

“Umutlu Yüreklerin Kıpırtısı”

Dünyayı anlamamın, yorumlamamın ve değiştirmenin güçlü bir aracıdır sanat.

Ayışığı Ekin Sanat Derneği olarak üretimlerimizi sınıfsız ve sömürsüz bir yaşama kavuşma mücadelesinden bağımsız ele almadık. Kavgamın ortasında yazıldı tüm dizeler.

30.yılımda siz okurlarımıza heybemizde biriktirdiklerimizi sunmak istedik. Sıla Erciyes'in kalemıyla “Hasat Zamanı” estetik ve sanat ilişkisine değinirken, D.Dağlı “Sanata Dair Notlar” ismiyle çıkardığı kitabında tarihte iz bırakan eserleri kendi yorumuyla ele alıyor. Özgür Güven'in kaleminden dökülen “Tarihsel Gelişmelerin Sanata Yansıması” eserinde ise yazarımız sanat akımlarını inceliyor.

Öncelikle bir üçleme olarak sunduğumuz eserlerimiz, Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde 30 Aralık 2018 tarihli imza günüyle okurlarımızla buluştu. Geçtiğimiz günlerde yazarımız Sıla Erciyes Halkalı Arenapark'ta ikinci imza gününü düzenledi. Son olarak da Nâzım Akarsu, “Umutlu Yüreklerin Kıpırtısı” şiir kitabıyla 27 Ocak günü bizlerle buluştu.

Yürünecek çok yolumuz, söyleyecek çok sözümüz, değiştirecek koca bir dünyamız var. Birlikte yürümek dileğiyle...

MÜÇADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

30 Ocak - 13 Şubat 2019 / S 67 / 1 TL

Venezuela'da darbe girişimleri devam ediyor. 21 Ocak'ta 27 asker (ikisi general) darbe girişiminde bulundu. Hızla etkisiz hale getirildiler. Daha önce benzer girişimler olmuş, Maduro'ya suikast tertipleyenler Kolombiya'ya kaçmışlardı.

Kuşkusuz yeni bir şey değil darbe girişimi. Obama döneminde de buna soyunan karşı-devrimciler hızla yenildiler. Darbeyi önce destekleyen ABD, daha sonra çarçartmak zorunda kalmıştı. Uzunca bir süredir darbe çağrıları, suikast girişimleri, terör eylemleri, çavistaların katledilmesi, ekonomik sabotaj, ambargo, yurtdışı altınlarına el konulması korsanlığı... aklı hayale gelmeyen bin bir türlü yol ve yöntemle saldırıyordu emperyalistler ve işbirlikçi Venezuela burjuvazisi.

Ulusal Meclis seçimlerinde çoğunluğu ele geçiren karşı-devrimciler anayasaya aykırı şekilde Maduro'yu başkanlıktan azletmeye kalktılar. Güçleri yetmedi. Yetkisini aşan, doğrudan yıkıcı faaliyetlere giren Ulusal Meclis, Yüksek Mahkemenin kararıyla hükümsüz kılındı. Yeni bir Kurucu Meclis için seçimler yapıldı. Muhalefet seçimleri boykot etti. Böylece Venezuela'da iki ayrı meclis ortaya çıktı. Bir yanda hükümsüz eski meclis, diğer yanda yeni anayasayı hazırlamakla görevli Kurucu Meclis. Bu şartlar altında yapılan başkanlık seçimlerinde Maduro oyların %68'ini alarak yeniden seçildi. Muhalefet bir kere daha yenilmişti. Sonuçları tanımaya yanaşmadı muhalefet. ABD eliyle yıkıcı faaliyetler hız kazandı. Gerilim sürekli tırmandırıldı. Adam kaçırmalar, öldürmeler, şiddet olayları yoğunlaştı. Emperyalist basın sürekli çavistaları, Bolivarçı devrimi suçluyor, ölenlerin muhalifler olduğunu servis ediyordu, oysa gerçekte sürekli devrim yanlıları terör kurbanı olmaktadır. Karşı-devrimciler açıktan yıkıcı faaliyetlerini yoğunlaştırmaktaydı. Tüm bunlara rağmen istedikleri sonuçları alamadılar. Nihayetinde ABD darbe için harekete geçti.

Devamı 11. sayfada

ULUSLARARASI PROLETARYA DARBECİLERİ YENECEKTİR

İzocam Fabrikalarında İşçiler Greve Çıktı

İzocam Tarsus ve Dilovası fabrikalarında çalışan Kristal-İş Sendikası üyesi işçiler, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması nedeniyle 18 Ocak sabahı greve çıktı.

Dilovası İzocam Fabrikası'na davul zurna eşliğinde halaylarla grev pankartının asılmasının ardından Kristal-İş Sendikası Genel Başkanı Bilal Çetinkaya konuşma yaparak, sendikanın, 2018 yılında yetki belgesini alarak TİS görüşmelerine başladığını, ancak görüşmeler tıkanınca alınan karar üzerine Tarsus ve Dilovası'ndaki İzocam üretim tesislerinde işçilerin greve çıktığını söyledi.

8

Flormar İşçileri Ziyaret Güncesi

Gebze Organize Sanayi Bölgesinde TÜRK-İŞ'e bağlı Petrol-İş Sendikasına üye oldukları için işten atılan Flormar işçileri, ilk günkü kararlılıkla fabrika önündeki eyleme devam ediyor.

Yazın sıcaklığını, kışın en soğuk günlerini, çadır kurmak, ses aracından müzik yayını yapmak, soba kurmak gibi bir çok keyfi yasaklamaya rağmen fabrika önünde geçiren Flormar işçileri kışın dondurucu soğuklarını da naylon bir çadırda karşılıyor. Soğuk kış günlerinde birazcık da olsa soğuk havayı kırabilmek için yaktıkları tüplü sobalar da keyfi bir şekilde yasaklandı.

9

İnşaat İşçilerinin Örgütlenmesi Üzerine

DİSK'e bağlı Dev Yapı-İş Sendikası'ndan Hasan Oğuz'la, inşaat sektöründeki çalışma koşullarını, işçilerin yaşamına nasıl yansıdığını, inşaat işçilerinin örgütlenme sorunlarını konuştuk.

Hosgeldiniz, sizinle inşaat iş kolundaki çalışma sorunlarını, bunların işçilerin yaşamlarına etkileri ve örgütlenme sorunlarını konuşmak istiyoruz.

İnşaat iş kolundaki sorunlar özellikle 3. Havalimanı'nda yaşanan iş bırakma eylemi sonrası görünür olmaya başladı. İsterseniz buradaki örnekle başlayarak genel olarak inşaat sektöründe yaşanan sorunları konuşalım...

12

>>Editör...

GESARET GESARET DAHA FAZLA GESARET

Tek başına ele alındığında Fazıl Say ya da konserinin sınıflar savaşı açısından ne önemi var? Elbette hiç bir önemi yok. Ama, dinci faşist iktidarın kadroları Fazıl Say'ın konserine giderek bir mesaj vermeye çalışıyorlarsa, o zaman durum değişir. O zaman verilmek istenen mesajın içeriği konserine gidilen sanatçının siyasal duruşu önem kazanır.

Verilmek istenen mesajın içeriğini, “Bahçeli'den al haberi” misali, bu kana susamış adamın sözlerinden anlıyoruz. Şöyle diyor Bahçeli:

3

Gerçekliği Doğru Kavrayalım

C.Dağlı

2

Bam Telinde Falso Sesler

Umut Çakır

4

Hayaller Menbiç Gerçekler Moskova Yolları

Taylan Işık

5

Öğrenci Hareketinde Yönelimimiz Ne Olmalı?

Umut Güneş

8

İşçi Sınırı Olarak Öncümüzü Nasıl Seçmeliyiz?

Arif İşçi

9

Venezuela Vol Ayrımında

Sinan Kaleli

10

GERÇEKLIĞİ DOĞRU KAURAYALIM

G.DAĞLI

BAŞYAZI

Devrim mücadelesi, büyük kitlelerin katılımını sağladığı bir aşamaya girmiştir. Tam da bu süreçte devrim, devrimci kitlelerin eseridir. Sınıflar mücadelesinde, belirleyici bir dönem olmasından ötürü, ne için mücadele edildiğinin net ve kesin olarak ortaya konması, diğer dönemlere göre daha büyük bir önem kazanır.

Düşüncelerimizi kavramlarla ifade ederiz. Kavramların yetmediği yerlerde kelimelerin yardımına başvururuz. Kavramlar, dışımızdaki nesnel gerçekliği, somut olanı yansıtır. Kavramlar nesnel durumu, olguların, toplumsal süreçlerin özünü ne denli derinlikli yansıtlarsa o denli değerli olurlar. Ama, şeylerin özünü yüzeysel, kaba olarak yansıttığında, değer ve etkisi o denli azalır. Kavramlarımız nesnel gerçekliği yansıtmadığı durumlarda düşüncelerimizle gerçeklik arasında bir çelişki ve tutarsızlık oluşur. Bazen de kullanılan kavramlar, olguların, süreçlerin tanımlanması ve adlandırılması, gerçekliğin üstünü örtün bir örtü görevini görebilir.

Gerçeklik değiştiği zaman, gerçekliği yansıtan kavramlar da değişir. Fakat küçük-burjuvazi, gerçekliğin kendisi değişmeden de, gerçekliğin kavramını, gerçekliğin tanımını değiştirebiliyor. Ancak bunu yaparken unuttukları şudur ki, bir şeyin tanımını, kavramı değişince o şeyin kendisi de değişmiş oluyor.

Kapitalist toplumun komünist topluma dönüştürülmesi, uzun bir tarihsel dönemdir. Devrimci dönüşüm ve bunu sağlayacak olan toplumsal devrim, çeşitli etkenlerle daha da uzadı. Zaman, bir çok insanda, özellikle küçük-burjuva çevrelerde, mücadele hedefini, burjuva toplum çerçevesiyle sınırlama eğilimi gelişir. Buna göre, kapitalist toplumda emekçi halk yararına bazı iyileştirmeler yapılabilir. Tüm çabalara karşın, bu alanda kayda

değer bir iyileştirme, bir gelişme olmayınca, birçok insan bu noktadan da gerisine düştü. Bir gerileme daima başka gerilemelerin kapısını aralar. Düşüşün seviyesi, mücadeleyle varolan nesnel gerçekliği değiştirir, onun yerine yeni ve daha ileri gerçekliği gerçekleştirmek yerine, gerçekliğin adını değiştirmeye kadar vardı.

Toplumsal ilişkiler değişmeden, bu ilişkilerin adlandırılması bu bakışla değiştirildi. Bugüne kadar kullanılan "bilim adamı" ifadesi yerine, "bilim insanı" kullanılmaya başlandı. "Bilim adamı" adlandırması, bilim alanında erkeğin egemenliğini yansıtır. Daha derinlikli olarak da kadının toplumdaki eşitsizliği yani toplumsal konumunu ifade ediyor. Bilim toplulukları içinde kadınların sayısı, çalışmaları, ağırlıkları artınca, pratikteki bu değişikliği kavrama yansıması kaçınılmaz. "Bilim adamı" gibi bu alanda kadını yok sayan bir isimlendirme değişmek zorundaydı. Ama unutulmaz, daha doğrusu üstü örtülen, bu yeni isimlendirmeye rağmen kadının bilim alanında toplumsal konumunun değişmediği. "Bilim insanı" ifadesi, bu adlandırmaya rağmen, bu adlandırma alanında kadının eşitsizliğine dayanan toplumdaki gerçek durumunun değişmediği gerçeği ortaya konarak kullanılmaktadır.

Asıl mesele, yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliğini gerçekleştirmektir. Yaşamda eşitlik, kadının toplumsal konumunun tamamen ve en temelden değişmesi, bugünkü toplumsal sistemin, toplumsal ilişkilerin devrimci

Burjuva etkinin, kafa emekçilerinin üstünde kendini göstermesinin belirli bir maddi zemini var. Kafa emekçilerinin yaşam biçimi ve eğitim durumu buna zemin hazırlıyor. Burjuva ideolojik-siyasal etki, kol emekçileri ve işçi sınıfı üzerinde daha karmaşık ve farklı biçimlerde kendini gösteriyor. İnşaat işçilerinde şu söz çok sık duyuldu: "Biz köle değiliz" ya da "kölelik koşullarına hayır" vb. Bunda, kapitalizme karşı sınıfsal bir tepki, bir isyan var. Ama öte yandan bu sözde hem bir bilinçsizlik var, hem de kapitalist köleliğin, ücretli köleliğin üstünü örtüyor. Ücretli köleliği gözardı eden her söz, tanım, slogan, işçi sınıfının tam kurtuluşu mücadelesine zarar verir.

dönüşümünü gerektirir. O zaman değişen nesnel durum, yani yeni olan, yeni kavramlarla ifade edilir. Kavram, nesnelliği tanımlamış olur.

Amerika'da ve Avrupa'da hizmet alanında çalışan ücretli emekçilerle birebir yapılan görüşmelerde, "işçi misin?" sorusuna, "hayır, ben orta sınıftanım" yanıtı veriliyor. Soruya yanıt veren çalışanların bir kısmı yıpratıcı, ağır işler yapmalarına rağmen, kendilerini orta sınıftan sayıyorlar. Onlara göre işçi, ağır sanayide çalışanlardır yalnızca. Onların böyle düşünmelerinde burjuvazinin ideolojik-siyasal etkisinin kesin rolü var. Bu düşünce biçiminin, işçi aristokrasisi içinde yerleştiği bir gerçek. Ama işçi aristokrasisi ilişkisine giremeyecek kadar kötü koşullarda bulunanlar da burjuvazinin ideolojik etkisine giriyor. Kuşkusuz, Atlantik'in iki yakasında, işçiler, on yıllar süren mücadelelerle elde ettikleri kazanımlarını yitirdiler. Böylece sınıf mücadelesi keskinleşti ve sınıf savaşı şiddetlendi. Bu gelişmenin işçilerin düşünme biçimini değiştireceği açık. Fakat işçilerin tam aydınlanması için işçi sınıfı partisinin ideolojik-politik mücadelede de

etkin olması gerekiyor. Şurası kesindir ve proleter sınıf savaşı tarihinin tarafında doğrulanmıştır ki, sosyalizmle, işçi sınıfı partisiyle bütünleşmeyen işçi hareketi, burjuvazinin etkisine girer.

Türkiye ve Kürdistan'da hem işçilerin, hem kafa emekçilerinin burjuvazinin etkisiyle düşünüp hareket etmelerine sık sık tanık oluyoruz. "Ataması yapılmayan öğretmenler" in eylemlerinde bu sloganla karşılaşıyoruz: "ücretli köle olmayacağız" vb. Oysa öğretmenlerin giderek artan kısmı, özel okullarda çalışıyor ve ücretli emekçidir. Devlet okullarında çalışan öğretmenlerin durumu diğerlerinden daha kötü. Ama onlar, kendilerini işçilerden çok, orta sınıfa yakın görüyorlar. İşlerinde az bir kesimi orta sınıfa yakın bir yaşam sürdürürken çoğunluğun yaşam koşulları her geçen gün işçilerin yaşam koşullarına yaklaşıyor. Buna rağmen burjuvazinin etkisi hepsi üzerinde görülüyor. Ancak bu anlayış, emperyalist ülke emekçilerinde görülen etki kadar, çalışanlar arasında iyice yerleşmiş değil. Emekçiler üstündeki burjuva etki, sınıf çelişkilerinin ve sınıf savaşının keskin oluşu ve komünistlerin çalışmalarının etkisiyle hızla dağılıyor.

Burjuva etkinin, kafa emekçilerinin üstünde kendini göstermesinin belirli bir maddi zemini var. Kafa emekçilerinin yaşam biçimi ve eğitim durumu buna zemin hazırlıyor. Burjuva ideolojik-siyasal etki, kol emekçileri ve işçi sınıfı üzerinde daha karmaşık ve farklı biçimlerde

kendini gösteriyor. İnşaat işçilerinde şu söz çok sık duyuldu: "Biz köle değiliz" ya da "kölelik koşullarına hayır" vb. Bunda, kapitalizme karşı sınıfsal bir tepki, bir isyan var. Ama öte yandan bu sözde hem bir bilinçsizlik var, hem de kapitalist köleliğin, ücretli köleliğin üstünü örtüyor. Ücretli köleliği gözardı eden her söz, tanım, slogan, işçi sınıfının tam kurtuluşu mücadelesine zarar verir.

Ücretli kölelik, kendisinden önceki tarihsel kölelik biçimleriyle (kölelik, serflik) tarihsel olarak farklı bir biçimdir. Fakat, ücretli emek de bir tarihsel kölelik biçimidir. Ücretli emeğe dayanan toplumsal düzen, bir kölelik düzenidir; çünkü bu düzende işçilerin artı-emeğine kapitalistler tarafından zorla el konulur. Bir karşılaştırma yapmak gerekirse, ücretli köleliğin her yerde tarihteki kölelikten daha iyi koşullara sahip olduğu söylenebilir. Köle sahibi, kendi çıkarı gereği, kölenin sağlığı ve yaşamını sağlayacak şartları oluştururken, ücretli kölelerin ise hiçbir güvencesi yoktur. Sermaye durmadan gelişirken, işçi sağlığını, gücünü, enerjisini yitirir -kendini erkenden tüketir. Kapitalist, işçinin işine istediği zaman son verir, böylece onu açlığa, yoksulluğa iter, yaşamdan dışlar. Sonuç olarak, ücretli köleliğin, kölelikten daha iyi olduğu anlamına gelen sözler, kapitalist kölelik düzenine karşı verilen devrimci sınıf savaşını zayıflatır. İşçi sınıfının hedefi, ücretli kölelik sistemi olan kapitalist toplumsal düzeni yıkmak, insanın insan üzerindeki sömürüsünün her biçimini ortadan kaldırmaktır.

İşçi sınıfının temsilcisi olduğunu ileri süren siyasi hareketlerin, bu konuda suskun kalmaları çok ilginçtir. Bu, emekçilerin arasında görülen hatalı görüşlerin kabulü anlamına gelir. Elbette, kendi görüş ve sloganları yanlış olanların emekçilere söyleyeceği bir söz olamaz.

İNŞAAT İŞÇİLERİNİN ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE

Baş tarafı 12. sayfa
Bu örgütlenme yönünden size nasıl yansıyor?

Diyelim şantiyeye bir taşeron firmadan, herhangi bir işçisi üzerinden girdik. Diğer taşerönlere nasıl ulaşacağız. Birbirleri arasında bir bağ yok. Hangi taşerondan başlayacağız, hangi taşeronu örgütleyeceğiz, ondan diğerine nasıl sıçrama yapacaksınız, örgütleyeceksiniz, orada nasıl çalışma yapacaksınız, bir sürü soru işaretleri arkasından geliyor. İki senede üç senede AVM dikiliyor. Siz bir yerde örgütlenme yaptınız, o şantiye kapandı; bitti örgütülüğünüz, dağıldı. Bunun tek avantajı işçiye sağlam bir bilinç veriyorsunuz, gittiği yere bu bilinci taşıyor. Şantiye bitince arkadaşlar genelde geçici iş kollarında işe giriyor. İş kolu değiştiği için üyelikten de düşmeler gerçekleşiyor. Tamamen bir kayıp olarak kalıyor. Telefon ilişkisi üzerinden devam ediyor.

İş koluna göre sendikal örgütlenme koşulları size nasıl yansıyor?

Bizde iki yönlü ayrılıyor. Birincisi inşaat bittikten sonra eğer vasıflı bir işçi değilse ve biz bu arkadaşları üye yapmışsak, işten çıktuktan sonra boşta kalmamak için başka bir iş kolunda işe başlayabiliyor. Hemen bir şantiye bulamamışsa, markette çalışıyor, temizlikçilik yapıyor, çaycılık yapıyor. İş kolundan düşüyor direk. Ya da sizin bahsettiğiniz gibi hafriyat şirketinde çalışıyor, bir inşaat firmasına bağlı, ama aynı zamanda nakliye işi yaptığı için şimdi nakliyeye mi giriyor, inşaat mı giriyor. Mesela siz örgütlüyorsanız, patron diyor ki, aslında işin getir götür, benimki nakliyeye giriyor diyor. Nakliyat örgütleyorum, diyor ki ben inşaat işi yapıyorum, iş kolu tespiti istiyor. Bu tarz sıkıntılar yaşıyoruz.

İnşaat iş kolundaki örgütlenme sorunlarına nasıl yaklaşmak gerekiyor, işçiler bir arada olabile şansı da çok az. Dev-Yapı-İş nasıl bir yöntem tercih ediyor?

Biz biraz yerelden genele bir çalışma öngörüyoruz. Gücümüz de biraz kısıtlı. Şantiyelerin içinden örgütlenme yapmaya çalışıyoruz. Şantiyelerde olmadığımız oradaki yaşamın içine olmadığımız, dostluklar, yakınlaşmalar kuramazsınız, örgütlenme de yapamazsınız. Ancak şantiyelerdeyseniz fiili meşru örgütlenme tarzını, mücadele yöntemlerini anlatmak gerekiyor. Varolan sıkıntıları çözmenin örgütlü mücadeleden geçtiğini sendikaların bir araç olduğunu anlatarak arkadaşları ikna etmeye çalışıyoruz. Yöntemimiz biraz bu şekilde.

Bunun örneğini de İsmet Demir'de görüyoruz. Sürekli şantiyelerde, işçi koşullarında yatıp kalkın, işçilerle iç içe bir diyalog kuran, oralarından örgütlenme çıkararak, eylem örgütleyen inşaat işçisiydi. Çalışmamızı ve yaşamımızı oranın üzerinden örmemiz gerekiyor. Bir problem yaşadığı zaman biz sendika olarak buna müdahale etmeye çalışıyoruz, ama orada bir üyemiz yoksa çok elektik kalıyoruz. Bu yüzden şantiyelerin içinden örgütlenme yapıyoruz. Şantiyeye giriyorsunuz. Bir çalışma yapıyorsunuz. Sayınız belli bir miktara çıktı. Bunların arasından öne çıkan ustabaşı ya da doğal öncü dediğimiz arkadaşlar üzerinden sistemi kuruyoruz. Bu arkadaşlar da şantiyede yaşanan sorunlar nelerdir, ne yapmak lazım, bir arkadaşımızı daha nasıl katarız gibi daha çok fiili bir girişat var.

Muazzam derecede geniş bir iş kolundan bahsediyoruz. Bugün beş işçiyle çalışma yapıyorsunuz, yarıya o beş işçiden 3-4'ünü göremeyebilirsiniz. İş biter, problem yaşamıştır işi bırakır, memleketine gider... Fabrika gibi değil. Bir de inşaat işçilerinin çoğu gurbetçi bu nedenle örgütlenme çalışmasına kattığınız bir işçi yarın artık olmayabilir.

Ya da bir bakıyorsunuz şantiyede hiçbir sıkıntı yok. İşçiler çalışıyor, gidiyor geliyor. Bir bakıyorsunuz aynı şantiyede işçiler iş bırakma eylemi yapmışlar. Bu çoğunlukla ya ücretlerin ödenmemesi

sinden ya da yemeklerden oluyor. Bir anda ortaya çıkmasının sebebi, bardağı taşıran son damla oluyor. Ücretlerin ödenmemesi, sürekli şantiyede kalınan durumlarda yemeklerin kötü çıkması işçilerin eyleme geçmesine neden olabiliyor. Hiçbir sıkıntı yokmuş gibi çalışma devam ederken işçiler yemek boykotları yapabiliyor, bir anda aldığı kararla iş bırakabiliyor. Oturup bir anda onu örgütlemeniz gerekiyor. Mücadele etmeniz gerekiyor. O anda orda olursanız ve işçiler sizi tanıyorlarsa bu sizin için bir avantaj. Büyük ihtimal çözümlüyor veya o örgütlülüğe belirleyici bir rolünüz olabiliyor sendika olarak. Ama o şantiyede hiç üyemiz veya çalışmamız yoksa - çünkü çok fazla şantiye var- olayın dışında kalıyorsunuz ne yazık ki..

Sermaye cephesi, "Bunlar kim, niye geldi?" diye yansıyor.

Bir de öyle bir sıkıntı var tabii. Üyemiz olmadığı için çok fazla resmi kanaldan müdahale de edemiyorsunuz. Arkadaşlar ancak sunulari yapabiliriz, bunları yapabiliriz, şu tarz fiili meşru mücadele yöntemlerini deneyebiliriz gibi konuşabiliyorsunuz. Yani bu tarz yerlere sonradan gittiğinizde, bu biraz elektik kalıyor. Örgütsüzlüğün en büyük sıkıntısı aslında bizler çekiyoruz. Arkadaşlar birikimin sonucu, öfkeyle, duygusal olarak bazı tepkiler veriyorlar. Kendini yakan, binaların üzerine, vinç kulesine çıkan arkadaşlarımız oluyor. Bu da bizim şantiyelerdeki örgütlülüğü arttırmamız gerektiğini gösteriyor; çünkü çok fazla sorun var. Gücümüz kısıtlı olduğu için her yere de yetişemiyoruz ve bu olaylar yaşanıyor.

Bazen sendikalarla daha önce tanışmış arkadaşlarımız da böyle yöntemlere başvurabiliyor. Sendikayı aramak yerine daha çabuk sonuç alınacağını düşünerek de bu tarz eylemler yapıyorlar. Küçük gruplar halinde ücret üzerinden sorunlar ise çabuk da sonuç alıyorlar. Çünkü toplumun vicdanına yansıyan eylemlerin çabuk sonuç aldığı görüyorlar. Biraz bunların da

etkisi var.

Daha fazla örgütlenmeli, daha fazla çalışma yapmalıyız. Şantiyelerde daha yoğun aktivitelerde bulunmalıyız. Yaşananlar bunları yüzümüze vuruyor açıkçası.

Genel örgütlülük açısından nasıl bir değerlendirme bulunabiliriz. Sürekli örgütlülük üzerinde baskı var; ama yaşadığımız bir kriz de var. İşçileri sürekli ekonomik çöküntü içine iten bir sistem var. Sık sık tekrarlanan bir kriz, bunalm durumu var? Bunu nasıl aşacağız? Çıkışı nedir sizce bunun?

Bunun çıkışı örgütlenmek. İşçi arkadaşlara sendikal örgütlenme bilincini taşımadan bu sorunu aşamayız. İşçiler krizin farkında bir çok şantiyede işler durdu. Bu neyi getiriyor? Sendikalara daha uzak duruyorlar; aslında bu sıkıntılardan kaynaklı daha yakın olmaları gerekiyor. İşten atılmayı korkuyorlar. Herhangi bir şeyi karıştırsam işsiz kalırım kaygısı var. Bundan kaynaklı incelediğimiz zaman 2008 krizinde sendikal örgütlenme sayısı düşüyor. Krizin çıkışında girmeden öncekinden daha yüksek rakamlara varıyor. Kriz dönemlerinde düşüyor biraz. Baskıyla da alakalı bir durum bu. İşçilerin talepleri tamamen ekonomik. Siz işçilere örgütlü bilinci tam olarak aşılamadığımız sürece bu ekonomik kaygıları devam edecek. İşçiler de sendikaya karşı daha mesafeli olacaklar. Biz bunu nasıl aşacağız? Birbir ilişki kurduğumuz arkadaşlara da sendikal örgütlü bilinci vererek aşabiliriz. Bunun fiili olarak da kazanım getirdiğini gösterebilmek gerekiyor. Bir kez bu bilinci alırlarsa zaten mücadele içinde yer alıyorlar sürekli.

İsmet Demir, bunu çok güzel tarif ediyor. Ben de kendimi biraz öyle niteliyorum. İsmet Demir diyor ki, "Ben 30 yaşına kadar uyuyordum, 30 yaşından sonra uyanımdım". 30 yaşından sonra aktif mücadeleye katılıyor. Bu gerçekten bir uyku halidir. Bilmeme halidir. Bilmeyen bir işçiye siz bunu niye böyle yapamıyorsunuz ya da yapmıyorsunuz diye kızamazsınız. Bilenlerin sorumluluğundadır bu. İşçi sendikal bilinci örgütlenme bilinci kazandığında artık geri dönüşü

yoktur, gittiği her yere örgütlenmeyi taşıyor. Burada daha çok görev bizlerde. Biz hiçbir işçi arkadaşımıza sitem edemeyiz. Çünkü sen hiçbir çalışma yapmamışsın, arkadaş dokunmamışsın, ona anlatmamışsın bir emek sarf etmemişsin, onun çok üstün sendikal örgütlülük bilinci veya pratiği ortaya koymasını bekliyorsun. Böyle bir şey yok. Dokunacak işçiye, işçiyi örgütleyeceksin, anlatacaksın, gideceksin, yaşamına dokunacaksınız. Ona örgütlü bilincini kazanmalarını, pratiklerini göstereceksin. Onunla zaman harcayacaksınız, yaşamına gireceksin. O senin örgütlü yaşamına girecek. Ancak ondan sonra işçilerin yaşamındaki bu örgütsüzlük sıkıntısını aşabiliriz.

Bir taraftan kendini politik olarak geliştirirken, pratiği yaşadığı için çok ileri bir bakış açısıyla davranan işçi arkadaşlar oluyor ya da konuşabiliyoruz. Ama genelde ekonomik temelde gidiyor sanki bunu nasıl aşmak lazım? Temeli neye dayanmalı ki hep ekonomik üzerinden giden ama altı biraz boş kalan örgütlenme biçimini yenilim için içinden çıkabilirim? Kurtuluşumuz buna bağlı değil mi aslında?

Elbette siyasal mücadelede... Ki bu önemli. Sendika dediğiniz zaman işçiler aklımıza geliyor; işçilerin de talepleri ekonomik talepler üzerinden doğuyor. Burada şöyle bir durum yaşıyoruz: Arkadaşlar sendikal mücadelenin içine girdikleri zaman patron kim, neye hizmet ediyor? Devlet kimin yanında duruyor; ne için çalışıyor nasıl çalışıyor? Bunu da kendi pratiklerinde aslında biraz görüyorlar. Biliyorlar ama daha çıplak şekilde karşı karşıya kalıyorlar. Bu ise pratikte işçilere bir siyasal bilinç katıyor.

Bunu daha ileri taşımak isteyen arkadaşlar oluyor. Okuyor, araştırma gereği hissediyor, sistem sorunu olarak nasıl ele alması gerektiği üzerine kitaplar okumaya başlıyorlar. Bunu aslında arkadaşlar pratikte yapıyorlar. Yeter ki mücadelelenin bir yerinden bir şey başlasınlar. İsmet Demir'in de dediği gibi bir kez uyandıktan sonra işçinin artık geri dönüşü yoktur. Düşmanını bir kere iyice tanıdığı

zaman, neler yapabileceğini nelere sahip olduğunu bildikten sonra ondan sonrası kendiliğinden gelir.

Dev Yapı İş olarak parçalı bir örgütlenme biçimi ve çok geniş de bir saha var. Her yerde küçük küçük örgütlenmeler. Bunun zaman zaman bir kazanıma dönüşme durumu ve hedefi var mı?

Umudu da var, pratik örnekleri de var. Geçmişten bu yana bir sendikal mücadele var inşaat iş kolunda. Birçok arkadaşımız, başka sendikadaki arkadaşlarımız da bunun örneğini ortaya koyuyorlar. Fiili ve meşru mücadele yöntemlerini ortaya koyarak kazanımlar sağlayarak örgütlenmeye çalışıyoruz. Bunun kazanımları bu şekilde oluyor, var yani. Biz her yere gidemsek de, işçiler bizi tanıyorlar. Biz bir şantiyeye gittiğimizde işçiler "Ben sizi şu şantiyede görmüştüm" diyor.

Beykent şantiyesinde Hadımköy'de küçük çaplı bir eylem oldu. Biz oraya gittik, arkadaşlarla konuştuğumuzda farklı farklı eylemlerden iki üç tane arkadaşlarımızın içindeydi o kişilerin. Örgütleyici zaten onlar oluyorlar. Çünkü daha öncesinde yaşadıkları bir deneyim var. Birbir sendikayı aramak yerine direk arkadaşlarını da ikna edip o tarz bir eylem pratiğine de dökülebiliyorlar.

Son olarak inşaat işçilerine ne söylemek istersiniz?

İşçiler kule vinçlerine çıkmak, kendilerini yakmak yerine sendikalarda örgütlü mücadeleye katılmaları. Bunun bir sistem sorunu olduğunu, birlikte mücadele etmeden aşılamayacağını kavramaları lazım. Tabii burada bize de çok fazla görev düşüyor. Biz de çalışmalarımızı her geçen gün arttırarak yoğunlaştırıyoruz. Kendilerini bu noktada eksik hissetmesinler, yalnız hissetmesinler; mücadeleciler sendikalar var. Sendikaların birinde Dev Yapı-İş olur, İnşaat İşçileri Sendikası olur, İnşaat ve Yapı İşçileri Sendikaları olur, bir tanesinden örgütleninler. Bu sorunları birlikte, omuz omuza, yana yana örgütlenerek aşacağız.

Teşekkür ederiz. Örgütlenme faaliyetinizde başarılar dileriz.
Biz teşekkür ederiz, sağ olun.

Editör

CESARET CESARET DAHA FAZLA CESARET

Baş Tarafı 1. Sayfada

"Sayın Cumhurbaşkanını'nın Fazıl Say'ı Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ne davet etmesini de anlamlı buldum. Sanatın siyasetteki sertlikleri yumuşatacağı, hoşgörüyü ve muhabbet bağlarını güçlendireceği kanaatindeyim."

Sözler yorum gerektirmeyecek açıklıkta. Daha bir ay öncesinde dinci faşist iktidara karşı olan güçleri;

"Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'ni berhava etmeyi amaçlıyorlarsa, 12 Eylül öncesi şartları bu mankıyara iktidara hatırlatmayı tarihi bir görev addederim. Fransa'yı baştan ayağa saran ve diğer Avrupa ülkelerine sıçrayan sarı yelek terörüne özenen varsa, bunun bedelini çok ağır ödeyeceklerini de şimdiden ifade etmek isterim. Sarı yelek giyen çıplak yatmayı göze almalıdır. Bu işin şakası yoktur. Mesele beka meselesidir. Mesele Türkiye meselesidir" sözleriyle tehdit eden konuşma özürsü bu adam, bugün "siyasette yumuşama, hoşgörü ve muhabbet bağlarını" güçlendirme arayışı içine girmiş bulunuyor.

Bu, tekelci sermaye sınıfının, faşist devletin ve dinci faşist iktidarın politikasında "yeni" bir durumdur. Bu "yeni" yönelimi gösteren başka ipuçları da var. Oldukça uzun bir süreden sonra, Öcalan'ın kardeşleriyle görüşülmesi, Leyla Güven'in tahliye edilmesi, -bu iki gelişmede ileri aşamaya varan açlık grevlerinin önemli bir etkisi olduğunu unutmadan söylüyoruz-, "Genel Af"

hazırlıkları hakkında sızdırılan bilgiler, dün "bu sözlerinin hesabını vereceksin" diye tehdit edilen sanatçı Müjdat Gezen hakkındaki adli kontrol kararının kaldırılması bu ipuçlarından bazılarıdır.

Öyleyse şu tespiti rahatlıkla yapabiliriz: Dinci faşist iktidar, başarıp başaramayacağından bağımsız olarak "toplumsal uzlaşma", "toplumsal barış" arayışı içine girmiştir.

Neden? Güçlü olduğu ve inisiyatifini ele geçirdiği için mi? Kesinlikle değil. Aksine, dinci faşist iktidar, bütün maiyetiyle, tekelci sermaye sınıfıyla, devletiyle hepsi büyük bir korku girdabına girmişler.

Tekelci sermaye sınıfının üyeleri, büyük burjuvalar, üst orta sınıflar "sürüler halinde" Türkiye'yi terk ediyorlar. "Bunlar gecekondulardan gelip boğazımızı kesecekler" diyen dedeleri Sakıp Sabancı'nın torunları, Ülker, Şahenk ve adları pek duyulmayan daha pek çok dolar milyarderi ailenin fertleri, önce paralarını kaçırdılar, şimdi de kendileri kaçıyor.

Bu kaçış, devrimden duyulan korkunun sonucudur. Sadece tekeli sermaye sınıfı değil, onunla birlikte faşist devlet, dinci faşist iktidar ve emperyalistler Türkiye'de bir toplumsal devrimin zaferinden korkuyorlar.

Dinci faşist iktidar, emrindeki tüm zor araçlarını devreye sokmasına, sınırsız bir terör, baskı, katliam politikası izlemesine rağmen devrimin toplumsal güçlerini; Kürt halkını, işçi sınıfını,

emekçi kitleleri, ezilen ulusal topluluklarını sindiremedi, ezemedi, susturamadı. Aksine, birleşik devrimin bu toplumsal güçleri, özgürlük istemlerinin, yaşamsal sorunlarının her bastırılma girişimi karşısında daha güçlü, daha kararlı bir mücadele içine girdiler.

Bunun nedeni basit ve anlaşılabilir: Faşist terör ve baskı, kitlelerin özgürlük, daha iyi bir yaşam, yaşamsal sorunlarının kesin ve nihai çözümlerini ortadan kaldırmaz. Aksine, bu istemlerin her zorla bastırılma girişimi, karşılanması engellenmiş bu istemlerin bir süre sonra kendilerini çok daha güçlü ve yıkıcı biçimde ortaya koymalarına yol açar.

Birleşik devrim, bir doğa yasası katılığında kendini ortaya koyan bu toplumsal gelişme yasasından güç alıyor. Grevleri yasaklanan işçiler, daha öfkeli ve kararlı biçimde mücadele sahnesine çıkıyorlar. Çocukları, kadınları, evlatları katledilen, özgürlüğü elinden alınmış Kürt halkı o kesin ve sonal hesaplaşma günü için "ölü taklidi" yaparak hazırlığını yapıyor. İşten atılan, çocukları ve aileleriyle birlikte açlığa mahkum edilen emekçiler büyük ve tarifsiz bir öfkeyle, zindana tıklan yüzbinlerce insan, aileleri ve yakınlarıyla birlikte dış gıcırdatarak bekliyorlar. Zindanla, hatta ölümlerle tehdit edilen sanatçılar, "korkmuyorum" diye haykırıyor, "ben değil onlar kaçacak" diye meydan okuyorlar.

Birleşik devrimin bu toplumsal güçleri, ken-

dilerini kesin kurtuluşa götürecektir net, kararlı, iddialı politikalar istiyorlar. Aslında farkında olmasalar da, nüfusun bu ezici kesiminin istediği bir devrimdir.

Dinci faşist iktidarın ve onun başının "uzlaşma" arayışı, onun zayıflığının, duruma egemen olamadığının, korktuğunun en büyük kanıtıdır. Sömürücülerin, dinci faşist iktidarın, onun başının, faşist devletin bir devrimden bu kadar korktuğu bir dönemde emekçi sınıflara, gençliğe, ezilen halklara ve örgütlü devrimci güçlere gereken şey, cesaret, kararlılık, devrimci hedeflerde netlik, atılganlıktır.

Bütün sorun burada düğümleniyor. Bu yüzden, ezilen halkların ve emekçi sınıfların devrimci hedeflerini bulanıklaştıran, cesaret ve kararlılığını yumuşatan, iddiasızlaştıran hiç bir girişim ve politikaya izin verilmemeli; bu tip girişimler anında teşhir edilmelidir.

Bu görev en başta Leninistlerin omuzlarındadır. Görevin zor olduğundan kuşku yok. Ama aynı koşullar, bu görevlerin başarılmaması durumunda Leninistlerin önüne, tarihi bir fırsat da koyacaktır.

Bu tarihi fırsatı kaçırmamak için, iddiamızdan en ufak bir taviz vermeden, cesaret ve kararlılıkla ileri atılalım.

Leyla Güven'e Destekler Büyüyor

Amed'de

Leyla Güven İçin Miting

Amed'de, cezaevlerinde başlatılan açlık grevlerine dikkat çekmek amacıyla "Demokrasi, Özgürlük ve Adalet" sloganıyla miting düzenlendi. 19 Ocak Cumartesi günü İstasyon Meydanında binlerin katılımıyla gerçekleşen mitingde milletvekilleri ve HDP, DBP, DTK eşbaşkanları da yer aldı.

Saygı duruşu ile başlayan programda, Coşkun (Hakkari) milletvekili olan ve şu an Diyarbakır E Tipi Cezaevinde açlık grevinin 73. gününde olan Leyla Güven'in mektubu okundu. Mektubunu "Uğruna ölecek bir yaşam gerçeğini soluduğumu ve bu uğurda seve ölümü kucaklayacak bir noktada olduğumu belirtiyorum. Sizleri bu direniş günlerinde duvarların öte yanından başaracağımıza olan inancımın bir kez daha selamlıyor; devrimci yüreklerinizden yoldaş sıcaklığı ile sarıyorum" sözleriyle sonlandıran Güven'in sesine binler zılgıt ve sloganlarla cevap verdi. Ardından tüm cezaevlerinde açlık grevini sürdüren tutsakların isimleri okundu.

Yapılan konuşmalar ve programın son bölümünde sanatçıların birlikte sahneye çıkmasıyla miting sona erdi. Alandan Ofis'e uzayan caddeyi yürürken slogan ve zılgıt sesleri yükseldi birden. Ve aynı anda polisler arasında hareketlilik yaşandı. Araçlarını ve elemanlarını kit-

leye doğru yönlendirerek provokasyon yaratmaya çalışanlar kimse umursamadı ve olaysız bir biçimde alan boşaldı.

Kadınlar Vazgeçmeyecek

20 Ocak günü Leyla Güven'e destek olmak için Diyarbakır E Tipi Kapalı Cezaevi önüne yürüten kadınlara polis saldırmış, çok sayıda kadın darp edilerek gözaltına alınmıştı. Dün yeniden bir araya gelen Dicle Amed Kadın Platformu, Yenişehir'de basın açıklaması yapmak istedi.

ACZ Plaza önünde bir araya gelen kadınların etrafını saran polisler, "valilik kararıyla burada eylem yapmanın yasak olduğunu" söyleyen polisler, eylem yapmakta ısrarcı olan kadınları ikişve ve üçerli gruplara ayırarak dağıtmaya çalıştı. Engelleme üzerine kadınlar, açıklama yapmak üzere Eğitim Sen Diyarbakır 1 Nolu Şube'ye geçti.

Sendika binasına yaklaşan kadınlar, "Direne Direne Kazanacağız", "Jin Jiyan Azad", "Leyla Güven Onurumuzdur", "Biji Berxwedana Zindanan" sloganları ile yü-

rüdü, alkış ve zılgıtlarla polis engelini protesto etti.

Eğitim Sen 1 Nolu Şubesi'de yapılan açıklamada konuşan DAKAP Sözcüsü Selma Yusma, kadınlara yapılan saldırılar karşısında geri adım atmayacaklarını söyledi.

20 Ocak Pazar günü Leyla Güven'e destek vermek için Diyarbakır Cezaevi önünde toplandıklarını hatırlatan Yusma, polisin orantısız güç kullanarak kadınları gözaltına aldığını söyledi. Gözaltı aracında ve hastaneye götürülme esnasında maruz kaldıkları saldırıları dile getiren Yusma, güvenlik güçlerinin keyfi muamele ve işkencelerine karşı suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi.

Dicle Amed Kadın Platformu'nda yer alan kadınlar olarak "İnsan yaşamını her türlü kavram ve kaygının ötesinde ele alıyoruz" diyen kadınlar, "Bu taleple süresiz dönüşümsüz açlık grevine giren başta Leyla Güven ve diğer tutsakların yaşamlarının daha fazla tehlikeye girmemesi için, bu ayrımcı uygulamalardan vazgeçilmesini

başta Adalet Bakanlığı olmak üzere hükümeti, ulusal ve uluslararası mevzuatı yerine getirmeye çağırıyoruz" dedi.

Leyla Güven Açlık Grevinin 79. Gününde Tahliye Edildi

Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması için 79 gündür açlık grevinde olan DTK Eşbaşkanı ve HDP Hakkari Milletvekili Leyla Güven bugün yargılandığı dosyadan tahliye edildi.

"Silahlı örgüt kurmak ve yönetmek", "Örgüt propagandası yapmak" ve "2911 sayılı Yasa'ya muhalefet" iddialarıyla açılan davanın 5'inci duruşması Diyarbakır 9'uncu Ağır Ceza Mahkemesi'nde Leyla Güven ve avukatları katılmadan görüldü. Savcı delilleri gerekçe göstererek tutukluğun devamını isterken, mahkeme heyeti, dosyada delillerin toplanmış olmasını göz önünde bulundurarak yurt dışı yasağı koşuluyla Leyla Güven'in tahliyesine karar verdi.

Tahliyesi için ailesi, dostları, milletvekilleri ve avukatları cezaevi önüne gelirken, cezaevinde abluka altına alan polisler, kimsenin yaklaşmasına izin vermiyor. Sadece kızı Sabiha Temizkan'ın cezaevine yaklaşmasına izin verilirken, basının görüntü alması da engellendi.

Leyla Güven ambulansla cezaevinden çıkarılırken, açlık grevinde devam edeceğini söyledi.

yolunun açılmasını istiyoruz".

Kadir Karabak ve Naci Esat Yıldırım, Van F Tipi Cezaevi'nde Ölüm Orucu eylemine devam ediyor.

Kadir Karabak ve Naci Esat Yıldırım'ın talepleri şunlar:

-Koşuş havalandırmalarının, diğer adıyla avluların üzerinde ki tel örgülerinin derhal kaldırılması ve insani olmayan kafes mantığına son verilmesi,

-Her gün sabah ve akşam saatlerinde koşuşların arama adı altında dağıtılmasına son verilmesi,

-Yasal ve bandrollü olmasına rağmen kendilerine verilmeyen kitapların ve günlük gazetelere erişiminin sağlanması,

-Herhangi ideolojik ve yasaklı bir içerik olmamasına karşın alınan ve gönderilen mektupların engellenmemesi.

Van Cezaevi'nde Ölüm Orucu Sürüyor

Van F Tipi Hapishanesi'nde havalandırmaların üzerine tel örgüler çekilmesini protesto etmek sayımlarda arama yapılmasını protesto etmek amacıyla 127 gündür ölüm orucunda olan Kadir Karabak ve Naci Esat Yıldırım'ın, 20 Ocak günü Cezaevi Müdürü ile görüşmesinin ardından taleplerinin kabul edildiği ve 21 Ocak itibarıyla eylemi sona erdirecekleri duyuruldu.

Avukatlar açıklamalarında "Talepler kabul edildiği için Karabak ve Yıldırım açlık grevlerini sonlandırdı. Talepleri Türkiye cezaevlerinde avlulara tel örgüler kaldırılacak, sabah akşam sayımlarında arama yapılmayacak, hücre giriş çıkışlarında arama yapılmayacak şeklindeydi ve bunlar da kabul edildi" dedi. İki tutsağın hastaneye götürüldüğünü söyleyen avukatlar, muayene için TTB'den doktor talep ettiklerini duyurmuşlardı.

Ancak akşam saatlerinde avukatları yeni bir açıklama yaparak, Karabak ve Yıldırım'ın TTB

doktorları refakatinde muayene taleplerinin reddedildiğini ve muayene edilmeden ring aracıyla hapishaneye getirildiklerini söyledi.

Avukat Savaş Avcı yayımladığı tektezpte şöyle dedi.

"Türkiye cezaevlerinde açlık grevleri ve sonrasında tedavi aşamaları bilinen bir arşiv haline almış, tedavi süreçlerinde yanlış tedavi durumlarında bir çok mahpus sakat kalmıştır. Müvekkillerin açlık grevleri konusunda arşiv ve deneyim sahibi olan TTB'nin gözlemci sıfatıyla müdahil olma talepleri son derece anlaşılır ve makul taleplerdir. Adalet Bakanlığınca bu talebimizin karşılanmasını ve müvekkillerin sağlık hakkına erişiminin

Krizin Kendisi Olan Kapitalist Sistemi Yıkalım!

İşçiler, emekçiler, yoksullar, ezilen halklar, kadınlar, gençler...

Kriz derinleşiyor ve kendisini her geçen gün daha da fazla hissettiriyor. Ceplerimizde, sofralarımızda daha da yakıcı hale geliyor. Zamlar ve vergi artışları, işten atmalar, konkordato ilanları hız kesmeden devam ediyor. Yakında zam ve vergiler de yetmeyecek ve maaşlardan kesinti yapılmaya başlanacak. Bu yanıyla tablo pek de iç açıcı değil.

Dillere pelesenk olmuş bir deyimle belirtirsek; hastalığı doğru teşhis ederse tedaviyi de doğru uyguluyoruz. Bu noktada emekçilere sunulan iki reçete var:

Birincisi; "krizin faturasını biz ödemeyeceğiz", "krizin faturasını patronlar ödesin" aymazlığı. Bu görüş eksik, muğlak ve hedefsizdir. Emekçilere düzen içi çözüm (aslında çözümsüzlük) sunmaktan öteye gitmez. Emekçiler, düzen içi çözüm hayalperestlerinin faturalarının muhasebecisi değildir!

İkincisi ise; emeğin iktidarını hedefleyen en gerçekçi yoldur.

Özellikle belirtmeliyiz ki bu kriz de diğer tüm krizler gibi kapitalist sistemin yapısından kaynaklanmaktadır. Burjuva muhalefetin belirttiği gibi "iktidarın yanlış politikalarından" kaynaklandığını söylemek ya art niyetlilik ya da bilgisizlik.

Emperyalist-kapitalist sistem sıçramalı çöküş evresindedir ve can çekişmektedir. Krizin sorumlusu iktidar olmadığı gibi kriz sadece bizim ülkemizde de sınırlı değildir. Başta Amerika ve Avrupa olmak üzere tüm dünyaya yayılmaktadır.

Kapitalizmin yeni evrede tekellerden başka kim-

seye vaat edeceği bir şey kalmamıştır. Tekellere vaat ettiği ise hazin sonuçlarıdır.

Bu bağ-

lamda somut

durumun somut tahlili yapılarak doğru kavrandığında düzen içi çözüm (çözümsüzlük) isteyenlerin devrimin imkânsızlığı ve sistemin gerek ülkemizde gerekse dünyada çok güçlü olduğu varsayımı gerçekten uzak, iflah olmaz bir karamsarlıktır. Emekçilerin sorunlarının bu düzen içinde düzelebileceği savı ise düpedüz olmayacak hayallerle rüya görmektir.

Devrim hiç olmadığı kadar yakın ve ellerimizdedir. Emekçiler, bırakın faturalarla hayalperestler uğraşsın. Siz gerçeğin sesine kulak verin. Şimdi "Krizin faturasını ödememe" değil, el ele verip tüm gücümüzle krizin kendisi olan bu sistemi yıkmanın zamanıdır. Şimdi devrim zamanıdır!

Yaşam hiç olmadığı kadar bizden yana!

Bütün İktidar Emeğin Olacak!

Dünya Emeğin Olacak!

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

BAM TELİNDE FALSO SESLER

Umut Çakır

Profesör Gamze Yücesan Özdemir Birgün Gazetesinin Pazar ekinde nihayet bir şeyler söylemeye ve düşünmeye yeteneği olan insanların o sayfalarda bile bulunabileceğini bize göstermiş: "Kış ve kriz koşullarında emekçilerin ve işçi sınıfının muğlak tedirgin ve iddiasız siyaset yerine daha net bir siyaset beklendiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Sosyalist solun yeni bir toplum inşa etme hedefini bu hedefe doğru yürüyüşünü, ilkelerini ve sorumluluklarını otoriter baskıcı ve modernist bulan 'Post' teoriler ve pratikler; solu epey soluklaştırdı ve silikleştirdi. Demokrasi cephesi uzun yıllardır; birbirine benzemez siyaset ve talepleri bir arada tutmaya çalışarak toplum nezdinde 'muğlak ve tedirgin' bir sol yarattı." (16 Aralık Birgün Pazar Eki)

Profesör Özdemir, her cümlesinde bir bam teline vurmuş. Makalesi boyunca ağırlıklı isimlerini anmasa da "Faturacı 47'lileri" eleştirmiş, kapitalizmin yürttüğü söküğünü dikme siyasetinin solu soldurup, sağcı akımlara itibar kazandırdığından bahsetmiş. Biraz daha cesaretle düşünebilseydi bu eleştirilerin ancak zora dayalı devrim ve proletarya diktatörlüğünü gündeme getirdiğini anlayabilirdi. Bu eksikliğe rağmen meselenin şu an için can alıcı noktası, düzen içi reformculuğun: haklar, mevziler için öne sürülen talepler listesinin bizzat "toplumun gözünde muğlak ve tedirgin bir sol" yarattığı tespitidir. Sesini duyurmayı çalıştığı reformist saflarda falso sesler veren bam teli bunlar.

Reformist ve titrek solun yeni tedirginlik kaynağı dinci faşizmin en umulmadık kişilere bile kolayca sallanan "terörist" suçlamaları ve Gezi propagandası üzerinden gerginlik yaratması. Titrek sola kulak verirken, bunların hepsi bir manipülasyon, yani ortada gerçek anlamda bir Gezi havası yok. Nereden mi biliyorlar? Çünkü isyan yok! Baksanıza tantanayla ilan etiketleri faturacı manifestoları, bekledikleri ilgiyi emekçilerden görmedi. "Öyleyse" diye akıl yürütüyor titrek sol, "dinci faşizmin 'isyan çıkacak' paranoyasının altında seçim hesapları vardır. Ne de olsa dinci faşizm kendi kitlesini ancak bu türden gerilimlerle konsolide ediyor ve seçimleri

kazanıyor."

Akl başında dürüst bir emekçi bu titrek sola hemen şu soruyu yöneltecektir: "Pardon, anlatılan sizler dinci faşizmin her seferinde 'atı alan Üsküdar'ı geçti'ğini kendi ağızlarından itiraf etmelerine rağmen inanmıyorsunuz öyle mi? Oysa faşizm Üsküdar'da at çiftliğini kurdu şimdiden. Kusura bakmayın sizin gibi budalalar ile yol yürümeziz. Siz ancak o muğlak ve tedirgin laflarınızın arkasında bir keramet olduğuna sanan saf dillerle yolunuza devam edeceksiniz."

Oysa cümle reformist tayfa ne umutlarla beklediler şu ekonomik krizi. Boğazına kadar hileyе batmış, milyonları öfkeden kanı beyinine sıçratmış bir seçim trajedisinden hemen sonra bu öfkeye bir biçim vermek yerine yayınlarında aynı başlığı atmışlardı: "Seçim bitti, geçim zamanı." Yani dediler ki, "Olanları çarçabuk unuttuk, onurunuzu ayaklandıran öfkeyi boş verin, bakın kriz geliyor. Dinci faşizme oy verenler onun gerçek yüzünü görecekler ve kendiliğinden bizim saflara geçecekler. İşte o zaman -tabii ki, yine sandıklarda dinci faşizmle hesaplaşma olanağımız olacak!" Kafalarındaki bu basit güdültüsüz patırtısız pişen armodu havada yakalamaya endekslili bu pek akıllıca plan bir işe yaramamış görünüyor. Ne kriz yüzünden milyonların protestosu var, ne de çözülen dinci faşizm.

Anlayamadıkları şu: Faşizm en derin krizlere rağmen kendi tabanını koruma yolları bulabilir. Çünkü ellerinde sınırsız demagoji imkanları ve araçları, hasımlarını bin bir yolla susturabilen olanakları ve en önemlisi açık terörist yöntemleri var. Tüm bunları pek çok kez gördük, devrimci milyonların kalkışını ancak bir noktaya kadar geciktirebilir, ama karşı devrimin kitle tabanındaki etkisi çok daha fazladır. Hem bu taban olur da şuradan buradan kopsa bile devreye hemen hileler girerir.

Devrimi, küçük küçük derelerin sürekli ve kesintisiz akması ve bir yerde birleşmesi gibi düşünenler, şimdiki görece durgunluğun bir yüksek barajın ardında toplanmış devasa su kütesinin durgunluğu olduğunu elbette kavrayamazlar. Son 30 yılda bu türden düşünme alışkanlıklarını besleyen kesintisiz akışın sebebi yerel sorunlar ve yerel isteklerin tetiklediği yerel mücadele ve çatışmaları; ancak kostümlü provalar tüm manzarayı değiştirdi. O küçük dereler artık bir yerde toplanmıştır. Devrimci yığınlar genel ve eş zamanlı bir eylemin ancak böyle bir davranışın, faşizmin karşısında zafer imkanı yarat-tığını öğrendi.

Herkes bunu defalarca gördü ve yazdı.

"Muğlak ve tedirgin sol" iç içe girmiş bu demagoji ve terörist yöntemler karşısında ne öneriyor dersiniz? Yukarıda adı geçen gazetenin bir yazısını ibret olsun diye örnek verebiliriz. "O ringe çıkma!" diyor yazar, herkesi tehdit eden demagoji ve açık terörist yöntemleri görmezden gelmeyi vaaz ediyor. Kendi sahamız, kendi seyircimiz önünde oynamaya bakalım. O sahada hangi topu çevirecekler sayıyor bir bir: "Dayanışma ağlarımız, üretici-tüketici kooperatiflerimiz kitabevlerimiz, yayın-dağıtım ağlarımız, seçim güvenliği ağlarımız, topluluk kreşlerimiz."

Şu hiçbir işe yaramadığı itiraf edilen "seçim güvenliği ağları" nı bir yana koyun, geriye sermayenin ve dinci faşizmin kılınca dokunur tek bir şey yok. Öyle ya faşizm o ringe tek başına rakipsiz kalınca kahrolacak! Madem o ringe çıkmamak gerek, o zaman şu seçim tiyatrolarını da terk etmeyi düşünmek gerekmez miydi?

Birakalım bu pespaye reformistler ve peşlerine taktıkları cümle faturacılar mitinglerinde bekledikleri o büyük kalabalıkların neden kendilerinden uzak durduğunu şaşkınlığıyla yaşasınlar. Biz onlara bunun nedenini anlatalım. Tam da akademisyen Özdemir'in altını çizdiği gibi geniş emekçi kitlelere hiçbir umut aşılamıyorsunuz.

Gezi'nin, 6-8 Ekim silahlı serhildanlarının, şiddetli kent savaşlarının gerçek

anlamı üzerine hiç düşünmediniz. Bunlar bu toprakların "kostümlü provasıydı." Oysa sizler böylesine devrimci birliğe ve ileriyeye gitmiş kitlelere "Okuma alıştırmalarına geri dönme" çağrısı yapıyorsunuz.

Devrimci yığınlar, halk eğer bir kez "kostümlü provadan" geçmişse, üstelik bunu gerçekleştiren güçler tüm karşı saldırılara rağmen güç ve umudu koruyorsa, böyle bir kitle ancak kaldığı yerden devam etmek ister. Onların gözünde ulaştıkları bilinç, eylem ve örgütlenme kapasitelerini hor gören ve her şeye baştan başlamayı vazedemeyenler pek zavallı, tedirgin bir öncü gibi görünecektir. Öyle de oluyor, her ağızlarını açtıklarında gericiğin her alanda hakim olduğundan yakınan bu öncülere, şöyle diyorlar: "Sakin olun biraz, gericiğin bizi nüfusunu en az yarıdan fazlasını teslim aldığını mı söylüyorsunuz? Ne gaflet! Oysa bizzat sermaye sınıfı toplumun aşırı kutuplaşmasından sızlanıyor; yani bize egemen olmadıkların itiraf ediyor. Hem dinci faşizmin sabah akşam Gezi korkusuyla yatıp kalkmasından bir şeyler öğrenmeye çabalayın ve faşizmde huzurlu uykuyu bırakmayan gücümüze hakaret etmekten vazgeçin. 'Kostümlü provalarımızda' bize nasıl davrandığımızı unutmadık. Gezi'de bizi çocuk yerine koydunuz, 6-8 Ekim'de bağımsız devrimci inisiyatifimizden korkup engel oldunuz. Kent savaşlarında bizi yalnız bırakıp ağaçlandırma kararları aldınız. Ve şimdi kalkışını yitirdi dikme çağrılarını, faşizmi ilerletme naralarını atıyorsunuz. Biz bildiğimiz gibi yapacağımız, tecrübe ettiğimiz yoldan yürüyeceğiz."

"Bu Leninistler yine hayal dünyasında" diye düşünecek reformistler. "Baksanıza şimdiki devrimci kitle adına hayali konuşmacılar çıkıyorlar karşımıza". Bu lafları, bu suçlamaları biz Leninistler o

kadar çok duyduk ki, yine duysak şaşırılmayız. Sadece gözüyle gördüğüne inanan sağduyulu dar kafalar, bir devrimi ancak gerçekten başlarsa kabul etmeye hazır yürek yoksunları, şunu anlayın: Devrimci kitleler, eylemleri ile konuşur, en kritik anlarda sergiledikleri refleksle ruh değişimlerini yansıtan ani sıçramalarla iki yılı aşan süredir bu dev kitle, en kararlı biçimde dile gelse bile birkaç hak, birkaç mevzi için verilen mücadelelere destek sunmadı. Ama dinci faşizmle bir nihai hesaplaşma için genel ve eş zamanlı bir tutum vadeden bir çağrıya - bu çağrı sonradan kendini rezil eden M. İnce gibi sahtekarlardan gelse dahi- muazzam bir güçle destek verdiler. İşte bu yüzden bir gösteriden daha fazlası olan ani kitlesel patlamalarla ortaya çıkıp aynı hızda ortalıktan çekildiler. Kürt halkının bu ruh halini Amedli bir genç şöyle dile getirmiş: "Şimdi biz ölü taklidi yapıyoruz."

Devrimi, küçük küçük derelerin sürekli ve kesintisiz akması ve bir yerde birleşmesi gibi düşünenler, şimdiki görece durgunluğun bir yüksek barajın ardında toplanmış devasa su kütesinin durgunluğu olduğunu elbette kavrayamazlar. Son 30 yılda bu türden düşünme alışkanlıklarını besleyen kesintisiz akışın sebebi yerel sorunlar ve yerel isteklerin tetiklediği yerel mücadele ve çatışmaları; ancak kostümlü provalar tüm manzarayı değiştirdi. O küçük dereler artık bir yerde toplanmıştır. Devrimci yığınlar genel ve eş zamanlı bir eylemin ancak böyle bir davranışın, faşizmin karşısında zafer imkanı yarattığını öğrendi. Devrimci yığınlarla yakın ilişkide olan, onları izleyen herkes çeşitli platformlarda "yeni bir Gezi gerek" sözünü duymaya çoktan alıştılar.

Şimdiden sonra ne olur? Ya barajda bir çatlık meydana gelir ve devrimci kitleler kendi bağımsız inisiyatiflerini sergileyecekleri fırsatı değerlendirmek üzere o çatlağa hücum eder. Ya da proleter öncü, bu devrimci kitleye, dostu düşmandan ayrıracak berraklıkta eskinin geri getirilmesini değil, ama yeni bir yaşamı vadeden şiarlarıyla genel bir saldırı için uygun örgütler kurmalarına yardımcı olur.

"Hiçbir Zaman Unutulmayacaklar!"

15 Ocak 1919'ta Berlin'de vahşice katledilen Almanya işçi sınıfının komünist önderleri Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg, katliamın 100. yılında Berlin'de yapılan kitlesel yürüyüş ve törenle anıldı.

Sürekli yağın yağmura rağmen katliamın 100. yılı olması nedeniyle yürüyüş ve anmaya katılım, diğer yıllara nazaran oldukça yüksekti. Yaklaşık 15 bin kişinin katıldığı yürüyüşte Almanya ve Avrupa'nın dışında dünyanın birçok ülkesinden örgüt ve gruplar da yerlerini aldı. Eyleme Türkiye ve Kürdistanlı örgütler de yoğun katılım gösterdiler.

L L - Demo (Luxemburg, Liebknecht Yürüyüşü) olarak adlandırılan yürüyüşün çağrısı bu yıl, Karl Liebknecht'in katledildiği gün yazdığı ortaya çıkan "Her Şeye Rağmen!" adlı makalesine atfedilerek "Diyoruz Ki: Her Şeye Rağmen!" sloganıyla yapıldı.

Anma etkinliği saat 10.00'da Frankfurter Tor'dan Sosyalistler Mezarlığı'na kadar yapılan yürüyüşle başladı. En önde "Luxemburg-Liebknecht-Lenin: Hiçbir Zaman

Unutulmayacaklar. Ayağa Kalk Ve Karşı Çık!" pankartının taşındığı uzun yürüyüş boyunca orak çekiçli kızıl bayraklar yürüyüşe damgasını vurdu. Öte yandan bu yıllık yürüyüşe gençlerin katılımı da oldukça yüksekti. Marşlar ve sloganlar yürüyüş boyunca hiç susmadı.

Yürüyüş sonunda onbinlerce kişi, sosyalizm uğruna mücadelede öldürülen komünistlerin anıtlarını kırmızı karanfillerle donattı. Yürüyüş kolu, Sosyalistler Mezarlığı olarak da anılan anıt mezarlığa ulaştığında büyük bir kalabalık oluştu. Başta Roza için yapılan ve üzer-

inde "Ölümler Bizi Uyarıyor" yazan anıt olmak üzere, insanlar anıtlara karanfil bırakmak için uzun süre beklemek zorunda kaldılar. Saatlerce süren anıt mezar ziyaretlerine yürüyüş katılımı sadece mezar ziyareti yapanlarla birlikte, 100 bin civarında katılım olduğu tahmin ediliyor.

Yürüyüş ve anmaya TKP/Leninist de Almanca "Zafere Kadar Devrim - TKP/Leninist" pankartı ile katıldı.

Tunus Grevlerle Sarsıldı

Ekonomik ve siyasi kriz içindeki Tunus'ta yılın son haftaları eylemler ayaklanmalarla geçti. 8 yıl önce bir seyyar satıcı olan Muhammed Buazizi'nin bedenini ateşe vermesi bir devrimin kıvılcımını ateşlemiş, "Arap Baharı"nın başlamasına yol açmıştı. Bu defa eylemleri öğretmenler başlattı, bir gazetecinin kendini ateşe vermesinin ardından da halk sokağa döküldü.

20 Aralık günü öğretmenler bakanlığın kapısına dayandı, hükümetin maaşları artırmama kararına karşı sokağa çıktı. Eğitim emekçileri bütçenin emekçilerin talepleri doğrultusunda yeniden düzenlenmesini, maaşların enflasyon oranında artırılmasını, emeklilik yaşının değiştirilmesini ve okulların altyapılarının geliştirilmesini isterken; taleplerinin sadece ekonomik talepler olmadığını, en önemlisi özgür eğitim istediklerini, öğrencilerin, öğretmenlerin ve eğitim kurumlarının korunmasını istediklerini söylediler.

24 Aralık günü Kasrin'de gazeteci Abdulrezzak Zerki ekonomik koşulları protesto edip, "Bir devrim başlatıyorum" diyerek kendini yaktı.

Yerel bir TV kanalında kameramanlık yapan 32 yaşındaki Abdulrezzak Zerki, sosyal medya hesabından paylaştığı videoda "Bu, Kasrin halkına bir çağrıdır. İşsizliğe,

yoksulluğa ve yolsuzluklara karşı harekete geçin. Ben bugün geçim kaynağı olmayan Kasrin'in evlatları için bir devrim başlatıyorum, kendimi ateşe veriyorum" dedi ve benzin dökererek kendini ateşe verdi. Ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılan Zerki, hastanede hayatını kaybetti.

Zerki'nin eylemi ve ölümü, Kasrin halkını da harekete geçirdi. 24 Aralık akşamı yüzlerce kişinin katılımıyla başlayan protestolar ertesi gün de devam etti. Kentin ana bulvarı ile 9 Nisan 1938 Caddesi'ni trafiğe kapatarak belediye binasının olduğu meydana yürüyün kitleye meydanın girişinde polis saldırdı.

Gaz bombası ve tazyikli suyla yapılan saldırıya kitle barikatlar kurarak, lastikler yakarak ve taşlarla karşılık verdi. Ara sokaklara yayılarak saatler süren çatışmalarda çok sayıda kişi yaralandı.

Polis saldırılarını, gözaltıları yıldırmadı, Tunuslular günler boyu sokakları terk etmedi.

17 Ocak Tunus'ta kamu sektöründeki yaklaşık 650 bin emekçi, maaşlara zam yapılması talebiyle kamu kurumlarında greve çıktı.

Grev çerçevesinde başkent Tunus'taki otobüs seferleri iptal edildi, tüm devlet dai-

releri kapatıldı, okulların tamamı tatil edildi. Havalimanı çalışanlarının da greve katılımıyla dış hat uçuşlarında aksamalar yaşandı, birçok hava yolu şirketi seferlerini iptal etti. Posta, limanlar ve petrol sektörlerinde çalışan işçilerin de destek verdiği greve yüzde 95'e yakın katılım oldu.

Tunus'ta bulunan sendikaların genel merkezi önünde toplanan binlerce emekçi buradan şehir merkezine yürüyüş düzenledi. İşçi ve memurlar "Halk rejimin devrilmesini istiyor" ve "halk hükümetin düşmesini istiyor" sloganları atarken, Genel İş Sendikası genel sekreteri "Devrim sürüyor, halkın şehitleri Belaid ve Al-İbrahimiye borcumuz var" dedi. Sendika, "Uluslararası kredi kuruluşlarının şartlarını yerine getirmek için işçinin memurunun maaşından kesiyor. Yöneticileri uyardık, ilkelerimizden ve hedeflerimizden geri adım atmayacağız, devrim devam ediyor" diyerek açıklama yapıyor.

Bangladeş'te Tekstil İşçileri Yeniden Ayakta

Dünyaca ünlü giyim markalarının ucuz işgücü merkezi olan Bangladeş'te, düşük ücretlere karşı ayaklanan tekstil işçileri, 6 Ocak'tan bu yana ayakta.

İş bırakan 5 bin işçi, başkent Dakka yakınlarındaki giysi fabrikalarının olduğu üretim merkezine giden ana yolu kapattı. Polis işçilere biber gazı, tazyikli su ve coplarla saldırdı. 1 haftadır süren eylemler boyunca 1 işçi hayatını kaybetti, 20 işçi de yaralandı.

Bangladeş'te 4 kişilik bir ailenin zorunlu ihtiyaçları en az 22 bin taka iken, asgari ücret 8 bin taka (yaklaşık 95 dolar). İşçiler, asgari ücretin en az 16 bin takaya yükseltilmesini istiyor.

1 haftadır süren eylemlerin ardından hükümet asgari ücret tarifesinde revizyona gitti. 7 kademe hesaplanan asgari ücret tarifesinde 6 kademedeki ücretlerde küçük bir artış yaptı, ancak en alt seviyedeki 7. kademe ücretlerde bir değişiklik yapılmadı.

İşçiler talepleri karşılanana kadar sokakları terk etmeyeceklerini dile getirirken, patronlar da işçiler işe dönmekleri takdirde tüm fabrikaların kapatılacağı ile tehdit etti, "iş yasasına göre çalışma yoksa ödeme de yok".

Ücret artışı için 10 gün boyunca grev yapan, tüm üretimi durduran işçiler, patronlarla anlaşma sağlanınca, 16 Ocak günü işlerine geri döndüler. Ancak Dakka'daki Ashulia tekstil merkezindeki bir çok şirket, en az 750 işçinin işine son verdi.

İşçiler, işe döndüklerinde, işten atılan işçilerin isimleri ve fotoğraflarının işyerine asıldığını gördüler...

Bangladeş'te, tekstil fabrikaları, aralarında Nike, Adidas, H&M gibi dünya devi firmalara üretim yapıyor.

Bangladeş geçen yılın rakamlarına göre Çin'den sonra en büyük ikinci giysi ihracatçısı ülke. Ancak sektörde çalışan işçiler dünya çapında en az ücreti alan işçiler olmayı sürdürüyor.

Vazgeçmiyoruz, Buradayız Ahparig!

19 Ocak 2007 tarihinde katledilen Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink, ölümünün 12. yılında, vurulduğu Halaskargazi Caddesi'ndeki Agos Gazetesi önünde anıldı.

Anmaya Dink'in ailesinin yanı sıra binlerce kişi katıldı. Agos Gazetesi'nin binasına "Adalet istiyoruz. Hrant 12", "Vazgeçmiyoruz Ahparig!" ve "Hrant İçin Adalet İçin" pankartları asıldı. Araç geçişlerine kapatılan caddede anmaya gelenler, "Hrant İçin Adalet İçin", "Hepimiz Hrantız" dövizleri ile Dink'in fotoğrafları taşıdı. Hrant Dink'in vurulduğu yere mum ve karanfeller bırakılırken, Ermenice ağıtlar yakıldı. Anmada sık sık "Faşizme İnat

Kardeşimsin Hrant", "Hepimiz Hrantız Hepimiz Ermeniyiz", "Faşizm e

Karşı Omuz Omuz" sloganları atıldı. Hrant'ın arkadaşlarından gazeteci Bü-

lent Aydın, gazete binasının penceresinden "Vazgeçmiyoruz Ahparig!" diye seslendi.

Dink'in faillerinin bulunması için mücadeleye devam ettiklerini belirten Aydın, "Hrant hala bu kaldırımda yatıyor ve biz onun için buradayız" dedi. Saygı duruşunun ardından bu seneki konuşmayı yazar Sabahattin Ali'nin kızı Filiz Ali yaptı.

Hrant Dink için yapılan anma öncesi düzenlenen yürüyüşte 73 gündür açlık grevinde olan tutuklu HDP Hakkari Milletvekili Leyla Güven'in posterlerini taşımak isteyen HDP Milletvekilleri ve üyeleri polislerce engellendi. Bunun yanı sıra, DÖB'lü öğrencilerin dövizleri de alana alınmadı.

Başakşehir Şehir Hastanesi'nde Yemek Protestosu

İstanbul İkitelli'de yapımı devam eden Başakşehir Şehir Hastanesi inşaatında çalışan işçiler, yemekhanede yaşanan sorunlar nedeniyle 21 Ocak günü yürüyüş yaptı.

Şantiyeden sokağa çıkan binin üzerinde işçi uzun saatler iş bıraktı.

Kötü ve sağlıksız yemek, inşaat işçilerinin en önemli sorunlarından birisi. Bir işçinin yeniden çalışabilecek gücü toparlayabilmesi için beslenme en önemli ihtiyaçlardan birisi.

Ağır koşullar altında çalışan işçiler, patlamaya hazır barut gibiler. Son eylemde de görebileceğimiz gibi, en ufak bir kıvılcım, işçilerin biriken öfkelerini taşırmaya muktedir.

Taş Yapı'da İşçiler Eylemle Kazandı

Taş Yapı'nın yüklenici firma olduğu Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi inşaatında taşeron HS Ring Elektrik bünyesinde elektrik ustası olarak çalışan İnşaat İşçileri Sendikası üyesi dokuz işçi mesai, AGİ ve ihbar tazminatları ödenmeden işten çıkarılmıştı.

Taşeron firma tarafından getirilen gurbetçi işçiler, çalışmaya başladıktan 18 gün sonra 28 Aralık 2018'de "sözleşmeniz bitti" denilerek ücretleri ve diğer hakları ödenmeden çıkışları verilerek "Bekleyin ödemelerinizi yapacağız" denilerek yatakhanelerinde bekletildiler.

Şiğortalı olmayan, hakları gasp edilmiş şekilde yatakhanelerde bekletilen işçiler bu durumu SGK'ya şikayet ettiler.

Durumu öğrenen taşeron patronun temsilcisi olan formen Ali Temir, SGK'ya şikayette bulunan işçilerden Bayram Karakoç'u telefonla arayarak "neredesin?" diye sordu. Yatakhanelerde bekletilen işçiler bir de taşeron firma temsilcilerinin saldırısıyla karşılaştı.

İnşaat İş Sendikası üyesi işçiler yapımında çalıştıkları Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde ücret ve diğer haklarının verilmesi talebiyle eyleme başladı.

İşçiler sendika temsilcileriyle birlikte 9 Ocak günü Okmeydanı EAH önünde eylemi sürdürürken öğleden sonra da Taş Yapı'nın Altunizade'de bulunan ofisi önünde eyleme başladılar. Üsküdar ilçesi sınırlarında eylem yasağı olduğu gerekçesiyle İnşaat-İş Sendikası yöneticileri Yunus Özgür, Özkan Özkanlı, işçilerden Ramazan Yıldız ve Halil Cihan Özbilen gözaltına alındı. İşçiler akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

11 Ocak günü sendika yöneticisi Yunus Özgür ve işçiler Mehmet Zeybek, Ramazan Yıldız yeniden gözaltına alındı, onların yerini diğer işçiler ve sendika üyeleri alarak eylemi sürdürdü. Gözaltına alınanlar akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

İşçiler eylemlerinin 5. gününde Taş Yapı'nın Altunizade'deki merkez binası önüne basın açıklaması yapmak istedi. Ancak eylem yapmak isteyen 6 işçi polis tarafından gözaltına alındı.

Taş Yapı işçilerinin eylemlerinin 9. gününde, 18 Ocak günü, sendika temsilcilerinin İstanbul Valiliği'ne bağlı İstanbul Proje Koordinasyon Birimi'nin denetimindeki yüklenici firma Taş Yapı ile yaptıkları görüşmeler sonucu işçilerin ücret ve diğer alacakları ödenerek eylem sonlandırıldı.

Sendika sosyal medya hesabında "Ana firmayla görüşme sonucu anlaşma sağlanmıştır. Tüm haklarımızı kazandık. Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önündeki direnişimizi sonlandırıyoruz. Zafer direnen emekçilerin oldu" açıklaması yaptı.

İşçiler ücretlerini bir kaç gün sonra alabildiler.

"Çocuğun Bile Doymayacağı Sağlıksız Yemekle Çalışmaya Zorlanıyorlar"

İnşaat iş kolunda işçilerin nasıl acımasızca, kölece koşullarda çalışmaya zorlandığı her gün, bir başka şantiyeden yükselen sesle bir kez daha gündeme geliyor.

İnşaat işçilerinin "Köle değiliz işçiyiz" isyanı bu kez Eroğlu Skyland şantiyesinden yükseliyor.

Seyrantepe'de inşa edilen Eroğlu Skyland şantiyesindeki inşaat işçileri, yoğun bir fiziksel güç harcamayı gerektiren işte çalışırken, bu çalışma için gerekli şartların hiç birinin sağlanmadığını belirtiyor.

Tehlikeli ve ağır bir iş kolu olmasına rağmen, işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınmadan çalışmaya zorlanan işçiler, "Yemekler zaten kötü. Hiç olmazsa karnımızı doyuracak bir yemek verseler. Verdikleri yemek o kadar az ki, aç kalıyoruz. Birkaç kaşık pilav, biraz türlü... Çalışacak gücü toparlayamadan işe devam ediyoruz" diyerek bu zulme isyan ediyor.

İşçiler, 20 Ocak günü İnşaat İşçileri Sendikası'na bir mektup yazarak, çalışma koşullarını aktardı, kendilerine reva görülen yemeğin fotoğrafını göndererek inşaat patronlarının acımasızlığını teşhir etti.

İnşaat-İş Sendikası konuya ilişkin açıklama yaparak, işçilere yemek diye

verilenin birkaç kaşık pilav ve birkaç kaşık türlüden ibaret olduğunu söyleyerek işçilerin "İnsanları aç bırakıyorlar abi" diye isyan ettiklerini söyledi.

Sendika açıklamasında, "İşçinin bir makinanın herhangi bir parçası kadar değerli yok! Öyle olmasa mide-mize girecek birkaç lokmanın da hesa-

bını yaparak bizi ölüme, hastalığa bu kadar kolay yollarlar mı? Sadece üretimin devamı için bile olsa bu gerekleri asgari düzeye yerine getirmiyorlar mı?

Bu insanlık dışı koşullara karşı örgütlenerek mücadele etmek dışında bir seçeneğin olmadığı açık. Zaten koşulların bu kadar vahşileşmesinin esas nedeninin örgütsüzlük olduğu da ortada. Arkadaşımızın gönderdiği birkaç kaşık pilav ve türlüden ibaret yemek hem bir aşığılmanın hem de kölelerden beter bir çalışma rejimiyle karşı karşıya olduğumuzun ifadesidir. Bir örgütlenme ve mücadele çağrısıdır!" dedi.

"Çözüm İntihar Etmek Değil Kendi Gücümüze Güvenmektir"

Zeytinburnu Belediyesi'nde temizlik işçisi olarak çalışırken 19 Ocak Cumartesi günü 15.00'den sonra fazla mesaiye kalmadığı gerekçesiyle işten atılan Ömer Aşık, 25 Ocak günü saat 15.00 sıralarında elinde bir şişe benzin ve çakmakla Zeytinburnu Belediyesi önüne gelerek kendini yakma girişiminde bulundu.

Belediye Binası önünden geçerken olayı gören duyarlı bir emekçi video kaydı alarak paylaştı. Elindeki şişede bulunan benzinin bir kısmını kendi etrafında daire oluşturacak şekilde döken Ömer Aşık, durumu fark eden polislerin yaklaşmaması için de sık sık "Yaklaşmayın ateşi yakarım" diyerek uzaklaştırdı.

Ömer Aşık "Beni üç ay önce Zeytinburnu Belediyesi'nde işten atan Hüseyin beyden şikayetçiyim. Üç aydır iş-

sizim. Üç aydır işsiz bir şekilde yaşıyorum. Çoluğum çocuğum aç. Nerede bu devlet? Üç ay önce Zeytinburnu Belediyesi'nde temizlik işçisi olarak çalışan bir in-

şar karakola götürüldü. Yaklaşık bir saat sonra da serbest bırakıldı.

Ömer Aşık'ın bu eyleminin hemen ardından, Zeytinburnu Belediyesi'nde işten atılmış

sandım. Yalan dolan, sahte tutanaklarla beni işten çıkardılar. Çoluğum çocuğum aç! Bundan iki sene önce yine işsizdim. Bir oğlum yok-sulluktan intihar etti. Benim iki çocuğum daha var evde aç! Evime ekme götürmüyorum" diyerek kendisine yaşatılan, zulmü çaresizliğini dile getirdi. 15 dakika kadar konuşma yapan Aşık bir süre sonra polisler tarafından gözaltına alın-

HAYALLER MENBİÇ

GERÇEKLER MOSKOVA YOLLARI

Taylan Işık

"Bir gece ansızın gelebiliriz" pespayeliğinden sonra, süresi belirsiz biçimde "operasyonu erteledik" noktasına gelindi. Neden? Menbiç'i işgal ve ilhak etmek için daha elverişli koşullar çıktı da o koşulların biraz daha olgunlaşmasını beklemek için mi?

Elbette değil. Aksine, ettikleri büyük lafların altından kalkamayacaklarını görüp anladıkları için. Bu lokmanın boğazlarına bir kılıç gibi takılacağını nihayet idrak edebildikleri için.

ABD emperyalizmi, Menbiç'i Türkiye'ye bırakacağını açıklayarak PYD-YPG'ye hançeri arkadan saplar saplamaz, PYD-YPG Suriye Ordusunu Menbiç'e çağırır. Suriye ordusu, bu çağrıya uyup Menbiç'te bayrak gösterince dinci faşist iktidar ve onun başı zink diye yerinde çakılıverdi. Çünkü, Suriye ordusu demek Rusya demektir ve Rusya, ABD'nin boşaltacağı yerlerin Suriye Hükümetine devredilmesi gerektiğini açıklamıştı. Yani "bir gece ansızın gel"mek için Putin'in izni gerekiyordu; o izin olmadan, mahallenin kabadayları gibi efelenen dinci faşist iktidar ve onun başı gerçekte değil Menbiç'e evlerinden dışarı dahi çıkamazlardı.

Bunu biz değil, RTE'nin danışmanı İlnur Çevik nam zat, "Rusya'nın izni olmadan Afrin'de tek bir uçak bile kaldıramazdık" sözleriyle itiraf etmişti. Elbette bu adam bu itirafı gerçekleri açıklamaktan çok Afrin işgalinde ABD'nin rolünü gizlemeyi amaçlıyordu. Çünkü herkes biliyor ki, sadece Rusya'nın değil ama ABD'nin de izni olmadan değil savaş uçağı, bir planör bile uçuramazdı dinci faşist iktidar ve ordusu. Ama şimdilik konumuz bu değil.

Faşist devlet şimdi Menbiç'i ve arkasından Rojava'nın başka bölgelerini işgal ve ilhak etmenin iznini koparabilmek için Moskova ile Washington arasında pinpon topu gibi gidip geliyor. ABD, "güvenli bölge" yemini ortaya atınca, dinci faşist iktidar, iştahla ileri atıldı ve bu bölgeyi kurmaya talip olduğuna beyan etti. Bunun için, "bahçeli evler" inşa edecek TOKİ'si dahi hazır. İzin hariç her şey tamam. Ama izin olmadan da sınırdan uçurtma bile uçuracak hali yoktu.

ABD, işgal ve ilhaka izin verebileceğinin işaretlerini verdi. Ancak ABD'nin izni yeterli değildi. Onun yanı sıra Rusya'nın da izni gerekiyordu. Rusya ise, Menbiç Askeri Meclisiyle ortak devriye atarak Türkiye'ye bayrak göstermiş oldu. Yani Menbiç yolu, faşist devlet ve RTE için kapalıydı.

Dış politikasında temel ilkesi "herkesi kullanmak, herkesi kandırmak ve herkese iyi görünmek" olan faşist devlet, önümüzdeki günlerde, Menbiç yolunu açmak için RTE'yi Moskova'ya, "dostum Putin"le görüşmeye gönderecek. Ama "dostum Putin" in masasında Menbiç değil, İdlib'i temizleme planı duruyor. Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov, RTE'nin Moskova seferine çıkmasından günler önce, İdlib'teki çetelerin temizlenmesi gerektiği açıklaması yaptı. Mesaj, doğrudan RTE'ye. Çünkü Rusya, Türkiye'nin verdiği sözleri tutmadığını düşünüyor ve aslında, İdlib'teki çetelerin birinci dereceden hamisinin bizzat Türkiye olduğunu herkesten iyi biliyor. Başka bir ifadeyle, çeşitli çıkar ilişkilerinden dolayı, uzun süre görmezden geldiği, göz yumduğu hile ve dolaplara artık daha fazla izin vermeyeceğinin mesajını veriyor. Dahası, Türkiye adına dinci faşist iktidarın ABD ile gizli bir anlaşma ve plan içinde olduğunu, "güvenilmez" bir devlet olduğunu bildiğinin işaretlerini veriyor. Lavrov'un açıklamasının, Menbiç'te bayrak göstermesinin, RTE'nin randevu taleplerini ağırdan almasının tek anlamı bu. Öyleyse "dostum Putin" hikayesinin sonuna geldiğimizi söyleyebiliriz.

Hikayenin sonunda, öncelikle Menbiç hayalinin suya düşmesi var. ABD yeşil ışık yakıyor olsa da somut olgular, Rusya'nın ikinci bir "Afrin vakası"na izin vermeyeceğini gösteriyor. Elbette, PYD-YPG'nin izleyeceği politikanın gidişata önemli bir etkisi olacak ama aynı somut gelişmeler PYD-YPG'nin de ikinci bir "Afrin olayı"ni engellemek için elinden geleni yapacağını gösteriyor.

Kapıda bekleyen ikinci önemli gelişme İdlib'in çetelerden temizlenmesi olacak. Rusya ve Suriye, Türkiye'nin hile ve çevirdiği oyunları artık daha fazla görmezden gelmeyeceklerini hem açıklamalarla hem de eylemlerle gösteriyorlar. Lavrov, İdlib'e ilişkin yaptığı son açıklamayla, İdlib'te Türkiye ve himayesindeki çeteler için denizin bittiğini; operasyonun eli kulağında olduğunu ilan etti. Bu açıklamanın RTE'nin Moskova seferinden hemen önce yapılması, Menbiç izni koparmak için Putin'e giden RTE'nin masada İdlib operasyonu planını göreceğine işaretler. Misafir, umduğunu değil, bulduğunu görüşecek.

Ve en önemli gelişme, RTE, dinci faşist iktidar ve faşist devletin kabusu diyebileceğimiz, Suriye ile PYD-YPG'nin anlaşması olacak. Bu, sadece Türkiye'nin değil, başta ABD olmak üzere tüm emperyalistlerin ve gerici Arap devletlerinin kabusu olacak. ABD, bu yüzden bu iki gücün anlaşmasını mümkün olduğunca engellemeye, olmadı, geciktirmeye çalışıyor. YPG eski sözcüsü Reyzan Hedu bu konuda şu bilgileri veriyor:

"James Jeffrey'in PYD'ye, anlaşma konusunda acele etmemeleri önerisini içeren, değişimlerin olacağı ve bu bağlamda NATO'nun mart ayında toplanacağı yönünde bir dizi mesaj ulaştırdığı konusunda bilgilendirildim. Güya onların (PYD) çıkarlarında birçok şey değişecekmiş. Hatta hava sahasının kapatılması konusu da hatırlatıldı. Bence tüm bu açıklamalar kuşku uyandırmalı ve endişelendirilmeli."

Suriye ile Rojava'nın politik askeri temsilcileri arasında hangi temelde ve nasıl bir anlaşma olur bilemeyiz; konumuz da bu değil. Ama böyle bir anlaşmanın şöyle ya da böyle gerçekleşmesi, Türkiye'nin başta Afrin olmak üzere, işgal ettiği tüm topraklardan atılması, himaye ettiği, örgütleyip silahlandırdığı çetelerin Rojava topraklarından tümüyle temizlenmesi sürecini başlatacaktır.

İşgal, ilhak, savaş politikası faşist devletin ve dinci faşist iktidarın temel dayanaklarından biridir. Toplumun en geri kesimlerini bu politikalarla uyuşturuyor, bu politikalar sayesinde şovenizmle zehirliyor. İşgal ettiği yerlerden sökülüp atılması, yenilginin acı tadının tatılması faşizmin bu önemli dayanağını yerle bir edecektir.

RTE'nin Moskova seferi, bu kaçınılmaz sonu geciktirme amaçlıdır.

"İstanbul Sözleşmesi'nden derhal çıkmalı ve 'cinsiyet eşitliği' gibi sinsi projeleri vakit geç olmadan kaldırmalıdır!" Yeni Şafak gazetesi yazarı

"Elin dangalağına organlarını verip onu yaşatmanın anlamı yok"

Prof. Dr. Celal Şengör

BU DÜĞÜMÜ BİZ ÇÖZEĞİZ

Ekonomik krizin etkilerini daha yakıcı bir şekilde hissetmekteyiz. Geçen günlerde biz üniversite öğrencilerini yakından ilgilendiren bir resmi açıklama yapıldı. Bu resmi açıklama nedir diye soracak olursanız hemen söyleyelim. Son 5 yılda 1,1 milyon üniversite öğrencisinin geçim derdi nedeniyle okulu bırakmak zorunda kaldığı açığa çıktı. Aynı zamanda resmi verileri incelediğimiz zaman bu sayının her geçen gün arttığını gözlemlemekteyiz. Yine resmi verilere göre;

2013-2014 yılında 135 bin öğrenci,

2014-2015 eğitim öğretim yılında 197 bin öğrenci,

2016-2017 yılında 212 bin öğrenci,

2017-2018 eğitim öğretim yılında üniversite öğrencilerinin bir önceki yıla oranla yüzde 92'lik bir artışla okullarını bıraktığını görmekteyiz. Bununla birlikte okula bir şekilde devam etmek için inşaatlarda veya başka sektörlerde çalışmak zorunda kalan sıra arkadaşlarımızın birçoğunu ise iş cinayetlerinde kurban verdik.

Yukarıda verdiğimiz veriler ne yazık ki mübalağa değil gerçeğin ta kendisidir. Vahim bir tablo ile karşı karşıyayız. Bugün kapitalist sistemin kendisi olan ekonomik kriz; hayatımızı her geçen gün daha da sefaletle sürüklemektedir. Çalışma ve yaşam koşullarımızda yarattığı yıkımın örneklerine tanık oluyoruz. Bu krizi aç kalmamak için işgücünü her keresinde yeniden kapitaliste satmak zorunda olan işçiler, emekçiler, yoksul genç insanlar, öğrenciler yaşa-

maktadır.

Öğrenci gençlik cephesinden ele alacak olursak bu durumun yarattığı yıkımın etkilerini anlatmaya çalışalım. Bu yıl yaklaşık 40 bin öğrenci devlet yurduna yerleştirilmedi. Yurtlara yerleştirilmeyen öğrenciler, evlere ya da özel yurtlara atış pahası kira vermek zorunda kaldı. Aynı zamanda ulaşım ücretlerinin artması da öğrencilerin bütçesini sarsan etkenlerden birisidir. Kış ayında gelen faturalar ise adeta belimizin kemiğini kırıyor. Derse yardımcı kaynak kitapları almak fikri bile artık aklımızın ucundan geçmez oldu. Bilimsel eğitim alarak, topluma yararlı bireyler olma idealleriyle girdiğimiz kampüslerde zihnimizi meşgul eden sorunlar, en yaşamsal ihtiyaçlarımızın hangisinden feragat edeceğimizi düşünmekle geçiyor. Yaşam standartlarımızın doğrudan düşmesi ve daha da yoksullaşan bir hayat hüküm sürmemiz, bizlerin mutlak yoksullaşması anlamına gelmektedir. Bu yoksulluğu perçinleyen koşullar ise tüketim mallarının ve kira fiyatlarının yükselmesi, gerçek ücretin sürekli olarak düşmesidir. Bu sebeplerden dolayı emekçilerin çocukları geçimini sağlamak için çalışmak zorunda kalmaktadır. Ve bu gerekçelerle yoksul ailelerin çocuklarının geçim derdi nedeniyle

üniversitelerden kopması zorunlu hale gelmektedir. Üniversitelerden mezun olmanın da yaşam standartlarında bir güvence yaratmadığını verilerden de görebilmekteyiz. Buna göre, üniversiteden mezun olan fakat işsizliğe sürüklenen 1 milyondan fazla kişi mevcut..

Bugün gençlik geleceksizlikle karşı karşıya ve bir gün sonrasında neler olacağını bile kestiremeyecek bir durumdadır. Bu durumun sonucu olarak gittikçe karamsar, umutsuz bir duyguya kapılarak, intihara dek sürüklenen yaşamları görüyoruz. Bu noktada biz devrimci gençler daha fazla mesai harcamalıyız. Bize hiçbir şey vadetmeyen bu sistemin bütün çirkinliğini teşhir etmeli ve biricik kurtuluş yolumuzun bu düzeni alt üst etmekten geçtiğini bulduğumuz her alanda haykırmalıyız. Kurtuluşumuz için örgütlenmekten ve mücadelemizi işçi sınıfının mücadelesi ile bütünleştirmekten başka bir çaremiz olmadığını anlatmalıyız. Ekonomik krizlerin kapitalist üretim tarzının çöküşünü hızlandırdığını bu yüzden umutsuzluğa, karamsarlığa kapılmayıp ve yeni bir yaşamı hep birlikte var edeceğimizi her an dillendirmeliyiz. Gelecek kaygımız kendiliğinden ortadan kalkmayacaktır. Aksine bu düzen var oldukça artarak devam edecektir. Bu nedenledir ki kapitalist sistemi ortadan kaldıran insanın insan tarafından sömürsüne son vereceğiz! Bulduğumuz her alanda liselerde, üniversitelerde, komiteler biçiminde örgütlenmeli ve bize karşı tepeden tırnağa zor aygıtlarıyla örgütlenmiş karşı devrim güçlerine kampüslerimizi, meydanlarımızı dar etmeliyiz! Denizlerden aldığımız mücadele geleneğimiz bugün bizleri öne, en öne çağırıyor! Devrim Biziz, Biz Devrimiz!

Bugün gençlik geleceksizlikle karşı karşıya ve bir gün sonrasında neler olacağını bile kestiremeyecek bir durumdadır. Bu durumun sonucu olarak gittikçe karamsar, umutsuz bir duyguya kapılarak, intihara dek sürüklenen yaşamları görüyoruz. Bu noktada biz devrimci gençler daha fazla mesai harcamalıyız. Bize hiçbir şey vadetmeyen bu sistemin bütün çirkinliğini teşhir etmeli ve biricik kurtuluş yolumuzun bu düzeni alt üst etmekten geçtiğini bulduğumuz her alanda haykırmalıyız.

Flormar'da Bir Gün

Flormar işçileri tam 255. gündür tüm yasaklamalara rağmen eylemdeler. 256. günde Flormar işçilerini ziyaret etmek için GOSB'a doğru yola çıktık arkadaşlarımızla.

O gün hava güneşliydi. Her gittiğimizde çoğunlukla yağmur yağıyordu. Vardığımızda ise havanın güzel olmasını fırsat bilen işçiler çadırdan çıkıp güneşleniyordu. Flormar işçileri güneşli bir havada samimi bir şekilde karşıladılar bizi. Artık birbirimizi tanıyor, doğrudan sohbet başlıyorduk.

Sözde performans düşüklüğü nedeniyle işten çıkarılan bir kadın işçi ile konuştuk ilk önce. İlk defa karşılaşıyorduk onunla. O bir süre çalışmak zorunda kaldığı için eylem alanına gelemediğini söyledi. Ama "artık yeter" diyerek, "emek mücadelemiz, zaferle sonuçlanana kadar burada direnmeye devam edeceğim" sözleri dökülüyordu dilinden. Sohbetlerimiz gittikçe güzel bir noktaya evriliyordu. Kadın işçiler artık, Fransa gibi, bizim yaşadığımız toplumumuzda da emekçilerin, işçilerin de ayaklanması gerektiğini üstüne basa basa söylüyordu. "Bakin Fransa'ya bütün halk birlikte nasıl da mücadele ediyor, geri adım atmıyor. Bizim de öyle olmamız gerekiyor. Bunca haksızlığa karşı herkesin ses olup sokaklara dökülmesi

gerekiyor. Bizim bundan başka çaremiz yok" sözleri dillerinden eksik olmadı. Bu iktidarın bizleri açıklıkla, sefaletle sıvadığını ve buna artık tahammüllerinin olmadığını dile getirdiler.

Bir diğer kadın işçi ise Küba örneğini veriyor: "Bakin Küba'ya örnek almamız gerekiyor. Herkes eşit bir şekilde yaşıyor ve bizim ülkede olduğu gibi, baskı zulüm asla yok" diyordu kadın işçi. Bir diğer kadın işçi ise: "Ben bugün çocuklarıma daha güzel bir gelecek bırakabilme için emeğimin mücadelesini veriyorum, bizi terörist, Fetöcü olarak yaftalıyor ama biz kendi emeğimizin karşılığını istemekten başka bir şey yapmıyoruz. Birbirimize kenetlenmemiz gerek. Bizim artık kaybedeceğimiz hiçbir şey yok. Artık herkesin birlikte hareket edip, baştakilere bir dur demesi gerekiyor" diye hararetli bir şekilde bunun zorunluluk olduğunu anlatıyordu.

Bu sözleri duymak beni o kadar heyecanlandırdı ki... Yolda giderken işçilerin ruh halleri eylemin ilk başladığı günkü kadar canlı mı acaba diye düşünüyordum. Fakat orada, bu sohbetler işçilerin artık bu sisteme, haksızlığa, hukuksuzluğa karşı öfkelerinin kat be kat arttığını ve bir çıkı yolu aradığının göstergesiydi.

İşçilerin gün geçtikçe, daha politik bir hale büründüğünü gözlemledim. Birlikte, örgütlü bir şekilde mücadele ederek, yaşanan emek hırsızlığına karşı ayaklanmamız gerektiğini söylemeleri bana daha fazla umut aşıladı.

Bir devrimci öğrenci olarak emeğin kurtuluş kavgasını nasıl zafere taşıyabileceğimizi, dilim döndüğü kadarıyla anlatmaya çalıştım. Bir işçi çocuğu olarak bu sınıfın bir parçası olduğumu dile getirerek, işçi sınıfının mücadelesi ile öğrenci gençlik mücadelesinin kopmaz bağlarla bağlı olduğunu ve bizlerin özgürleşmesi için mücadele birliğinin örülmesi gerektiğini dile getirdim.

İstanbul'dan DÖB'lü Bir Öğrenci

Her Geçen Gün Artan Çocuk İşçiliği

Yoksulluk, göç ve eğitim sorunu yüzünden Türkiye ve K. Kürdistan'da çocuk işçiler bir sorun olarak karşımıza çıkıyor. Bu durumu yasaklayan yasalara rağmen çocuklar tarlalarda, fabrikalarda, atölyelerde yoğun sömürü altında ve güvencesiz bir şekilde çalıştırılıyor.

15 yaş altında çocuk işçiliğinin yasak; 15-18 yaş arasındaki çocuk işçiliğinin ise tanımlanan yasal koşulları var. Fakat bu yasal duruma rağmen tarlalarda ve atölyelerde çocuk işçiler çalıştırılmaktadır. TÜİK ise bu konuda son araştırmasını 2012 yılında yaptı. Güncel olarak Türkiye'de kaç çocuk işçi olduğu bilinmiyor. Son dönemde yapılan çalışmalara göre de çocuklar tarım, tekstil ve ayakkabı başta olmak üzere üretimde, pazarlarda ya da dükkânlarda satış elemanı, çeşitli işkollarında ise çırak olarak çalışıyor. İşe alınmada zorunlu olan sağlık kontrolleri yapılmıyor, işe giriş için gerekli olan sözleşmeler imzalanmıyor ve çok düşük ücretlerde çalıştırmaya mahkum ediliyorlar.

Yapılan araştırmalara göre Bağcılar-Küçükçekmece bölgesindeki 12-18 yaş aralığındaki 301 çocuk işçinin %43'ü ekonomik sıkıntılardan dolayı okulu bırakmak zorunda kaldı. Günde ortalama çalışma saatleri ise, okula devam edenler için 7-8 saat, devam etmeyenler için 11-12 saat olarak açıklandı. Çocukların sadece %5'inin işe başlamadan önce

sağlık kontrolünden geçiriliyor, sadece %6'sının sözleşmesi, sadece %12'sinin çalıştığı iş yerinde sigortası var. Patronan ve usta-başından kötü muamele gördüğünü söyleyen çocukların oranı %50'den fazla. Çocukların %73'ü 15 yaşın altında, %23'ü ise 11 yaş ve altında çalışmaya başlamış.

Okuluna gitmesi, eğlenmesi gereken yaşta olan çocuklar vahşi kapitalizm koşullarında çalışmak zorunda kalıyor. Şimdi gençlere bir gelecek vadetmeyen, onları ucuz işgücü olarak gören ve onları sömüren kapitalizmi yıkmaya zamanıdır!

Çocuktan İşçi Olamaz

Urfa'da pamuk tarlasında çalışan 14 yaşındaki Ahmet Çiftçi, çirçir makinasına düşerek yaşamını yitirdi.

Pamuk tarlasında, çalışan traktörün üzerinde dengesini kaybeden çocuk, çirçir makinesine düştü. Sürücü, traktörü durdurup çevredekilerden yardım istedi ancak çocuk olay yerinde yaşamını yitirdi...

Okuluna gitmesi, yaşlarıyla oynaması, kütüphanede kitap okuması gereken bir çocuk daha, acımasız kapitalizm koşullarında can verdi. Çocuk-işçi-ölüm kelimelerini aynı cümlede kullanmak dahi, insana-insanlığa aykırı bir durum...

"Hep Birlikte Harekete Geçemiyoruz, Bu Beni Kaygılandırıyor"

Merhaba, ben Gazi Mahallesi'nde yaşayan, 18 yaşında genç bir kadın işçiyim. Size biraz yaşamımdan bahsedeceğim.

Bazı sebeplerden dolayı okuyamadım, fakat şu an açık öğretimde liseyi bitirmeye, aynı zamanda İngilizceyi de öğrenmeye çalışıyorum.

4 yıldır çeşitli tekstillerde çalıştım, cafelerde garsonluk yaptım. Ama ne hikmettir ki, çalıştığım her tekstil atölyesinden para alamadan ayrılmak zorunda kaldım. Zaten verilen ücret de çok düşük bir meblağ idi. Aynı zamanda çalışma koşulları da çok kötüydü.

Kötü çalışma koşullarının yanında bir de tekstil atölyesindeki ustaların hakaret içeren söz-

leri ve üzerimizdeki psikolojik baskısı hiç eksilmiyordu. Bu yüzden de bir çok sorun, tartışmalar yaşadım. Ve haksızlığa hiçbir şekilde tahammül edemeyen birisiyim. Tabi ustalara karşı geldiğim zaman tehditler savurmaya da başlıyorduk.

Şu an işsizim. Geçinebilmek için çalışmam gerekiyor. Ama iş aramama rağmen iş bulamıyorum. İşsiz olduğum için gitmek istediğim keman derslerine keman alamadığım için de gidemiyorum. Ekonomik kriz ile birlikte de iş bulmam daha zor bir duruma geldi. Bugün değil keman almak, en temel gereksinimlerimi bile karşılamayacak bir durumdayım. Bu durumu yaratan sistemin kendisi fakat buna karşı ne yapacağım konusunda bir fikrim yok, çünkü gözlemediğim kadarıyla toplumu saran bir korku var ve hep birlikte harekete geçemiyoruz, bu beni kaygılandırıyor.

Gazi'den Genç Bir Kadın İşçi

"Devrim için ÖrgütLENİN"

Devrimci Öğrenci Birliği, İzmir'de üniversitelerde ve sokaklarda sticker ve yazılama çalışması gerçekleştirdi, gençliği Denizlerin yolunda DÖB saflarında örgütlenmeye çağırdılar.

"Diktatör Maduro'ya af çıkarabiliriz" Kendini Venezuela geçici devlet başkanı ilan eden Guaido

Bu Koşullardan Sermaye Sınıfını Yıkamak İçin Yararlanmalıyız

Orta gelirli, hatta orta gelirin bile altında olan bir emekçinin çocuğuyum. Varlığı kesin olan bu ekonomik krizden özellikle işçi sınıfı ve emekçiler etkileniyor. Bir lise öğrencisi olarak her gün derinleşen ve etkisini her geçen gün daha çok hissettiren bu ekonomik krizden ben de etkileniyorum.

Artan fiyatlar yüzünden aldığım harçlık bir hafta bile yetmiyor. Buna bağlı olarak sosyal faaliyetlere de katılmıyorum. Bir de kitap fiyatları... Kitap okuyan birisi olarak kitapların bu kadar pahalı olması beni daha çok üzüyor. Test kitaplarına gelen zamlar da, üniversite sınavına nasıl hazırlanacağım konusunda beni endişelendiriyor.

Okulda, evde, markette her yerde bu sıkıntıları yaşayan birçok insan var. Peki ne yapmalıyız? "Krizin faturasını patronlar ödesin" diyerek işçi ve emekçilere düzen içi çözüm mü sunmalıyız yoksa onlara krizin sebebi olan kapitalizmi yıkmaya zamanı olduğunu mu söylemeliyiz? İşçi ve emekçilere şatafatlı saraylarından birlik ve beraberlik mesajı verenler aynı gemide olduğumuzu söyleyip duruyorlar, hayır bizler sizinle aynı gemide değiliz. Onlar rahat bir yaşam sürerken bizlere sefaleti ve ölümü reva görüyorlar.

Biz leninistler bu koşullardan sermaye sınıfı egemenliğini yıkmak için yararlanmak gerektiğini işçi ve emekçilere bıkmadan usandırmadan anlatmalıyız.

İstanbul'dan Liseli Bir DÖB'lü

Bunu Kabul Etmeyeceğiz

Yirmi yaşında üniversite ikinci sınıf öğrencisiyim. Ailemden uzakta okuyorum ve hayatımın en zor dönemini geçiriyorum diyebilirim. Önceden kafam bu kadar almazdı ama, şimdiden geleceğimi düşünürken kaygılanıyorum. Çünkü, hiçbir geleceğim olmayacak, her yönden. Kendimle ilgili en büyük endişemde bu zaten.

Kriz demek yalnızca para pul demek değil. Kriz maalesef bu toplumda yaşayan emekçileri, yoksulları çok fazla etkiliyor. Şöyle bir örnek vereyim kendi üzerimden. Üniversite öğrencisiyim demiştim, bölümüm iki yıllık bir bölüm fakat ders notlarını, ders kitaplarını almak istediğimizde maalesef sahip olduğum maddi imkanlar yetmiyor. Her şeyin olduğu gibi, elbette bunun da bir alternatifi var; fotokopi çekirmek. Fotokopi çekmek de o kadar ucuz değil tabii ki. Sayfası bir lira, kırk sayfa kırk lira demek, ki kırk sayfaya da bitmeyen bir durum. Öğrenci bütçesi bu, kırk sayfa fotokopi demek, benim eve dönüş yolum demektir.

Görüldüğü gibi, öğrencilik hayatımız bu tarz küçük hesaplar yaparak geçiyor. Yirmi yaşındayım ve öğrenciyim, niçin bunun kaygısını çekiyorum ki? Maalesef bu eşitsizliklerin, çelişkilerin bulunduğu bu sistem bize bunu reva görüyor. Ama biz bunu kabul etmeyeceğiz ve daha yaşanılabilir bir dünyada yaşamak için elimizden geleni yapacağız!

**Kocaeli Üniversitesi'nden
Bir Öğrenci**

Geleceksizlik Korkusu

Küçük bir şehirden büyük bir şehre üniversite okumaya gelmiş bir kadın olarak var olan ekonomik krizin yaşamımı nasıl etkilediğini anlatayım.

Her seferinde olduğu gibi, bu sefer de öncekilerden daha derin yaşadığımız ekonomik kriz, istesek de istemesek de hayatımızı etkiliyor. Çünkü aslında günlük hayatta yaptığımız en basit alışveriş, ne yiyeceğimizi, nerede oturacağımızı, ne iş yapacağımızı ya da yapamayacağımızı, hangi hastaneye gideceğimizi, nelerimizi gezebileceğimizi, ne hobi edinebileceğimizi vs. her hareketimizi belirliyor.

Benim bir öğrenci olarak kendimi geleceğin işsizler ordusunda görmem ya da en iyi ihtimalle hak ettiğimin çok altında bir ücretle kötü koşullarda çalışacak olduğumu düşünmem ne kadar normal? Geçenlerde bir haberde son beş yılda geçim sıkıntısı nedeniyle 1 milyonun üzerinde öğrencinin okulu bırakmak zorunda kaldığını okudum. Kendi geleceğimi de burada görmem ne kadar normal? Doğal olarak beni ilk düşündürən şey işsizlik oluyor. Üstelik bir kadın olarak, özellikle kriz dönemlerinde işten ilk olarak çıkarılacak kesimden olduğumu da biliyorum.

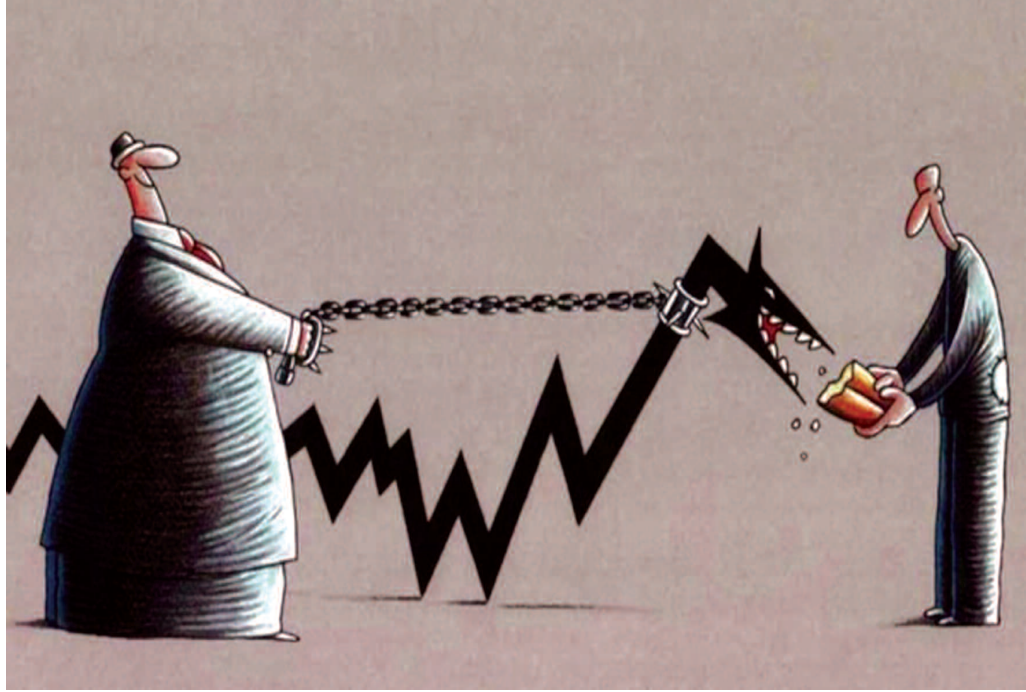
Sağlık olanaklarından yararlanmanın gittikçe zorlaştığını, devlet hastanelerindeki kuyruklar yüzünden aylarca muayene olamadığımızı, hasta değil de müşteri olarak görüldüğümüzü, sağlığın gittikçe pahalılaşmış olduğunu söyleyebilirim. İnsanlar parası yoksa pek de yaşamaya değer görülüyor galiba.

Bunun dışında herkes gibi alım gücümün çok ama çok düştüğünü söyleyebilirim. Bir öğrencinin her şeyin gittikçe zamlandığı bu koşullarda burs ya da daha çok kredi ile bir ay boyunca geçinmesi imkansız hale geldi. Herkesin borçlu olduğunu duyuyor ve görüyorum. Artık öğrenci gençliğin büyük bir kısmı zor koşullarda, borç içinde yaşamını devam ettirmeye çalışıyor; ne çıkıp gezebiliyor, ne sosyal bir hayatı olabiliyor, ne de yeteneklerini keşfedebiliyor. Bu yüzden artık sistemin ona sunduğu geleceksizliği anlıyor ve sorunlarını yüksek sesle dile getirmekten çekinmiyor.

Bununla birlikte, aslında krizin sadece ekonomik bir kriz değil de, sistemsel bir kriz olduğunu, kapitalist sistemin tüm kurumlarının çürümüşlüğüne görebiliyorum. Bizler öğrenciyiz, bunun eğitim kurumları boyutunu çok rahat görebiliyoruz. Lise olsun, üniversite olsun, ders içeriklerinin ne kadar yavan ve bilim dışı olduğunu, gittikçe egemen sınıfın gerici kadrolarının okulları doldurduğunu, polislerin okullarımızda sınıfımızda bir tehdit gibi dolaştığını, okulların faşist tabanlarını genişletmenin bir aracı olarak işlev gördüğünü, bunun yanında sistemden rahatsız olan, sistemi sorgulamaktan ve alternatifini aramaktan çekinmeyen öğrencilerin nasıl baskı altında olduğunu görebiliyoruz.

Bütün baskıların altında yönetememekten kaynağlandığını da biliyoruz. Artık tüm kurum ve kuruluşlarıyla devrilmek üzere olan sistemi def edip yerine insanca yaşayabileceğimiz bir düzen kurmanın zamanının geldiğini somut bir gerçeklik olarak görüyoruz.

İstanbul Üniversitesi'nden Bir DÖB'lü

Mücadeleye Devam Edeceğiz

Devrimin yükselişini engelleyemeyen faşizm, devrimcilere yönelik zorbalıklarına Çukurova Üniversitesi'nde de devam ediyor. Çukurova Üniversitesi'nde devrimci faaliyet yürüten DÖB'lü öğrenciler daha önce polisler tarafından defalarca aranmış, terörist damgası vurularak tehdit edilmiş ve öğrencilere ajanlık teklif edilmişti. Bu tehditler ve baskılar karşısında DÖB'lü öğrenciler aileleri ve dostlarıyla birlikte basın açıklaması düzenleyerek faşizme karşı kararlı bir biçimde devrimci faaliyetlerini zafere kadar sürdüreceklerini söylemişlerdi. Basın açıklamasının ardından polisler öğrencilere yönelik tacizlerine bir süreliğine ara vermişlerdi.

Devrimcileri psikolojik anlamda yıldırma, yalnızlaştırmaya çalışan polisler, Türkiye'nin birçok bölgesinde olduğu gibi Adana'da da bu psikolojik savaşı sürdürüyor. 2018'in son aylarından itibaren polisler Adana'da devrimci, ilerici öğrencilerin yurtlarına giderek ve yurt yetkililerine türlü yalanlar söyleyerek öğrencilerle konuşmaya çalışıyorlar. Polisler öğrencilere "DÖB'lülerle görüşmeyin, etkinliklerine gitmeyin, onlar terörist" tarzında cümleler kuruyor, öğrencileri yurttan atmak ve bursunu kesmek ile tehdit ediyor ve "biz seni yine buluruz" diyerek telefonla arayıp, fiziki takibe devam ediyorlar.

Faşist devletin işlerini yürüten polislerin birçok ilde sürdürdüğü bu baskılar daha önce olduğu gibi şimdi de sonuç vermeyecek. Bizler DÖB olarak içinden geçtiğimiz OHAL sürecine, baskılara gözetilme, tutuklamalara rağmen buradayız ve işçilerin, emekçilerin, zindandaki siyasi tutsakların tek kurtuluş yolu olan sosyalizm için mücadele etmeye devam edeceğiz!

DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği)

MKÜ Öğrencileri Buluştu

Mustafa Kemal Üniversitesi'nde 2 ay önce, artan ekonomik kriz ve öğrenci sorunlarına karşı ayaklanan gençlik, eylemlerine devam ediyor.

Üniversite içerisinde yemekhane, yurt ve ulaşım zamları ile öfke patlama noktasına ulaştı ve bu şartlarda öğrenim görme koşullarının olmadığını dile getiren gençlik, geri adım atmayacağını net bir şekilde dile getiriyor. 19 Aralık gününden beri devam eden eylemler, polis ve rektörlük baskısı ile engellenmek istense de, çabaları karşılık bulamadı. Kendi öğrencilerinden korkan rektörlüğün elleri silahlı çevik kuvvet polisleri ve tehditkar söylevleri gençliğe geri adım attırmadı. Baskı ne kadar artarsa artsın, eylemler daha da kitleselleşti.

15 Ocak günü gençlik hareketleri, Hatay Milletvekili Barış Atay ile MKÜ kampüsünde buluşma etkinliği gerçekleştirildi.

Sorunların temelinde yatan sebebin sistemin kendisi olduğu, bu süreçte gençliğin birleşik mücadele vermesi gerektiği, kitleselleşmek konusunda kamuoyu oluşturmak ve propaganda alanlarını genişlet-

mek gerekliliğine değinildi. Barış Atay, "Sorunların çözüm noktası meclis değildir, fakat kürsüyü propaganda aracı olarak kullanabiliriz. Gençlik sorunlarının asıl muhatabını kavramalı ve daha radikal hareket etmelidir" sözleri ile söyleşiye devam etti.

Söyleşide artan kadın cinayetleri, cinsiyetçi eğitim sistemi, ekonomik kriz konularına değinilmiştir. Mustafa Kemal Üniversitesi öğrencilerinin bu toplantıda aldığı karar ise şöyle oldu:

-Eylemler sürecinde ortak hareket edebilmek için "MKÜ Öğrenci Meclisi" kuruldu,

-Eylemlerin devam edeceği,

-Gençliğin daha radikal ve hızlı pratikle yoluna devam edeceği,

-Yalnızca zam sorunu değil; artan taciz-tecavüz sorunu, gerici eğitim sistemi vb sorunların gündeme alınması.

Bu sorunlar yalnızca Mustafa Kemal Üniversitesi öğrencilerinin değil coğrafyamızdaki bütün gençliğin sorunlarıdır. Dincigerici eğitim sistemine karşı herkesi mücadele alanlarına çağırıyoruz!

MKÜ DÖB

ÖĞRENCİ HAREKETİNDE YÖNELİMİMİZ NE OLMALI?

Umut Güneş

Öğrenci gençlik hareketi bir süredir üniversitelerde, sokaklarda geri çekilme ve kendi içine dönme eğiliminde. Gezi Ayaklanması'nda sokakları zapt eden, Berkin Elvan için sokakları ateşe veren, katledilen madenciler, işçiler için okulları işgal edip militan eylemler örgütleyen öğrenci gençliğin ileri unsurları gençlik içinde devrimci bir potansiyel olarak bulunmaya devam ediyor. Fakat şu anda hareket halindeki örgütlü, yaygın bir öğrenci gençlik hareketinden söz edemiyoruz.

Çelişki ve gerilimlerin sonucu bir birikmiş enerji var kuşkusuz. Ama öte yandan bu enerjinin harekete geçmesi için aşması gereken çok yüksek duvarlar var. Yoğun baskı, ödenmesi gereken ağır bedeller var.

Öğrenci hareketinin, bizim coğrafyamızda sınıf mücadelesi ve diğer toplumsal mücadelelerle organik bir bağ içinde olduğunu, hareketin gelişiminin, yayılmasının öğrenci gençliği de mücadeleye itmede etkili olduğu hepimizce bilinen bir gerçeklik. Öğrenci gençlik hareketi diğer toplumsal mücadelelerle ve elbette sınıf mücadelesinin yükselişi ile birlikte yükseliyor, nitelik olarak sıçramalar yaşayabiliyor ve zaman zaman geri çekilmelere, kendi sorunlarını daha ön plana koyma, kendi içine dönme gibi sorunları da yaşayabiliyor. Öğrenci hareketinin güçlü olduğu, devrimci örgütlenmelerin, siyasal faaliyetlerin, çalışmaların görece daha iyi yürütülebildiği üniversitelere baktığımızda karşımıza eskisi gibi bir üniversite profili çıkmadığını görebiliyoruz.

Kitle hareketinin Gezi dönemindeki gibi yoğun bir tempo, enerji ile sokaklarda olduğu dönemden bugüne bir geri çekilme görülebiliyor. Üniversitelerde öğrenci gençlik içinde daha ileri duran örgütsüz kesimlerin bir kısmı akademik kariyere yönelme, mesleğine bakma ve siyasal yaşamdan uzaklaşma, burada umutsuzluk, çıksızlık hissederken yurtdışına gitme ve buralardan başını tamamen koparma gibi yönelimlerde. Bunu söylerken öğrenci gençliğin belli bir kesimini belirtiyoruz, fakat bununla birlikte öğrenci gençliğin ciddi bir kesimi de okulu bırakıp, ailesini, kendisini geçindirmek zorunda kaldığı için proletaryanın saflarını büyütme devam ediyor ve bu gençlik kesimi milyonlarca ifade ediliyor.

Mücadele saflarının hızla terk eden bu yarı-gönlü devrim dostlarının yerlerini daha militan, daha emekçi, yoksul kesimlerden gelen öğrenci gençlerle doldurma sorunu var. Öğrenci hareketinin, üniversitelerdeki eylemselliklerin, siyasal faaliyetlerin eskisi gibi yoğunluğunun olmaması, yoğun devlet terörüne, sivil faşistlere karşı yeterince cevap verilememesi, gençliğin geniş kesimlerini mücadeleye katma konusunda yeteri kadar başarı gösterilememesi, çalışma tempomuzun düşük olması bu meselelere dair neyi eksik bırakıyoruz sormayı ve buna cevaplar bulmayı önümüze görev koyuyor.

Örneğin işçi eylemleri ile dayanışmaları yükseltmek, bağımsız öğrenci gruplarının içine girebilmek, kesintisiz ve istikrarlı faaliyet yürütmek görünür olmanın yollarından biridir. Öğrenci gençliğin yaşadığı sorunlara çözüm üretmemiz gerekiyor ancak bu çözümler sınıf hareketi, toplumsal mücadele ile kurulması gereken bağdan yoksunsa büyük bir eksiklik. Gençlik içinde ideolojik, teorik mücadeleyi yükseltirken, geniş gençlik kesimleri ile geleceğe dair ne beklediklerini, yeni dönemde gelişecek kitle hareketinde kendilerini nerede gördüklerini sormak, buna dair birlikte bir perspektif geliştirmeliyiz. Çünkü geniş gençlik kesimlerini savuşturma sevk ve idare etmek istiyorsak onların neler hissettiklerini, neler düşündüğünü iyi bilmeliyiz. Reformizme karşı amansız bir ideolojik mücadele etmek gerekirken yoğun bir tempo ve enerji ile pratik çalışmaların yaygınlaştırılması, süreklileştirilmesi gerekiyor.

Ancak öğrenci gençlik içinde devrimci faaliyet yürüten bizler üniversite veya lise gençliğine kısa dönemde ulaşmada başarılı olamadığımız zamanlarda yılmaya düşmeden daha yoğun çalışma yürütmeli, yaratıcı yöntemler bulmalı, daha esnek ve kapsayıcı davranmalıyız. Sürekli, disiplinli ve kararlı devrimci faaliyet yeni unsurlara ulaşmamızı sağlayacaktır.

İŞSİZLİĞİN ÇARESİ YOK MU? -2-

İşsiz bir emekçi, daha yeni, meclis bahçesindeki ağaca çıkarak feryat etti. İş istedi, feryat etti. İşsizlik onur kırıcıdır, borçlanmaktır, süründürmektir, yaşamdan kovulmaktır.

Emekçiler çalışkan, onurlu insanlardır. Bu nedenle iş arıyor, iş istiyorlar. Buna rağmen birşey bulamıyorlar... İçinde yaşamaya çalıştığımız kapitalizm emekçiyi bu hallere düşürmektedir.

Oysa o kadar servet var, zenginlik var. Para var, fabrika-makina-tarla-hammadde doğal kaynak, emek gücü var. Ve o kadar da toplumun ihtiyaçları var.

Bu durumda, ekonomik krizler emekçilere manyakça gelir. Ne zoru var da ülke, onca zenginliğe-paraya-fabrikaya-tarlaya-doğal kaynağa-araç gerece-emek gücüne sahipken krize giriyor? Toplum, önleyebileceği hastalıklardan neden ölüm eşliğinde geziniyor.

Emekçi, açlıktan-yoksulluktan-işsizlikten ve kötü çalışma

dayatmalarından gelen krizi bilir. Ama para-mal bolluğundan-üretim artışından kriz ona akıl-dışı gelir.

Evet, akıl-dışıdır...Ve kapitalizm emekçi halk için işe yaramaz olduğunu böyle göstermektedir. Kapitalist sistem artık vaktini doldurdu. Tüm belirtiler bunu işaret ediyor. Bu dönem AB-Japonya-AB ülkeleri gibi uzun süredir refah-zenginlik-demokrasi beşiği olarak gösterilen en ileri emperyalist kapitalist ülkelerin de bir yıkıma, bir bitişe girdiğini görüyoruz. Uzun süre doğru dürüst halk tepkisi olmayan bu ülkelerde de isyanlar çıkıyor artık. Halklar değişim istiyor... Kapitalizmin değişmesini istiyor. Kapitalist ekonomik yasalar geri dönüşsüz ve tedavissiz krizlere yol açıyor. Kapitalizm

değişmesini istiyor. Kapitalizmin refah ve demokrasi üretmediği, zenginliği bir avuç sermayeye aktırırken, yoksulluğu emekçi milyonlara paylaştıran, her açıdan tekelci sermaye efendilerini kayıran bir düzen olduğu, bütün gerçek yüzüyle ortaya çıkıyor.

Sermaye düzeninin sonu geldi, bunu artık rahatça söyleyebiliyoruz. Artık yeni bir evredeyiz. 1970'lerde SSCB' de üretilen bir bilgisayar oyunundan bahsedeceğim. Tetris'i bilmeyen yoktur... Ama bu oyunun SSCB' de üretilmediğini, oradan taklit edilerek dünyaya yayıldığını bilmeyen ise çoktur. Tetris içindeki duvar örme oyunu ve yılan oyununun tutkunu

yan yoktu. Hala cep telefonlarında, hatta tv'lerde bu oyunlar yüklü. Bu oyunlardan biri olan yılan oyunu konumuzu aydınlatacak bir örnek teşkil ediyor.

Bir yılan, sürekli çıkan \$ işaretinin peşinde dolaşiyor. Dolar noktalarını yedikçe sayı topluyor. Aynı anda yediği dolar işareti kadar büyüyor. Büyüdükçe oyun hızlanıyor. İlk başlarda küçükken, rahatça manevra yapan yılan, hızlandıkça ve kuyruğu uzadıkça, oyun alanında dönmesi tehlikeli hale geliyor. Eğer açık bir yol bulup kıvrılmaya-ilerlemeye devam etmezse, çakılarak ölüyor.

Sosyalist bilimcilerin ürettiği

bu oyunda belliki sosyalist bir bilinç var. Bu oyunda kapitalizmin, yasalarnın, nasıl onu ölüme götürdüğünü oyuna dökmüşler.

Yılan sermayeyi temsil ediyor. Dolar işareti peşinde ilerlemesi ise sermayenin hareketini, oyun alanı ise kapitalizmin tarihsel sınırlarını hıcv ediyor.

Bu yılan oyununda olduğu gibi, sermaye büyüdükçe, üretim hacmi- kapasitesi arttıkça -zenginlik arttıkça, sonuna yaklaşır. Bu gün YENİ EVRE diye çözümlendiğimizde, bu birikim düzeyiyle, daha fazla hareket alanı kalmaması gerçeğini izah ediyor özetle. Bu durumda kapitalizm artık sürdürülemez olmuştur. Kapitalizmin ürettiği sorunlarda sürdürülemez hale geldi.

Bu kadar zenginliğe, fabrika-araç-gereç-kaynak-bilgiye rağmen, yoksulluğun azalacak

yerde artması, işsizliğin azalacak yerde artması, hayat pahalılığının azalacağı yerde artması, çalışma koşullarının iyileşeceği yerde kötüleşmesi, işlerin hafifleyeceği yerde ağırlaşması, emekçi halkların kabul edebileceği birşey midir?

Hastalık nedeni anlaşılınca tedavisi de bulunur. Çözüm de burda kendini gösteriyor. Kapitalizmden kaynaklanan hayat-memat meselesi sorunların çaresi, bu sistemi değiştirmek değilse nedir?

İşsizliğin-yoksulluğun-sömürü sisteminin çaresi, tüm işçi-işsiz emekçilerin devrim istemesinden geçiyor. Eğer emekçi halk bunu istemezse ve bunun için irade oluşturmazsa bu sistem kendi kendine değişmez. Ancak, büyük acılar yaşatır. Devrim zor mudur? Böyle sürünerek yaşamaktan, teker teker ezilmekten eminiz ki daha kolay bir iştir. Emekçi halka şan- şeref-özgürlük-refah getirecek bir iş, varsın biraz da riskli olsun.

İzocam Tarsus ve Dilovası Fabrikalarında İşçiler Greve Çıktı

İzocam Tarsus ve Dilovası fabrikalarında çalışan Kristal-İş Sendikası üyesi işçiler, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması nedeniyle 18 Ocak sabahı greve çıktı.

Dilovası İzocam Fabrikası'na davul zurna eşliğinde halaylarla grev pankartının asılmasının ardından Kristal-İş Sendikası Genel Başkanı Bilal Çetinkaya konuşma yaparak, sendikanın, 2018 yılında yetki belgesini alarak TİS görüşmelerine başladığını, ancak görüşmeler tıkanınca alınan karar üzerine Tarsus ve Dilovası'ndaki İzocam üretim tesislerinde işçilerin greve çıktığını söyledi.

Sendikanın yetki başvurusu sürecinde İzocam'ın her türlü itiraz ve geciktirme yöntemini kullandığını fakat sonunda yetkili sendika olduklarını aktaran Çetinkaya, görüşme sürecinin başında, örgütlenme sebebiyle atılan işçilerin işe iadesini talep ettiklerini, ancak ücret maddeleri görüşülürken İzocam'ın işçilerin tekrar işe alınmayacağı söylemesi üzerine görüşmelerin tıkanıldığını söyledi.

İzocam'ın sendikal örgütlenme başlangıcında işten çıkarılan işçilerin geri alamayacağını, işe iadesinin "şirketin var oluşunu, kültürünü, marka imajını ve istikrarlı duruşunu" tehlikeye sokabileceğini gerekçe gösterdiğini aktaran Çetinkaya, 2014 yılından bu yana gelen bu süreçte ve 2018 Temmuz ayından bu yana yapılan görüşmelerde özellikle maaşların enflasyon oranında artışı konusunda anlaşma sağlanmadığını ve tüm İzocam işçilerinin görüşü alınarak greve çıktıldığını söyledi.

Yetki itirazlarıyla geçen 4 yıllık süreci geri bira-

karak 2018 ve 2019 için TİS görüşmelerine başladıklarını, geçmişe dönük ödemeler üzerine anlaşmaya varıldığını, bu 2 yıl için enflasyon oranında zam ve iki ikramiye talebinde bulduklarını aktaran Çetinkaya, İzocam yönetiminin ikramiyeleri maaşlara yedirdiğini, bunun da %6 zamma tekabül ettiğini söyledi.

İzocam'da 20 yıldır çalışan bir işçinin asgari ücrete çok yakın bir ücretle çalışmak zorunda kaldığını, ağır ve tehlikeli bir iş kolunda bir işçinin bu ücretle geçimini sağlamasının mümkün olmadığını ifade eden Çetinkaya, fabrikada iş kazalarının da yaşandığını, bu konuda da iyileştirilmeler yapılması gerektiğini belirtti.

İzocam işçisinin fazla zam istediği, sendikanın ise her fırsatta grev yoluna gittiği algısının yaratılmaya çalışıldığını ifade eden Çetinkaya, "Grev işçilerin anayasal haklarıdır ve haklarını alabilmeleri için bir araçtır. Bugün grevde olmamızdaki neden arkadaşlarımızın geçinebilecekleri oranda bir ücreti alabilmeleridir. İzocam yönetimi bunu sağladığında da üretim devam eder" dedi.

Mersin Tarsus İzocam Fabrikası'nda ise grev halayı çekerek güne başlandı. Burada da açıklamayı Kristal-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Serdar Başyigit yaptı. Başyigit, TİS sürecinde İzocam yönetiminin olumsuz tutumu nedeniyle Dilovası ve Tarsus İzocam fabrikalarında greve çıktıldığını ve İzocam işçilerinin geçinebilecekleri bir ücret talebinden geri adım atmasının mümkün olmadığını belirtti.

İşçilerin grevi destek ziyaretleri ve basın açıklamalarıyla sürüyor.

İşçiler Hesabını Soracak

2 Nisan 2018 itibarıyla belediyenin işçi kadrosuna geçen taşeron işçiler, hem Çalışma Bakanlığı'nın hem de sendikaların ortaklaşa oyununa getirilmeye devam ediyor.

Belediyelerde, sözde "kadro veriyorum" diyerek işçileri 2020'nin 6. ayına kadar açlığa, sefalet ve köleliğe mahkum ettiler. Belediyeler, 4+4 ile belediye işçilerini alt taşeronlardan alıp kendi kurdukları taşerona mahkum ettiler. KHK maddeleriyle hakları gasp edilen işçilerin elinde bir tek sendikaya üye olma umudu kaldı. O haklarını da eksiksiz Genel İş'e üye olarak kullandılar.

Fakat Genel İş, işçiden çok CHP'nin boyunduruğu altında olduğundan, işçiye herhangi bir faydası olmadı. Bunun örneğini, Kartal Belediyesi Toplu İş Sözleşmesi'nde gördük.

Belediye işçisinin boyunu bir daha büken sözleşmede, patron, yani CHP koruma altına alınmış ve KHK'nın tüm maddeleri onaylanarak TİS'de yerini almış. Yapılan sözleşmeye şöyle bir göz atmak bile işyerindeki en temel haklarımızın savunulmadığını gözler önüne seriyor. Bir dizi madde "taslakten çıkarılmıştır" ibaresi taşıyor ki, bunların tümü işçiler lehine olan talepleri kapsamakta. "Aman CHP'ye halel gelmesin" anlayışı sendika temsilcilerimizin

temel mantığı olmuş adeta. Herhangi bir ücret alınmamış, sosyal hak alınmamış; ekstra olarak işe gelmeyen, tartışan, kavgaya yanan, amirine riayet etmeyen işçiye 1'den 5 güne kadar yevmiye kesilmesini imza altına almış olan sendikacılar, kimin temsilcisi olduklarını göstermiş oldu.

Sözleşmeye temizlik işçileri temsilcileri (300 işçi adına ordaydılar) karşı çıktılar, imza atmadılar. Hatta temizlik işçileri eylem kararı aldılar. Sendika yönetimi ise "sayısal çoğunluk ne diyorsa onu yapacağız" diyerek duruma müdahale etti. "Sayısal çoğunluk" a dayanarak sözleşmeyi imzaladı.

24 Ocak Perşembe günü Ataşehir Belediyesi'nde toplantı yaptık. Sendika yönetimi Kartal sözleşmesinin suçunu temsilcilere yükledi. Biz bastırdık. Bunun üzerine yönetim "temsilcilerin kabul etmediği hiçbir şeye imza atmayacağız" dedi. Biz de işi sağlama almak için temsilcilerle birlikte her birimden 5 arkadaşımızı (yer sorunu olursa 3 arkadaşımızı) görüşmelere gönderme kararı aldık ve bunu kabul ettirdik. Yani temsilcileri görüşmelerde yalnız bırakmayacağız!

Tek amacı evine ekmeğ götürmek olan işçiyi, burjuvazinin sömürüsüne teslim eden sarı sendikacılardan hesabı, işçiler mutlaka soracaktır.

Mücadele Birliği Okuru
Bir Belediye İşçisi

"Sadaka Değil Alınterimizi İstiyoruz, Alacağız"

Eyüp Topçular'da bulunan Uzel Traktör Fabrikası 2008'de kapanmış ve işyerinde çalışan 1500 işçinin maaş ve tazminatları ödenmemiştir. O dönemde Uzel'de örgütlü sendika olan Türk Metal-İş Sendikası da üyelerinin alacakları ile ilgili bir şey yapmayıp, işçileri sahipsiz bırakınca Uzel işçileri tazminatlarını alamadılar. Şu anda iflas masasında olan fabrikanın işçilerin alacaklarını ödemesi için işçiler Nakliyat İş Sendikası ile birlikte her Pazar günü fabrika önünde eylem yapmaya başladı.

11 yıldır haklarını alamayan Uzel işçileri, 20 Ocak Pazar günü de Uzel Makine önünde kitlesel bir basın açıklaması yaptılar ve Türk Metal-İş Sendikasını protesto ettiler.

Saat 11.00'de Uzel Fabrikasının bahçesinde toplanan 250 civarında Uzel işçisi, kortej oluşturup Fabrika önüne yürüdüler.

Basın açıklamasında Nakliyat İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu sendika olarak tazminatları gasp edilen Uzel İşçileri ile dayanışma içerisinde oldukla-

rını ve olmaya da devam edeceklerini belirtti. İşyerinin iflasında ve benzeri durumlarda işçi alacaklarının öncelikli olduğunu ancak bunun uygulamada böyle olmadığını, işçilerin mahkeme yolu ile almaya çalıştıkları paraları ile ilgili davaların yıllarca devam ettiğini, davaların oyalayıcı olduğunu belirterek gasp edilen hakların ancak mücadele edilerek alınabileceğini söyledi.

En son, Uyum Market işçilerinin bu şekilde haklarını aldığını, iş yerleri k a p a n a n

Macro işçilerinin de yakında tazminatlarını alacağını söyleyen Küçükosmanoğlu, işçiler haklarını almaya kadar işçilere sahip çıkacaklarını vurguladı.

Uzel işçileri bir açıklama yaparak, haklarının Uzel patronları tarafından gasp edildiğini ve iflas masasında olan işyerinin alacaklarının ödenmesi ile ilgili hiçbir gelişme olmadığını söylediler. Uzel'in mal varlıklarının satışından elde edilecek para ile işçilerin alacaklarının ödenmesi gerektiğini, ancak İflas Masasının da bu konuda somut bir adım atmadığını anlatan işçiler, sadaka istemediklerini alıntıları olan tazminat haklarını istediklerini belirterek, eylemlerinde kararlı olduklarını, tazminatlarını almaya kadar da bu eylemlerine devam edeceklerini söylediler.

Eylemde işçiler sık sık "Yaşasın Haklı Mücadelemiz", "İşçiler Burada Türk-Metal Nerede", "Tazminat Haklarımız Söke Böke Alırız" sloganlarını attılar. İşçiler basın açıklamasından sonra yine fabrikanın bahçesinde yürüyüş yaparak buradan dağıldılar.

Belediye İşçileri: 4 + 4 Zulmüne Hayır!

DİSK / Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube, hükümetin KHK ile getirdiği "kadro" kapsamında belediye şirketlerine geçirilen işçilerin TİS hakları gasp edilerek YHK tarafından bağtlanan toplu iş sözleşmesine göre 6 ayda bir 4+4 zam uygulamasını protesto etti. Yeni bir yasal düzenleme yapılmasını talep eden işçiler, 24 Ocak günü Ataşehir Küçükbakkalköy PTT Şubesi önünde basın açıklaması yaptılar.

Ataşehir Belediyesi işçileri "4+4 Zulmüne Hayır Enflasyon Farkları Ödensen" pankartı açtı ve eylemde sık sık "Asgari Yaşamak İsteyiyoruz", "Kadro Haklarımız Söke Söke Alırız", "Hak Hukuk Adalet", "İnşanca Ücret İnşanca Yaşam İstiyoruz" sloganları atıldı.

Basın açıklamasını Genel İş Sendikası Eğitim Daire Başkanı Mahmut Şengül okudu. Kadro aldatmacası adı altında, belediye şirketlerine aktarılan taşeron çalışanlarının, KHK öncesi ihale şartnamesi nedeniyle asgari ücrete gelen zam oranlarının, taşeronda çalışan işçilere de yansıtılmakta olduğunu aktaran Şengül, yaklaşık 450 bin işçinin kadro ve özgür toplu sözleşme hakkı güvenceli bir çalışma düzeni beklerken, taşeron çalışmanın da gerisinde bir düzenlemeye maruz kaldığını söyledi.

KHK'nın işçilerin özgür toplu sözleşme hakkını gasp ettiğini, işçilerin 2020'nin 6. ayına kadar, 6 ayda bir %4 artışa mahkum edildiğini aktaran Şengül, "Oysa ki bu işçiler, hâlihazırda taşeronda çalışıyor ol-

saydı, 1 Ocak itibarıyla belirlenen asgari ücrete gelen %26,5 artıştan faydalanacakken, bugün %4 zamma mahkum edilmiştir. Bu ücret Ocak ayında açıklanan %20 enflasyonun çok gerisinde kalmıştır" dedi.

Asgari ücrete gelen %26'lık zammın belediye işçilerini de kapsamaması, buna ek olarak KHK'nın belirlediği %4'lük artışın eklenmesini talep eden Şengül, "Kadro dediniz, bu sözünüzde durmadınız. En azından 450 bin KHK'lı işçilerin aldıkları ücretin enflasyon karşısında erimesini engellemek için bir an önce asgari ücret artışının yansıtılmasını talep ediyoruz" dedi.

Basın açıklamasının ardından işçiler Aile Sosyal Hizmetler Ve Çalışma Bakanlığı'na konu ile ilgili dilekçe yazarak Küçükbakkalköy PTT Şubesi'nden Bakanlığa gönderdiler.

25 Ocak günü Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube üyesi Kadıköy Belediyesi işçileri Kadıköy Belediye binası bahçesinde idi. Yüzlerce işçi "4+4 Zulmüne Hayır Enflasyon Farkları Ödensen" diyerek oturma eylemi yaptı, 2 saatlik iş bıraktı.

İşçiler, 59 gündür Kadıköy Belediyesi ve KAS-DAŞ şirketinin kendilerini oyaladığını söyleyerek, 40 saatlik çalışma ve asgari ücrete gelen zam oranının maaşlara yansıtılmasının olmazsa olmaz olduğunu söylediler. İşçiler kortej halinde PTT Söğütlüçesme Şubesi'ne yürüyerek bakanlığa yazdıkları dilekçeleri postaya verdiler.

Flormar İşçileri Ziyaret Güncesi

Gebe Organize Sanayi Bölgesinde TÜRK-İŞ'e bağlı Petrol-İŞ Sendikasına üye oldukları için işten atılan Flormar işçileri, ilk günlük kararlılıkla fabrika önündeki eyleme devam ediyor.

Yazın sıcaklığını, kışın en soğuk günlerini, çadır kurmak, ses aracından müzik yayını yapmak, soba kurmak gibi bir çok keyfi yasaklamaya rağmen fabrika önünde geçiren Flormar işçileri kışın dondurucu soğuklarını da naylon bir çadırda karşıyor. Soğuk kış günlerinde birazcık da olsa soğuk havayı kırabilmek için yaktıkları tüplü sobalar da keyfi bir şekilde yasaklandı.

Ziyarete gittiğimizde "Ne olacak, nasıl ısınacaksınız?" diye soruyoruz. "Siz geliyorsunuz ya işte... Fabrikanın önüne gidip şarkılar söyler halay çeker ısınır... Eylemimiz ve birliğimiz oldukça soğuk da yasak da vız gelir... Emek dostlarımız gelir, onların sohbeti, birlikte çekilen halaylarla bu soğuk günler de geçer" diyorlar.

Kadınların bir kısmı çadırda el işi yapıyor. Kimi bere örüyor, kimi lif, kimi atkı... Ögle saatlerinde güneş biraz kendini gösterince işçilerden bir kısmı tabureleri alıp fabrikanın önünde oturup sohbet ediyorlar. Yemek yapma/yapamama anılarını anlatarak yemeklerini yedikten, sonra bize ve birbirlerine çay

veriyorlar.

"Bugün hava daha iyi ama çok soğuk oluyor soba yok, nasıl bir çözümlü bulacağız?" diyoruz yardımcı olabilmek için.

"Valla soba olur olmaz, ısınacak bir yol buluruz bulamayız ama 250 günlük mücadeleyi de geride bırakıp gidecek değiliz. Daha da ilerinden geleni yapınlar biz bu fabrikaya gireceğiz" diyorlar...

İşkur'dan bir grup memur geliyor. Öncü işçiler çadıra alıyor memurları birer kahve ikram ediyorlar. İşkur'dan gelen memurlar eylemin ilk günlerinde üç kez gelmişler ama güvenlik fabrikaya almamış. Üç kez cezanın ardından ancak içeri girebilmişler.

Bu kez fabrikaya girmiyorlar, "Yakın bir yere geldik, bir gelişme var mı diye sizi de ziyaret etmek istedik" diyerek ayrılıyorlar. İşçiler, "Devlet memuru bile anladı ki, biz ekmeğimizden edildik. Ama ellerinde yaptırım yok. Aslında devlet gereken önlemi alıp işçiyi korumuyor işçi işten atıldıktan sonra kontrol ne işe yarar. Benim hakkım veriliyor mu? Kimin umurunda, işte benim ödediğim vergiyle maaş alan polis her gün bir yasak getiriyor. Gün gelecek onlar da bizim gibi hak, adalet arayacak" diyorlar.

İşçiler çok soğuk bir kaç günün ardından yüzünü gösteren güneşin altında oturarak bir günü daha geride bırakıyor

Güzeliz Çünkü Direnişeyken Bile Üretiyoruz

Bahar havasında başlayan bir gün. 25 Ocak sabahı, erken saatlerde Flormar yolculuğumuz başlıyor. Eylem çadırına yaklaştığımızda önceki ziyaretlerimizde sohbet ettiğimiz bazı kadın işçilerle göz göze geliyoruz.

İleride iki kadın hararetle bir şeyler konuşuyor. Gazetemizi uzatarak önceki gelişimizden notları içeren güncelyi gösteriyoruz. Bu süreçte mücadelelerini anlatan yayın-

ları saklayarak torunlarına göstereceğinden bahsediyor bir kadın. Flormar-İzocam grev karşılaştırması yapıyorlar. "Fabrika içindeki fırının sürekli olarak çalışması gerektiği için, onların grevleri dönüşümlü oluyor. Fırın durduğunda fabrika kapanmış. Bizim çadırları sabah kurup akşam söküyorlar. Onların çadırları, sabit elektrikleri de var. Gece bile kalıyorlar. Biz de sekiz ay değil bir senede sürse hakkımızı alana kadar buradan ayrılmayacağız."

Hararetle söze giriyor diğer bir işçi; "İnsanlar açlık korkusundan tuvalete gitmiyor acıkıyor diye. Ayaklanma olmadığı sürece bizi kimse umursamaz. Özelleştirmeler ilk başladığında dedim ki; 'kiraya veriliyor bunun parası halka döner.' Nerede hani, yok. Öyle olsa biz bu hale gelir miydik? Patatesin kilosu on lira olur muydu?" Sıkılı yumruğunu savurarak konuşmaya devam ediyor kadın; "Çiftçiye destek versene sen önce! Saman, yem alamadığı için satıyor hayvanını". Başka bir kadın araya girerek, "küfretme sakın" diye uyarıyor. "Ne küfredeceğim" diye başlıyorsa da bir küfür savuruyor anlatıcımız. Tarımla uğraşan yakınlarının sorunlarını anlatıyor ve ekliyor; "Sadece biz değil ki tüm üreticilerin, işçilerin sorunları bir".

"Ne yapmalı" diye sorduğumuzda anlatıyor; "Ben başta olsam, örgütleyen kısımda olsam yani; sana yemin ediyorum bütün işçisinden, çiftçisinden, borcu olandan tut herkese derim ki, 'kardeşim bize bu hükümet bunları mı yapıyor. Elinizi masaya vurun. Dur devin. Biz henüz sağız'. Bunca milleti açlığa sefalete yoksulluğa itemezsin. İşçi olsun emekçi olsun herkes ayaklan-

sın. 'Kardeşim sen tek kişisin, biz milyonlar. Bana bu hakareti yapamazsın soframdan rızıkımı alamazsın' desin. Müdürlere soruyordum; 'zam gelecek mi?' 'Sürpriz' diyorlardı. Öyle bir çalışıyordum ki, makinede 13 bin çıkaracağıma 23 bin çıkarıyordum. 10 lira yirmi lira zam yaptılar. Şu davayı kazanayım, çok sevdiğim bir çüzdüm var içine hiç para koyamadım. Diyorum ki üç bin lirayı koyayım içinde öylece kalsın.

Flormar kimin dersin, aslında bizim. Emek veren bizi çünkü müdür geliyor elleri cebinde bize diyor ki; 'siz sürsünüz biz çobamız'. Mart'ta kurultay yapacaklarsa, emek mücadelesini konuşsunlar. İşçi ve çiftçiler için önü açılın isterim."

Deniz Gezmişlerden açılıyor sohbetimiz, "Hayranım. Kardeşimi o kadar sevemem. Asıl mücadeleciler onlardı. Ah! Onlar şimdi olacaklardı ki" diye hayıflanıyor anlatıcımız.

Çadırın içinde bere yapan kadınların yanına uğrayarak örgütlerini dayanışma amaçlı internette sattıklarını öğreniyoruz. "Güzeliz çünkü direnişeyken bile üretiyoruz" diyor bir kadın.

Kadınlar öğle yemeği sonrası lösemi hastası Öykü ARİN'e bir donör bulabiliriz umuduyla Gebze meydanındaki kan merkezine geçiyor, sabırla sıralarının gelmesini bekliyorlar. Sohbetimize kısa bir süre daha devam ettikten sonra yanlarından ayrılıyor.

Flormar kimin dersin, aslında bizim. Emek veren bizi çünkü müdür geliyor elleri cebinde bize diyor ki; 'siz sürsünüz biz çobamız'. Mart'ta kurultay yapacaklarsa, emek mücadelesini konuşsunlar. İşçi ve çiftçiler için önü açılın isterim."

Deniz Gezmişlerden açılıyor sohbetimiz, "Hayranım. Kardeşimi o kadar sevemem. Asıl mücadeleciler onlardı. Ah! Onlar şimdi olacaklardı ki" diye hayıflanıyor anlatıcımız.

Çadırın içinde bere yapan kadınların yanına uğrayarak örgütlerini dayanışma amaçlı internette sattıklarını öğreniyoruz. "Güzeliz çünkü direnişeyken bile üretiyoruz" diyor bir kadın.

Kadınlar öğle yemeği sonrası lösemi hastası Öykü ARİN'e bir donör bulabiliriz umuduyla Gebze meydanındaki kan merkezine geçiyor, sabırla sıralarının gelmesini bekliyorlar. Sohbetimize kısa bir süre daha devam ettikten sonra yanlarından ayrılıyor.

28 OCAK 1921...

Ölümler adına / Bizim ölümlerimiz adına / Bir ceza istiyorum / Vatan kan sıçratana / Bir ceza istiyorum / Bu ateş emri veren cellatlar için / Bir ceza istiyorum / Bu suçla iktidara gelen hayın için / Bir ceza istiyorum / Can çekişmeyi başlatanlar için / Bir ceza istiyorum / Bu suçu savunanlar için / Bir ceza istiyorum / Kanımızı emmiş ellerini / Bana uzatınlar istemiyorum / Bir ceza istiyorum... diyen Pablo Neruda'nın dizeleri güne ve hislerimize tercüman olmaya yetmelidir.

Partisinin birinci kongresinde "Komünist Partisi için memleketi musallat olan dış düşmanları kovmak nasıl bir görev ise, içte halkın sırtından geçinen yağmacı, asalak sınıfları da hazır yiyecek halinden çıkarıp, yumruk altında çalıştırmak da o derece esaslı bir görevdir. Bu iki noktanın sağlanması iledir ki, Komünist Partisi ezilen işçi ve köylü halka karşı hizmetini yapmış ve sınıf farklılıklarını ortadan kaldırarak sosyalizme, gerçek adaleti kavuşmuş olacaktır" diyen Mustafa Suphi 1883 yılında Giresun'da doğmuştur. Babası o dönemlerde üst kademelı memurdur. (Osmanlı Devletinde). Paris'te Sorbonne Üniversitesi Siyasal Bilimler okulunu bitirmiştir.

1912 yılında Mustafa Suphi'nin temel niteliği ittihatçı düşmanı olması ve reformculuğu idi. O dönemde düşünceleri ve çalışmaları dolayısıyla "toplumun huzurunu bozmaya yönelik" hareketlerle hükümetin dikkatini çekmiştir. 1913 yılında bastırılan 31 Mart (13 Nisan) isyanından dolayı tehlikeli görülen Mustafa Suphi, olaylarla ilgili olduğu gerekçesiyle Sinop'a sürgün edilmiştir. Ancak Sinop'ta kalmaya niyetli değildi. Sinop'tan on arkadaşıyla birlikte bir motora el koyarak Rusya'ya, oradan da Sivastopol'a çıktılar. 1914 yılıydı. Mustafa Suphi'nin amacı, Kafkasya'ya geçmek ve kısa sürede de bir gazete çıkarmaktı. Ancak bu

mümkün olmadı. İttihatçı hükümet Birinci Emperyalist Paylaşım savaşına dahil oldu.

Mustafa Suphi Kazanlı Bolşeviklerle burada tanışır ve sosyalist düşünceleri burada benimsemeye başlar. 1915'de Uralsk'taki Sosyal Demokrat (Bolşevik) Partiyeye kabul edilir. Bu bölgedeki Türk esirler arasında etkili bir çalışma yürütür. Moskova, Kazan, Samara, Ufa gibi bölgelerde komünist grupları örgütler. Ekim Devrimi'nin ardından Moskova'da ilk Türk Sosyalistler Konferansı'nı örgütler. Konferansın sonunda Türkiye İştirakkiyyun (Komünist) teşkilatı kurulur ve Merkez Komitesi Başkanlığına Mustafa Suphi getirilir.

Anadolu'da mücadelenin başlaması üzerine Türkiyeli komünistler ülkeye dönmeye karar vermişlerdir. Mustafa Suphi ve yoldaşları Erzurum üzerinden Ankara'ya geçmeyi düşünerek yola çıkarlar. Türkiye burjuvazisi ise gelecek olan Komünistlerin ve Anadolu'daki sol hareketlerin her görünümünü şiddetle dağıtmak istemektedir.

Mustafa Kemal, Fevzi ve Kazım Karabekir paşalarla, Erzurum valisi Hamit arasındaki yazışmalarla, Erzurum'da taşlı sopalı bir karşılama düzenlenmesi, orada alıkonulmaları, geriye dönmeyi reddetmeleri halinde ise zorla Trabzon'a gönderilmeleri planlanmıştır. Durum planlandığı gibi olur. Trabzon yakınlarına geldiklerinde Mustafa Suphi ve yoldaşları eski Teş-

kat-ı Mahsusacı Yahya Kahya'nın adamlarının saldırısına uğrar. Sürmene yakınlarında bir motora bindirilirlir. Yahya Kahya ve kalan adamları da başka bir motora onlara yetişirler.

Biliriz bin kez kırılır en verimli dallarımız. Yeniden çiçeğe dururuz biz inadına, yeniden. Her ölüm, bin doğum üstünedir biliriz. Kölelerin özgürlük savaşına öncülük ederken çarınha gerilen Spartaküse, Pir Sultana, Denizlere kadar bu böyle süregelmiştir. 28 Ocak 1921'de Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı Türkiye burjuvazisi tarafından Karadeniz'de kesilerek, taş bağlanıp denize atılarak katledildiler. Onbeşlerin kemikleri kırılırken, kesilirken etleri, taş bağlanıp denizlere atılırken; bu ölüm yolculuğundan dönen takada yalnızca Mustafa Suphi'nin eşi aynı zamanda yoldaşı Maria kalmıştı.

Maria 1905 devriminde işçi kadınların yanında yer almış, 1917 devriminde örgütlü yapıların içerisinde çalışma yürütmüş bir Sovyet kadınıdır. Mustafa Suphi'yle parti çalışmaları arasında tanışmış ve yoldaş olmuşlardır. O dönemde devlet tarafından örgütlenilen, katliamı yapan çetenin başında kumandan olarak görevlendirilen Yahya Kahya, Maria'yı Trabzon'da bir eve kapatır. Maria, kapatıldığı evde gerici, faşist çetelerin günlerce tecavüzlerine, işkencelerine maruz kalarak katledilmiştir. Orada yaşananların tek tanığı olan Maria, Mustafa Suphi'ler bir kez ölürken, binlerce kez öldürülmüştür. Günümüzde de hakim olan zihniyet o dönemde de kadına saldınmış, Maria'nın bedeninde bilinçlenen, aydınlanan ve insanca yaşanacak dünyayı hedefleyen kadını tutsak etmişlerdir. Devrimci mücadelenin militan savaşçıları, insanlık kültürünün, insanlığın tüm kazanımlarının temsilcileridir. Onlar tohum olarak düştüler toprağa. Bugün coğrafyamızın her taşında, her toprağında yeşeren binlerce filiz oldular. Onlar, uğruna savaşçıları komünizme ait değerlerin sahibi ve pratikçisi oldular.

İŞÇİ SINIFI OLARAK ÖNCÜMÜZÜ NASIL SEÇMELİYİZ?

Arif İşçi

Doğru olan için mücadele etmek, içinde yaşadığımız ekonomik ve toplumsal sistemi ve koşulları tanımaktan, bilmekten geçiyor. Sistemi ve koşulları bilmeden bilincine varmadan verilecek mücadele kör dövüşünden öte bir anlam taşımayacaktır. Sistemi tanımak, koşulları bilince çıkartmak için yapılacak çok şey olmakla birlikte biz sorular sorarak anlama kavrama üzerinde duracağız. Sorular sormak ve bu sorulara verilen cevapları Marksizmin-Leninizmin süzgecinden geçirerek sınamak ve kıyaslayarak doğru olana ulaşmak durumundayız.

Yoksa kulaktan dolma bilgilerle yürünecek yol, nihai hedefimize ulaşmamıza yetmeyecektir. Hatta denebilir ki ulaşmamıza engelleyecektir. Ancak Marksizmin-Leninizmin bilimsel yol göstericiliğinde hedefimize emin adımlarla yürüyebiliriz.

O vakit nasıl bir sistemde yaşıyoruz?

İçinde yaşadığımız toplum özel mülkiyete dayanan, sömürenin ve sömürülenin olduğu sınıflı bir toplum olan kapitalist sistemdir.

Kapitalist toplumda iki ana sınıf vardır. Biri sömürülenlerin yani bütün üretim araçlarına sahip olan burjuva sınıf. Diğeri de toplumun çoğunluğunu oluşturan ve emek gücünden başka sermayesi olmayan yani üretim araçlarından mahrum edilen işçi sınıfıdır. Bu iki sınıf arasındaki çelişki uzlaşmazdır, uzlaşmazdır çünkü birinin çıkarına olan diğerinin zararlıdır. Bu çelişki aynı zamanda sınıf savaşımının da kaynağıdır.

Sistemi tanımak önemlidir ama yetmez. Tanıdıktan sonra sıra artık eskimiş olan sömürü düzenini değiştirmeye gelmiştir. Tıpkı Marx'ın filozoflar için söylediği gibi: "Bugüne kadar filozoflar yalnızca dünyayı yorumlamakla yetindiler, aslolan dünyayı değiştirmekti."

Değiştirmek için de doğru öncüye, doğru politikaya ve doğru araçlara sahip olmak gerekir... Parti böyle bir öncüdür, lakin farklı siyasi hareketler de öncülük iddiasındadırlar. İşçi sınıfı ve tüm ezilen halkları gerçek kurtuluşu Leninist Parti mi yoksa diğerleri mi götürecektir. Tam bu noktada yine sorular sorup, pratikte sinayarak kimin sınıfın öncüsü devrimci komünist olduğunu, kimin oportünist, reformist olduğunu bilmek anlamak zorundayız. İşçi sınıfının öncüsü olanlara şunu sormalıyız: Hangi sınıftan yanasınız? Tıpkı Dünyayı Sarsan On Gün romanındaki bolşevik işçinin sorduğu gibi. "İki sınıf var. Biri işçi sınıfı, biri de burjuva sınıf, siz hangi sınıftan yanasınız?". Bu soruya verilecek cevapları da, cevap verenlerin pratikleriyle sınamalıyız ve doğru olan öncüye ulaşmalıyız.

İstisnasız hepsi işçi sınıfından yana olduklarını söyleyeceklerdir. Ama gerçekten böyle mi? Devrimci komünistlerin dışında kalanların hepsi bunu söylemelerine rağmen pratikleri burjuva sistemi reforme etmenin ötesine geçmeyecektir. En basit haliyle "krizin faturasını ödemeyeceğiz" ve "asgari ücretin" artırılması pazarlığına dahil olmak, vb vb istek ve talepler. Asgari ücreti kabul etmeyi tek başına ele alsak bile sistem içi çözüm aradıkları kendiliğinden anlaşılacaktır. İşçi sınıfının temel çıkarı, sömürü düzeninin ortadan kaldırılmasıdır. Sömürüyü sınırlamak değil, sömürüyü sonlandırmaktır. Yaşam koşullarını biraz olsun iyileştirmek için mücadele etmek, gerçek kurtuluşu sağlayamaz. Devrimci komünistler yani leninistler ise özel mülkiyete dayanan sömürü düzenini ortadan kaldıracak ve işçi sınıfının egemen sınıf olmasını sağlayacak mücadeleyi başa alır. Gerçek, kesin ve tam kurtuluş için işçi sınıfının iktidarını yani proletarya diktatörlüğünü hedeflemek, bu hedef için mücadele etmek gerektiğini bilmek durumundayız.

Küçük-burjuva devrimcileri lafız düzeyde işçi sınıfından yana olsalar da pratik olarak devrimi, sosyalizmi ve işçi sınıfının iktidar olma sorununu öteleler, çünkü onlar bu sorunları geleceğin sorunu olarak görürler ve geleceği de bilinmez zamanlara öteleler. Bu da istem ve taleplerinde somut olarak gözüyor. Söylemde devrimci, pratiklerinde alabildiğince reformist. Reformistlerin işçi sınıfı mücadelesinden anladıkları sendikal mücadele yani ekonomik ve demokratik mücadele. Bunlar işçi sınıfının politik olarak değil ekonomik temelde örgütlemekten yanalar. Devrim için değil reformlar için mücadele. Kapitalizmin sınırlarını aşmayan, egemen sınıfı kabul eden, onun tarafından kabul edilme arzusuyla sunulan istek ve talepler manzumesiyle sınırlıdır. Lenin reformistleri şöyle tarif ediyor: "Reformizm genelde, insanların kendilerini eski egemen sınıfın temellerini ortadan kaldırmayı gerektirmeyen değişiklikler için, bu temellerin korunmasıyla bağdaştırılabilecek değişiklikler için ajitasyonla sınırlanmalarından ibarettir." (IV. Cilt s.153). Bu da açık bir şekilde gösteriyor ki, bizi kurtuluşa götürececek politikalar devrimci komünist partinin öncülüğüdür.

Tabii buradan yanlış bir sonuca da savrulmamak gerekir. Komünistler reformlara karşı mı, hayır komünistler reformlara karşı değillerdir. Tam aksine reformları devrimin yan ürünleri olarak kabul ederler ve bu kazanımlar daha ileri gidecek olan devrimin ortaya çıkardığı sonuçlar olarak görürler. Komünistler reformlara değil reformları mücadelenin amacı yapılmasına itiraz ederler. Komünistler devrim ve iktidar hedefiyle mücadele ederler. Devrim mücadelesi ileri aşamalara ulaştığında işçi sınıfını ve öncüsünü engellemek ve kendi iktidarını korumak için, burjuvazi reformlar yapmak zorunda kalır. Bu ayrımlı iyi görmek gerekir. Ne için mücadele ettiğimiz ve hangi araç ve yolu seçtiğimiz önemlidir.

Kurtuluşun yolu kapitalist sistemi ortadan kaldırmaktan geçiyor. Bunu başarmanın yolu da Leninist Partinin politikaları doğrultusunda örgütlenmekten, mücadele etmekten geçiyor...

VENEZUELA YOL AYRIMINDA

Sinan Kaleli

Venezuela'da emperyalistlerin karşı-devrim planları bir üst aşamaya taşındı. Önce hükümünü yitirmiş meclis başkanı kendini başkan ilan etti. ABD başkanı hemen onu başkan olarak tanıdı. Bu bile planın bir Washington planı olduğunu göstermeye yetiyor. Ardından Fransa, Kanada... emperyalistler sıraya girdi. Derken askeri darbe girişimi başladı. Daha ilk adımında bastırıldı bu girişim. Hesap basit idi aslında. Bir kukla başkan ortaya çıkacak, ordu içinde az buçuk bir destek bulacak, emperyalist baskılar yoğunlaşacak, hatta bu kuklanın çağrısıyla emperyalist askeri işgalin kapısı aralanacak!

Benzer hesaplar 1961'de Küba için de yapılmış, CIA organizasyonuyla ABD donanma gemileri Florida'dan karşı-devrimci Kübalıları Domuzlar Körfezi'ne çıkartmıştı. Orda da hesap buydu. Küçük bir kara parçasını tutacaktı karşı-devrimciler. Hükümet ilan edip ABD'yi desteğe çağıracaktı. Ama olmadı. Küba halk ordusu bu güruhu hızla ezdi. Planlar boşa çıktı.

Şimdi Venezuela'da gördüğümüz oyun da buna benziyor. Ama arada pek çok farklar da var. Her şeyden önce Maduro ve PSUV, Fidel ve KKP değil. Sosyalist eğilimli demokratik bir yönetim. Kararlı adımlar atmaktan uzak, arafta bir durumu var. Venezuela Küba değil.

Uzun süre önce bütün karşı-devrimci girişimlerin odağı haline gelen eski meclis, yeni Kurucu Meclis seçildikten sonra da varlığını korudu. Oysa derhal dağıtılması gerekiyordu. PSUV ve Maduro, "demokrasici oyununa" izin vermekle en büyük hatayı yaptı.

Karşı-devrim, Chavez döneminde beri askeri darbe, ekonomik sabotaj, cinayetler, her türden terör eylemi, askeri sabotaj, suikast girişimleri... her türden yöntemi kullanıyordu. Emperyalistlerin yoğun desteği altında örgütlenen, mali, askeri ve teknolojik olarak desteklenen, emperyalist basın tarafından dünya kamuoyunda propagandası yapılan "muhalefet" Bolivarçı devrimi boğmak için yoğun faaliyet içindeydi. Tüm bunlara rağmen seçimleri kazanamadı. Yoksul kesimlerin güçlü desteğini alan hükümeti deviremedi. Bunun üzerine son hamlesini yaptı karşı-devrim. Önce hükümsüz meclisin başındaki adama "başkanlık yemini" ettirdiler, ardından bu kuklayı "yasal başkan" olarak tanımaya giriştiler. Bu alenen emperyalist bir darbe demektir. Ordu mevcut durumda yasal başkan Maduro'ya desteğini açıklamış olsa da emperyalistlerin bu hareketi bir darbe demektir! İş o boyuta taşındılar ki, yasal hükümetin ABD ile diplomatik ilişkileri kestğini açıklamasına ve ABD diplomatik misyonunu "istenmeyen kişi" konumuna düşürerek 72 saat içinde ülkeyi terk etmesini istemesine rağmen, "sizi tanımıyoruz" diyerek ülkeyi terk etmeyeceklerini açıkladılar. Bu, her türlü uluslararası hukukun ve kuralın ayaklar altına alınması demek. İlan edilmemiş bir savaş demek.

Mevcut durum kırılın. Bu şekilde devam etmesi mümkün değil. Bolivarçı yönetim işlerin bu noktaya gelmesine izin vermekle yanlış yaptı. Kütle tabanı güçsüz de olsa ikinci bir iktidarın varlığına izin vermek onun en büyük hatasıydı. Şimdi o gedikten soktukları kamayla yarığı genişletmeye uğraşiyor emperyalistler.

Bolivarçı iktidar tüm devrim güçlerini harekete geçirerek, Bolivarçı milisleri sokaklara çıkararak, hükümsüz meclisteki tüm karşı-devrim odaklarını tutuklayarak ve uluslararası arenada alabildiği tüm destekleri alarak kararlı şekilde ileri adım atmak zorunda. Venezuela Komünist Partisi de, işçi örgütleri de Bolivarçı iktidara desteklerini açıkladılar, darbeye karşı sokaklara çıktılar. Bu aşamada Bolivarçı devrim ya darbenin siyasal ayaklarını ezer ve dağıtır ya da emperyalist işgali de içeren karşı-devrimci hamlenin sonuçlarına katlanır. Orta yol yok! Kelimenin gerçek anlamında araftan geçiyor devrim. Bunca yıl iktisadi alanda üretim araçlarının toplumsallaştırılmasına, özel mülkiyetin zoralımına yönelmeyen, düşmanın hayat damarlarını kesmeyi göze alamayan devrim, artık keskin bir yol ayrımında. Siyasal alandaki kırılın güç dengeleri daha fazla mevcut tarzda gidilemeyeceğini gösteriyor. Ya ileri, sosyalizme yürünecek, ya da yenilgi kaçınılmaz olacak. Sokakları dolduran yüzbinlerce çavista, geleceğe güvenmemiz için güçlü bir neden sağlıyor.

24 Ocak 2019

Bugün, Venezuela Yalnız Değildir

ÇEVİRİ

Chavez'e teşekkür ediyor; çünkü Fidel ve Raul'la birlikte tüm kıtamız için yeni ve onurlu bir başlangıç inşa ettiler.

Bolivarçı Venezuela Cumhuriyeti Başkanı Nicolas Maduro, geçen 10 Ocak'ta makamında yeni görev süresine başladı. Halka göre ülkeyi Hugo Chavez'in mirasını savunarak yönetmeyi sürdüreceği Maduro ile gazeteci Ignacio Ramonet bir röportaj gerçekleştirdi. Granma International, bu söyleşiden alıntılar yapıyor.

Washington tarafından uygulanan ekonomik savaş ve finansal yaptırımların yarattığı vatandaşların karşı karşıya kaldıkları bu zor koşullarda seçmenlerin kitlesel olarak sizi desteklemiş olmalarını nasıl açıklıyorsunuz?

Halk, caddelerde, mahallelerde, bölgelerde ve şehirlerde gerçek bir toplumsal ve siyasi güç olan Bolivarçı Devrim-Chavezçiliğe, bugüne kadar başkanlık seçimlerinde hiç bir adayın elde edemediği en büyük desteği verdi.

Temmuz 2017'de Kurucu Meclis seçimindeki zaferin ardından güçlerimizin gözle görülür bir şekilde iyileşmesini, devrimci birliğin güçlendirilmesini- Gran Polo Patriotico (Büyük Vatanseverlik Körfezi)'daki tüm partilerin ve sayısız sosyal hareketin desteğini aldık-ve Venezuela Birleşik Sosyalist Partimizin örgütsel olarak büyümesini gözlemledik. Bu aynı zamanda bağımsızlık savaşımızdan bugüne bizim zarar gördüğümüz en vahşi saldırıların ortasında halkımız tarafından gösterilen olgunluk ve bilgelikle açıklanabilir. Ve çünkü Devrim bu zorluklar ve ekonomik baskılar ortasında Venezuela halkının ihtiyaçlarına hitap etti. Tek bir okul ya da üniversite kapanmadı; kamu eğitimindeki öğrencilerin sayısı arttı. Tüm halkımız için ücretsiz sağlık bakımı sağlamayı sürdürüyoruz; ücretleri ve istihdamı zorla da, inatla da olsa koruyoruz. Her üç haftada, temel yiyecekleri, meşhur "CLAP kutuları"ni Venezuela'daki 6 milyon eve dağıtıyoruz.

Bazı devletler Başkanlık seçimlerinin sonuçlarını tanımadı ve sizi Başkan olarak tanımayı reddetmekle tehdit etti. Buna nasıl bir cevap verirsiniz?

Venezuela, tarihi boyunca kendi kimliğini, cumhuriyetçi doğasını, bağımsızlığını oluşturmuş bir ülkedir. Bugünkü Venezuela, bizim bütün tarihimize boyunca sahip olduğumuz, 19 yıl önceki bir referandumda halkımız tarafından onaylanan, en demokratik Anayasa ile yönetiliyor. 2018'de biz kesinlikle ülkemizin şeffaf seçim kurullarının düzenlediği iki seçim yarışı yaptık. Venezuela'da Seçimler bir kamu gücüdür; beşinci gücüdür ve Venezuela'daki seçim sürecinin dünyada görülebilecek en şeffaf ve lekesiz süreç olduğunu söyleyen Jimmy Carter gibi tartışılmaz prestije sahip uluslararası kişiler tarafından da kabul edildiği gibi lojistik, gelişmiş elektronik sistemler kullanır.

20 Mayıs 2018 Başkanlık seçimleri ulusal ve uluslararası gözlemcilerin gözetiminde yapıldı. Ve bizim halkımız bir karar verdi. Venezuela hakkındaki kararları yabancı devletler veremezler. Bu kararı halk verdi: ilk turda oyların %68'ini aldık ve halkın kararıyla görevi sürdüreceğiz. Bizim demokrasimiz gerçek bir güce sahiptir; son yirmi yılda 25 seçim olmuştur. Bu, Devrimin 20 yılında aynı sürede ABD'de yapılanın yaklaşık 3 katı demektir.

Siz demokratik bir diyalog için çağrı yapmayı sürdürmenize rağmen Demokratik Birlik Masası(MUD)'nda bir araya gelen önemli muhalefet güçleri, bu seçimlere katılmayı tercih ettiler. Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Özel sektörlerde ve genel olarak toplumda süre giden diyalogları saymazsak Venezuela'daki muhalefete 300'den fazla siyasi diyalog çağrısı yaptım. Hiç kimseyi bizim modelimizi kabul etmeye zorlamak gibi bir düşüncem olmadı. İşimiz her zaman Venezuela'daki güçler arasındaki siyasi bir aradalığı ve yarışçılığı güçlendirmek yönünde oldu. Fakat, bizim diyalog için gösterdiğimiz çabaların hepsi, Venezuela'daki ABD Büyükelçiliği tarafından boykot edildi. Bir gün, büyükelçilik görevlilerinin kapı kapı gezerek muhalefet adaylarını 20 Mayıs Başkanlık seçimlerine katılmaları için zorladıkları ortaya çıkacak.

Bolivarçı Devrim çerçevesinde muhaliflere uygun siyasi yer nedir? Muhalefet Başkanlık seçimini kazansa, Devrim onların zaferini kabul edecek mi?

Muhalefet, özgürce siyaset yapmak için Anayasada tanımlanan tüm güvencelere sahiptir. Venezuela'da 20 yılda yapılan 25 seçimin 23'ünü kazandık fakat ikisini kaybettik: 2007 anayasal reformu ve 2015 milletvekili seçimlerini. Kaybettiğimiz zaman vakit geçirmeden yenilgimizi kabul ettik. 2007 yılında Chavez ve 2015'te bizzat kendim sonuçları kabul ettik ve halkı buna barış içinde saygı göstermeye çağırarak. Ulusal Meclis'te çoğunluk muhalefetinden önce, Ocak 2016'da ulusa mesajımı sundum ve ki-

birli sağın cevabı ne oldu? Anayasayı ve halk tarafından tanınan süreyi ihlal ederek bulunduğum mevkiden 6 ay içinde ayrılmam gerektiği...

Bir çok kez muhalefet güçlerini darbe planlayıcıları olarak tanımladınız ve 4 Ağustos'ta patlayıcılarla yüklü dronların suikast girişimine hedef oldunuz. Bu saldırı hakkında ne söyleyebilirsiniz?

Olabileceğini hiç düşünmediğim bir şeyle karşılaştım; bir terörist gelişmiş teknoloji kullanarak bana bir suikast girişiminde bulundu. Bana bir suikasttan öte bu, devlet başkanlığına ve devlet iktidarına bir son verme teşebbüsüydü. Drone kullandılar ve saldırı Bogota'dan, garip bir rastlantıyla üç gün sonra görev süresi dolacak olan Başkan Juan Manuel Santos tarafından hazırlandı. Geçen dönemin milletvekillerinden, Venezuela muhalefetinin bir lideri Julia Borges, doğrudan katıldı. Beyaz Saray, tamamıyla bundan haberdardı. Bu saldırının arkasında Beyaz Saray'ın Evt'i ve Okey'i var. Başkan Donald Trump'ın şu anki Ulusal Güvenlik Danışmanı John Bolton, bana yapılan suikastın planlarını yönetiyor.

Bir çok muhalefet lideri, siyasi tutsaklar olduğu için sizi suçlayarak yönetiminizi itibarsızlaştırmak için uluslararası kampanyalar başlattılar. Bu eleştiriyi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Suç işlemekle suçlanan insanlar vardır; örneğin darbeye iştirak etmek ya da askeri darbe yapmak; geçen 4 Ağustos'ta olan suikast girişimine dahil olmak gibi, mahkemelerden önce karşılığı verilmesi gerekenler... Bunlar siyasi kişilikler midir değil midir? Hapis cezası almış bir siyasi ki-

şilikle siyasi bir tutuklu birbirine karıştırılmamalı. Düşünün, siyasi bir eylemci Fransa Başkanı'na suikast girişiminde bulunsaydı ya da İspanya Başkanı'na darbe yapmaya kalksaydı, bu ülkelerdeki mahkemelerin yasal olarak cevabı ne olurdu? Venezuela'da herkesin saygı duyması gereken bir hukuk devleti var.

Venezuela'da şu anda iki tane milletvekili meclisi var: 2016 seçimleri sonucu ortaya çıkan muhalefetin hakimiyetinde olan ve Yüksek Mahkeme tarafından geçersiz sayılan Ulusal Meclis ve sizin hükümetiniz tarafından desteklenen güçlerin hakimiyetinde olan ve birçok uluslararası yapı tarafından tanınmayan 30 Temmuz 2017 tarihinde yapılan seçimler sonucu ortaya çıkmış olan

karşı verilen nefes kesen savaşla baş edebilmek için daha iyi bir konumdayız. Venezuela, sadece 2018'de 20 milyar dolar kaybetti. Bu zalimce bir gaddarlıktır. ABD tarafından dayatılan yaygın uluslararası gaddarlığa rağmen, petrol üretimini yükseltmek, Venezuela'nın petrokimya kapasitesini, altın, elmas, koltan, demir, çelik, alüminyum vb gibi ülkenin sahip olduğu zenginliklerin ve açık uluslararası pazara sahip olan hammaddelerin üretimini artırmak niyetindeyim.

Hayranlıkla söylemeliyim ki, halk bütün bu saldırılarla hayret verici bir siyasi bilinçle baş etti; güvenlik güçlerimizin belirleyici desteği ile bu tür alçakça saldırılara karşı koydu.

Hükümetiniz karşıtı, kronik yiyecek sıkıntısı, temel ilaçların kıtlığı ve insani bir krizden bahseden uluslararası medya kampanyalarına nasıl cevap verirsiniz?

Venezuela'ya karşı emperyalist güçler tarafından yürütülen vahşi, aşağılık psikolojik medya kampanyaları, ciddi araştırmacılar tarafından ortaya konabilir. Venezuela hakkında ABD ve Avrupa medyasında yayımlanan haberlerin %98'i negatif. Bunlar, sanki FAO gibi kuruluşlar tespit etmemişler gibi bizim insanlara yiyecek garanti ettiğimiz konusunda sessiz kalıyorlar. Bizim yoksul ailelerin kız ve erkek çocuklarına 14 milyona yakın oyuncak dağıttığımızdan bahsetmiyorlar. Bizim 2,5 milyon ev tedarik etmemiz hakkında hiçbir şey söylemiyorlar. Neredeyse tüm Venezuelalıların kalifiye tıbbi yardıma ücretsiz ulaştıkları gerçeğini görmezden geliyorlar. Biz ülkemizdeki problemleri inkar etmiyoruz. Tersine, onlarla yüzleşiyor, onları halkımızla tartışıyor ve çözmeye çalışıyoruz. Eğer ABD bize yardımcı olmak istiyorsa ikiyüzlü olmamakla başlayabilir.

2018'de bazı uluslararası medya kuruluşları, beklenen ekonomik yıkım ve insani kriz nedeniyle ülkelerinizi "terk eden" Venezuelalıları imajını yaydılar. Milyonlarca göçmenden bahsediliyordu. Ve onları kabul eden, ABD, Avrupa Birliği ve Kanada tarafından teşvik edilen bir takım komşu ülkeler, bu göçmenlere yardım etmenin olası maliyetini karşılamak için uluslararası yardım talebinde bulunuyorlardı. Bu fenomenin ne kadar değer taşıdığını düşünüyorsunuz?

Bunlar, yalan haber ve çeşitli medya iletişim kuruluşlarının aktif suç ortaklığı ile uydurulmuş diğer yalan bilgiler temelinde oluşturulmuş şeyler. Kimsenin inkar etmediği en küçük gerçeklik temelinde, bazı senaryo yazarları Chavezçiler karşıtı bir hikaye uydurdular. Bu, ABD emperyalizminin bazı uydularının eşliğinde Kolombiya hükümeti gibi dünyanın "sahte pozitif" şampiyonlarının koordine ettikleri, dev bir "sahte pozitif" operasyondur. Bu gözboyayıcılar, teşhir etmek için bu fırsattan yararlanıyor, sayıları hiçbir zaman büyük medya tarafından yanlış olarak yinelenildiği gibi bir seviyeye ulaşamamış, bir grup Venezuelalı'yı kandırdılar.

Bir grup Venezuelalı'nın "daha

iyi yaşam ve çalışma koşulları" aldatmacasına kanarak ülkeyi terk ettiğini inkar etmiyoruz. Bunlar, Peru, Kolombiya, Ekvador ve Şili'ye gittiler ve acımasız kapitalizmin vahşi gerçekliğiyle yüz yüze geldiler. Birçoğu soyuldu, kötü muamele gördü, insanlığın çıkarıldı ve köle gibi çalıştırıldı.

Bu da yetmezmiş gibi, Kolombiya hükümeti ve onun başkanı Ivan Duque, benzeri görülmemiş bir arsızlık göstererek bu operasyondan para elde etmeye çalışıyor. İnanılmaz!..

Bizim 6 milyona yakın erkek ve kız kardeşi Kolombiya'dan aldığımızı biliyor musunuz? Bu, Kolombiya nüfusunun %12'sidir; ama bunlar Venezuela'da yaşıyorlar. Biz onlara güvenlik, iş, yiyecek, eğitim, ücretsiz tıbbi bakım, barış ve onurlu bir yaşam hakkı sunuyoruz. Ve hiç duyulmamış bir şey oldu. Bunun başka bir yerde olduğunu hatırlamıyorum: 2018'in ortalarında Peru, Ekvador, Brezilya, Kolombiya vb elçilik ve konsolosluklarının kapılarında büyük bir yurttaş kalabalığı görülmeye başladı. Yurttaşlar Venezuela'ya dönmek istiyorlardı ve biz "Eve Dönüş" planı oluşturduk. Şimdiden 20 binden fazla Venezuelalı döndü.

Birçok Latin Amerika hükümeti, sol ya da sağ, son zamanlarda, özel olarak Odebrecht olayında olduğu gibi önemli yolsuzluk suçlarında dahil olmakla itham edililer. Size göre Venezuela'da yolsuzluk seviyesi nedir?

Venezuela tarihinde Bolivarıcı Devrim kadar yolsuzlukla etkin bir şekilde mücadele eden başka bir dönem ya da hükümet olmamıştır. Rakiplerimizin bize karşı açtıkları saldırı cephesinden birinin bizim yolsuzluk sözkonusu olduğunda gevşek davranmadığımız suçlamasını içerdiğinin farkındayım. Bu kesinlikle yanlış. Ben her konuşmamda yolsuzluğu pratik olarak teşhir ediyorum. Ben, bir çok yolsuzluk olduğunu, kamusal alanlarda bir çok hırsızlık, soygun, dolandırıcılık, halkın imkanlarından istifade etmek olduğunu farkedene ilk kişiyim.

Bunu, geçen 20 Aralık'ta benim yolsuzluk ve bürokratikizmle mücadele etmek için bir plan oluşturmayı teklif ettiğim Halkların Bolivarıcı Kongresi'nde şiddetle kınadım. Bu bugüne kadar Venezuela'da hiç yapılmamıştı. 2019'da temel çalışma çizgilerimizden biri, kesinlikle pasiflik, ihmâl, erteleme ve her şeyden önce yolsuzluğa karşı amansız bir mücadele olacaktır. Bu savaşta halkımızdan tüm desteklerini istedim. Bu, halk tarafından geniş bir şekilde desteklenen gayet popüler bir konudur. Halk, yolsuzluğun kendi düşmanları, devrimin düşmanı olduğunu biliyor.

Son 6 yılda bir çok Latin Amerika ülkesinde neo-liberal sağ yeniden ortaya çıktı. Bu hızlı yükseliş devam eden bir eğilim mi yoksa geçici bir kriz mi?

Latin Amerika tartışmalı bir bölge ve şu anki ABD yönetimi tarafından yeniden canlandırılan

Monroe Doktrini'ne dayanan, halk hareketlerine ve 90'lı yılların başında Latin Amerika'da neo-liberalizme karşı çıkan ve onu yerle bir eden alternatif liderliklere karşı son yıllarda vahşi bir saldırı var. Örneğin, diğer liderler arasında Brezilya Başkanı Lula da Silva'yı, Arjantin'in eski Başkanı Cristina Fernandez'i hatırlayın. Ultra sağ kanat hükümet ve liderlerin ortaya çıkmasına izin veren bu liderlerin gaddarca düşürülmesi oldu. Büyük çeşitlilikteki ilerici liderliklerle başarılı sosyal fetihler ve ilerlemeler açısından geriye doğru bir döngü yaşandığı doğrudur. Bunu sadece bu politikaların insanlar üzerindeki etkisinde görmüyoruz fakat özelleştirme süreçlerinde de görüyoruz.

Andres Manuel Lopez Obrador'un Meksika'da başkanlığa gelmesinden sonra siz halkçı güçlerin Latin Amerika'da yeniden iktidara gelebileceklerini tespit ediyor musunuz?

İfade ettiğim noktaya göre, her gerileme sürecinin yeniden savaşmak için iç güçleri uyardığını ve teşvik ettiğini eklemeliyim. Böylece biz, bugün neo-liberal güçler tarafından yönetilen bir takım ülkelerle birlikte geçerli olan bu geniş gerilemenin yanı sıra halk eylemi, sosyal hareketlerde giderek güçlenen bir kapasite de buluyoruz. Kıtamızdaki halk güçleri zaten yeniden bir savaşıma adım atmış durumdadır.

Venezuela'nın iki en önemli ortağına, Pekin ve Moskova'ya ziyaret gerçekleştirdiniz. Bolivarıcı Devrimin yakın müttefikli olan dünyanın bu iki süpergücüne yaptığınız bu seyahatlerden ne sonuçlar çıkardınız?

Bizim Devrimimizin en başından itibaren Kumandan Hugo Chavez, dünyanın bütün halklarıyla saygı ve dostluk ilişkilerini geliştirmek ve emperyalist güçlerin dayattığından farklı bir gezegen için stratejik ittifak halkaları

kurmak amacıyla özel bir çaba harcadı. Müthiş siyasal yaratıcılığı ve Fidel Castro ile candan işbirliği ile, geniş bir entegrasyon çabasını üstlenmek için ALBA'nın, UNASUR'un, Petrocarib'in, teleSUR'un, CELAC'ın kuruluşunu destekledi. Çin ve Rusya ile ilişkiler, doğrudan Chavez ve bu güçlerin liderleri tarafından bugüne getirildi. Pekin ve Moskova ile ortaklar arasındaki ilişkiden daha çok, gerçek bir kardeşlik ilişkisine sahibiz. Şu anda Venezuela, Bağlantısızlar Hareketi(NAM)'ne başkanlık ediyor ve 1 Ocak 2019'da Viyana'daki OPEC toplantısına başkanlık edecek. Bugün, Venezuela yalnız değildir.

1 Ocak 2019'da Küba Devrimi'nin zaferinin 60.yıldönümünü kutlandı. Bu Devrimin Latin Amerika için önemi hakkında ne düşünüyorsunuz?

20.yüzyılın ikinci yarısına damgasını vurdu. Özgürlük, onur, egemenlik, adalet ve sosyalizm için savaşan tüm insanlar için temel bir referanstır. Birçok devrimci kuşak, Fidel, Raul, Camilo ve Che'nin eylemlerinde kıtamızın bir yüzyıldan fazla daldırıldığı uzun yeni sömürgecilik karanlığının ortalarında parlayan bir umut ışığı gördü. İnsanlık tarihinde bilinen en kan dökücü imparatorluğa karşı ayağa kalkan bu küçük ülke, kuzey komşusunun ve onun uşaklarının saldırıganlıklarına karşı direndi ve direnmeye devam ediyor. Küba, Simon Bolivar ve Jose Marti'nin büyük düşü olan Latin Amerikalıların birliğini savundu ve teşvik

etti. Bu, uluslararası dayanışmanın bir örneğidir. Dünyanın birçok yerinde kaç insan hayatı Kübalı doktorlar tarafından kurtarıldı? Fidel'le konuşarak geçirdiğim, onun bilgece sözlerini, düşüncelerini ve onu harekete geçiren fikirlerini dinlediğim bir çok tececyanı saatleri için yaşamaya teşekkür ediyorum. Hugo Chavez'e teşekkür ediyorum; çünkü Fidel ve Raul'la birlikte tüm kıtamız için yeni ve onurlu bir başlangıç inşa ettiler.

4 Aralık'ta Kumandan Chavez'in ilk seçim zaferinin 20.yıldönümünü kutlandı. Eğer bugün onunla 6 yıllık idarenizi konuşma fırsatınız olsaydı neler söylemek isterdiniz?

Savaşların ortasında, zor bir günün sonrasında birçok defa kendime şu soruyu sorduğum oldu: Chavez olsa ne yapardı? Nasıl yapardı? Neyse ki, bizimle, onun en yakın ekibiyle birlikte sürekli bir pedagojik çaba, devrimci bir sürecin inşasında var olan muazzam zorluklar, bunun riskleri, engelleri, rakipleri, öngörülemez olayları üzerine bir eğitim süreci kurdu. Saldırıları, tehditler, ihanetler... Bunlar bizi çelikleştirdi. Böylece, bizi bıraktığı muazzam yalnızlık, bize bıraktığı tavsiyelerle bir şekilde tolere edildi. Bu nedendir ki, her gün onu çağırıyorum ve şair Miguel Hernandez'in bir dizesindeki gibi ona : "Birçok şeyi konuşmalıyız, ruh ikizi, yoldaş" diyorum.

(Granma International'dan çevrilmiştir)

Çeviri Kolektifi

ULUSLARARASI PROLETARYA DARBECİLERİ YENECEKTİR

...Baş tarafı 1. sayfa

İkinci Domuzlar Körfezi Vakası

58 yıl önce Küba'da, Domuzlar Körfezi'nde izlediği stratejiyi esas aldı Washington. Bir kukla hükümet, bir kukla başkan ortaya çıkacak, destek çağrısı yapacak, onlar da bu çağrıya icabet edecek, gerekirse askeri işgal ile Bolivarıcı yönetimi alaşağı edeceklerdir. Plan kaba hatlarıyla böyleydi. Bunun için ihtiyaç duydukları tek şey, bir şekilde bir kukla başkan idi. Hükümsüz Ulusal Meclis'in başkanı Guaido'nun rolü burada ortaya çıkıyordu. Anayasaya aykırı da olsa "meclis başkanı olarak başkanlığı üzerine alabileceği" iddiasında bulundu. Ardından Trump'ın Guaido'yu "Venezuela Devlet Başkanı" olarak tanımayı değerlendirdiği haberleri geldi. ABD Dışişleri Bakanı Mike Pompeo, "Maduro rejimi gayrimesrudur. Washington ekonomik ve diplomatik gücünü tam manasıyla kullanarak Venezuelalı gerçek demokrasiyi yeniden tesis etme çabalarında sonuna kadar ısrar edeceklerdir" dedi. Kartlar açılmış, hareket gelişmişti.

Öyle ya, 2009'da Honduras'ta darbe ile Zelaya gönderilmiş, Brezilya'da "yargı darbesi" ile Da Silva (hemen ardından seçimlere girmesi engellenen Lula) safdışı bırakılarak faşist Bolsonaro başa geçirilmiş, Kolombiya'da faşist Duque iktidara taşınmış, Ekvator'da Correa'nın yerine gericici Moreno başa geçmiş, Nikaragua'da Sandinistlerin başına yine karşı-devrimci terör belası sarılmış... Açıkçası ABD, "arka bahçesini" düzleme çabalarını yoğunlaştırmış. Bu bahçenin belalı dikenlerinden birini, Bolivarıcı Venezuela'yı düşürmek için harekete geçmesinden daha doğal ne olabilir! Üstelik o Venezuela, bir süredir Rusya ile derinleşen askeri ve ekonomik, Çin ile ekonomik ilişkiler geliştiriyor, neredeyse 20 yıldır Küba ile dayanışma içinde bulunuyor. Petrol konusuna ayrıca değinmeye gerek bile yok. Zira Venezuela dünyanın en zengin petrol yataklarına sahip.

Küresel Bölünme

Darbe bu şartlarda gündeme geldi. Guaido kendini başkan ilan etti ve Kolombiya elçiliğine saklandı. ABD hemen tanıdı. Ardından İngiltere, Fransa, Al-

manyaya ve İspanya biraz daha arkadan geldi. AB emperyalizmi biraz hızlı gidildiğini düşünmüş olsalar gerek, küçük bir geri adım attılar. Fransa, Almanya ve İspanya, "8 gün içinde tüm dünyanın kabul edeceği bir başkanlık seçimi yapılması kararı açıklansın, yoksa Guaido'yu meşru başkan olarak tanıyacağız" dediler. Aynı açıklamayı AB adına Mogherini de yaptı. Kolombiya, Ekvator, Brezilya ve Peru, bu darbenin taşeronları olarak baştan zaten renklerini belli ettiler. Bir dizi Latin ülkesi daha karşı-devrimin saflarında yerlerini aldılar.

Uzunca bir süredir gözlemlenen bir olgu tekrarlanıyordu Venezuela olayında. Dünya hemen her kritik bölgede birbirine karşı güçlere bölünmüştür. Bileşenlerin küçük üyeleri yer yer değişiklik göstermesine rağmen ana gruplar belirgin olarak kutupları oluşturmaktadır.

Rusya çok net ve sert açıklamalar yaptı. Denebilir ki Suriye konusunda olduğundan çok daha sert. Çin yine net bir tutum aldı. Küba, Nikaragua, Bolivya, Meksika Bolivarıcı devrimden yana ilk açıklama yapan ülkelerdendi. Türkiye, İran, Uruguay, Güney Afrika, Yunanistan, KDHC...

Ülkeler düzeyindeki bu bölünmeden çok daha derini sınıfsal düzlemdeki bölünmedir. Dünyanın her yerinde emekçi sınıflar, proleter güçler açıkça Venezuela'ya, Bolivarıcı devrime destek açıklamaları yaptı. İstisnasız tüm kıtalarda, her ülkede komünist ve sosyalist partiler Bolivarıcı devrime sahip çıkarken, Maduro'nun "meşru başkan" olduğunu ifade ettiler. Darbeyi lanetlediler. ABD ve Kanada'dan İngiltere'ye, Kıta Avrupa'sından Türkiye ve Ortadoğu'ya, Rusya'dan Hindistan'a... tüm dünyada emek cephesi Venezuela'daki darbeye karşı sesini yükseltti. Bu, sosyalizmin çağımızın en etkin gücü olduğunun bir başka ifadesidir.

Bu konjonktürde Maduro her şeyden önce Bolivarıcı yönetim halka çağrı yaptı. Halk sokaklara aktı. Maduro bizzat Bolivarıcı milislere sokakları koruma çağrısı yaptı. Gençler başkanlık sarayını korumaya aldı. Yüksek Mahkeme hükümsüz

meclisin başındaki kuklanın kararlarını geçersiz ilan etti. Ordu Maduro'dan yana tavır aldı.

ABD 26 Ocak'ta konuyu BMGK'ya taşıdı. Rusya "bir ülkenin iç sorununun dünya güvenliğini tehdit etmediği müddetçe oylanamayacağı" görüşünden hareketle oylamaya karşı çıktı. Sert tartışmalar yaşandı. Denebilir ki Sovyetler döneminden beri ilk kez b ö y l e -

sine sert ve keskin bir çatışma görülmüyordu. Buna rağmen oylama yapıldı.

Çin, Rusya ve iki ülke daha karşı oy kullandı. Haliyle kararı geçirememiş oldukları Güvenlik Konseyi'nden. Fakat ABD Dışişleri Bakanı Pompeo'nun bizzat salon çıkışında yaptığı basın toplantısı sürecin giderek sertleşeceğinin ifadesiydi.

Başkan Maduro ise yaptığı konuşmalarında bir yandan kararlılık gösterirken bir yandan da diyalog çağrısı yapmaya devam etti. Kukla Guaido'ya gelince, "görevi bırak, af çıkarayım sana" deme yüzüzlüğünü gösteriyordu.

Kararlı ve Enerjik Adımlar

Yaşananlar açıkça enerjik devrimci önlemleri almayı bilmenin ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. İşler daha buraya gelmeden çok önce bitirilmeliydi. Kararlı adımlar önemlidir. Hasmının güç toplamasına imkan ve fırsat tanırsanız, sermaye sınıfı uluslararası bağlantılarına dayanarak devrimi zor duruma düşürür. Tüm

tarikh bunun örnekleriyle doludur. Yapılacak iş daha ilk adımda karşı-devrimin merkezi haline gelen Ulusal Meclis'i (ki Yüksek Mahkeme zaten hükümsüz ilan etmişti) dağıtmak olmalıydı.

7 Kasım 1917'de Rusya'da Sovyetler iktidarı aldıktan sonra, 1918 başında daha önce yapılan seçimlerin sonuçlarına göre oluşan Kurucu Meclis toplanmıştı. Bu meclis Sovyet iktidarına karşı kararlar almaya giriştiğinde ne oldu? Yemek arası için meclis oturumuna ara verildiğinde iki kızıl muhafız, yemeğe giden vekillerin yemek sonrası toplantı salonuna girmesini engelledi. Karşı-devrimci meclis dağıtılmış oldu. Proletarya burjuva önyargılara, kutsallık atfedilen kurumlara aldırmadı. Ki bu kurumlara gerçekte burjuvazinin kendisinin de zerre kadar değer verdiği yoktur. İhtiyaç duyduğu müddetçe kullanır. Ayak bağı olduğunda kurtulurverir onlardan.

25 Ocak'ta yayımladığı açıklamada TKEP/Leninist mevcut durumu değerlendiren bu noktayı şu sözlerle vurguluyordu: "Venezuela'da, emekçi sınıflarla burjuva sınıfı arasında, bunların politik temsilcileri olarak, Venezuela devrimci hükümeti ile karşıdaki güçler arasında süren mücadele gerçekte bir iç savaştır.

"Venezuela devrimci hükümeti, bu gerçeği görüp kabul etmeli ve düşmanlarıyla iç savaşın kurallarına göre mücadele etmelidir. İşçi sınıfı ve yoksul halkla burjuva sınıfı arasında; bu güçlerin politik ve askeri güçleri arasında süren bu savaş, barışçıl yoldan, görüşmeler yoluyla, 'anayasal yoldan', meşruiyet arayışı içinde kazanılamaz, sona erdirilemez. Bu savaşı kazanmanın tek yolu, düşmanı silahların gücüyle ezmektir.

"Bunun orta yolu yok!
"Bunun için gerekli olanak ve güç, Venezuela devrimci hükümetinin elinde var. Yoksul emekçiler, işçi sınıfı ve Venezuela Komünist Partisi Bolivarıcı iktidarın arkasında olduklarını açıkladılar. Ordu, Bolivarıcı yönetime bağlılığını tekrarladi. Eksik kalan kararlılıktır. Ve biliyoruz ki bir

savaşta en ölümcül hata kararsızlıktır.

"Yıllardır süren iç savaşı ve şimdi emperyalistlerin ilan ettikleri savaşı kazanmak için Venezuela devrimci hükümetinin kararlılıkla ileri atılacağına; düşmanlarının tüm direnç noktalarını yıkarak için yoksul emekçi halkı, işçi sınıfını ve orduyu harekete geçireceğine inanıyoruz. Bunun için öncelikle 'Ulusal Meclis' denen ucube dağıtılmalı, direnenler tutuklanmalıdır.

"Kapitalistlerin servetlerine, paralarına, bankalarına, fabrikalarına, topraklarına el koymak onların yaşam damarlarını kesmenin başlıca yoludur. 1871 Paris Komününden beri biliyoruz ki, bu konuda en ufak bir tereddüt, devrimci güçlerin, yoksul halkın, işçi sınıfının acı yitilmesine yol açmıştır. Venezuela devrimci hükümeti, buna izin vermemeli; kararlıca ileri atılarak, bu güne kadar geciktirdiği bu önlemleri, savaşı kazanmak için derhal almalıdır.

.....
"Güç dengesi, yoksul halkın, emekçilerin, işçi sınıfının, ordunun desteğini arkasına almış Venezuela devrimci hükümetinin lehindedir. Düşmanı emek için ileri doğru atılacak kararlı adımlar dünya proletaryasının, emekçi halklarının, ezilenlerin desteğini kazanacaktır.

"Venezuela devrimci hükümeti, yoksul halkı, işçi sınıfını, emekçileri, milis güçlerini sokağa çıkararak karşı devrimi ezebilir; ezilmezdir. Kitlelerin devrimci enerjisine dayanan bir iktidarı hiç bir güç yıkamaz. Bütün mesele bu devrimci enerjiyi açığa çıkarmak; bunun için gerekli yol ve yöntemleri kararlıca kullanmaktır."

Aslında durum bu kadar nettir. Maduro yönetimi ne yazık bugüne kadar gerekli adımları atmadı. Kararsız ve uzlaşmacı davrandı. Uluslararası komployu ören sermaye sınıfı uygun bulduğunda harekete geçti. Darbeye girişti. Şimdi iş daha zor. Daha sert kapışmalar olacak. Doğrudan emperyalist işgal dahil pek çok risk ortaya çıktı. Tüm bunlara rağmen dünya emekçi halkları, uluslararası proleter hareket, sosyalist ve komünist güçler, hatırı sayılır bir ülkeler topluluğu Bolivarıcı Venezuela yönetiminin arkasında. Çavistalar sokaklarda. Emperyalist dünya çöküş sürecindedir. Utumlu olmak için yeterince sebebe sahibiz demektir.

İNŞAAT İŞÇİLERİNİN ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE

DISK'e bağlı Dev Yapı İş Sendikası'ndan Hasan Oğuz'la, inşaat sektöründeki çalışma koşullarını, işçilerin yaşamına nasıl yansıdığını, inşaat işçilerinin örgütlenme sorunlarını konuştuk.

Hoşgeldiniz, sizinle inşaat iş kolundaki çalışma sorunlarını, bunların işçilerin yaşamlarına etkileri ve örgütlenme sorunlarını konuşmak istiyoruz.

İnşaat iş kolundaki sorunlar özellikle 3. Havalimanı'nda yaşanan iş bırakma eylemi sonrası görünür olmaya başladı. İsterseniz buradaki örneklerle başlayarak genel olarak inşaat sektöründe yaşanan sorunları konuşalım...

Hoşbulduk. Evet inşaat işçilerinin sorunları 3. Havalimanı'yla yansıdı ama bu sıkıntılar ezelden beri olan sıkıntılardır. 3. Havalimanı'nın çok büyük bir şantiye olması ve tüm işçileri etkileyen birikmiş sorunları olması nedeniyle bir eylemle kamuoyuna yansıdı ve Türkiye'nin gözleri önünde yaşandı. Üzerinde çok duruldu. Ben isterim ki, genel olarak inşaat sektörünü ve sorunlarını konuşalım.

Evet, inşaat iş kolunda sizin de belirttiğiniz gibi eskiden beri yaşanan sorunlar ve bugünkü duruma değinelim.

Eskiden çok daha zor koşullar mevcuttu; ama çalışma baskısı bu kadar yoğun değildi. Şartları daha kötüydü. Mahalle arası diye tabir ettiğimiz daha küçük şantiyeler mevcuttu. Ama daha dostane ilişkiler üzerinden giden bir ilişkilendirme mevcuttu. İşçiler çalıştıkları şantiye içinde bir oda örüp orada yatıp kalkıyordu. Yemeklerini dışarıdan aldıkları malzemelerle kendileri yapıyorlardı, çaylarını demliyorlardı. Dışarıdan tablot olarak yemek alınması çok nedir görülen bir durumdu. Şimdiki gibi hızlı bir çalışma temposu yoktu. Çünkü bina 1-2 senede bitecek gibi bir süre sıkıntısı yoktu.

Şimdi devasa bir AVM'yi bitirmek 1-2 sene. Şehir hastaneleri 2-3 senede biter hale geldi. Bu da üretim baskısının yoğunlaşmasından kaynaklıdır. Koşullar değişti, şirketler kurumsallaştı. İşçiler yine şantiyelerde kalıyor ama çok büyük şantiyeler. Patronlar önce çadırlarda barındırmaya başladı ki, Marmara Park AVM inşaatında işçiler yanarak can verdi. Bu olayın ardından konteynir sistemine yöneldiler. Ama onun da getirisi tahakkurusu oldu. Rutubetli, havasız, sağlıksız ortamlar oluşmaya başladı. Yemekler yemekhanede yapıldı ya da dışarıdan getirildi. Bu kez maliyeti düşük besleyici olmayan, kalitesiz yemek sorunu ortaya çıktı. Zehirlenmeler çok sık yaşanmaya başladı. 3. Havalimanı'nda olanlar tüm Türkiye'nin gözleri önünde yaşandı.

Neden hep inşaat işçileri sürekli kötü koşullarda çalışmak ve yaşamak zorunda kalıyor? Buna değinelim mi biraz?

İnşaat sektörü geçmişten beri toplumun en alt tabakasından insanların geçinebilmek için başvurdukları iş kolu oldu. Köydeki insanların belirli dönemlerde mevsimlik olarak çalışıp, ki genelde yaz ayları daha hareketlidir; inşaat sektöründe kışın işler biraz duruyor, yazları buraya gelip çalışıp kışları köylerine gitmeleri üzerinden gelişen bir sektördür. Ya da henüz bir iş kolunda deneyimi olmayanların

kısa süreli olması nedeniyle çalıştıkları bir işkolu. Yoğunluk olarak çalışma artmasına rağmen sıkıntıları hiç giderilemedi aksine arttı.

3. Havalimanında ortaya çıkan talepleri, biz her zaman dile getirdik. Geçmişten bu yana mücadelesini verdiğimiz sorunlardı. 3. Havalimanıyla daha görünür oldu; çünkü daha kitlesel işçiler bu talepleri dile getirdi, biraz da zor yoluna başvurmak işçilerde son çare olarak ortaya çıktı. Bu nedenlerle topluma yansıdı. Daha önce de bu tarz eylemler oldu ama daha küçük çaplıydı. İş cinayetleri zaten uzun zamandır hepimizin konuştuğu ve dikkatimizi çeken bir konuydu; üretim baskısından kaynaklı.

İnşaat sektöründe büyük çaplı projelerde iş cinayetleri de diğer sorunlar da iş yoğunluğu nedeniyle arttı. Ben aşağı yukarı 15 senedir şantiyelerde çalışıyorum. Babamın yanında başladım amelelikle. Eskiden işçiler mahalle arası küçük şantiyelerde daha bir iç içe ve dostane ilişkiler içinde çalışırlardı. Türküsünü söyleyen orda, çayıyla uğraşan, yorulunca oturup sigarasını içebilen, dinlenebilen işçilerdi. Hastaysa rapor isteyene, illa ki çalışmasını bekleyen yoktu. Onu denetleyen ustabaşı zaten ya akrabası ya tanıdığı bir insan, iş yetiştirme baskısı yoktu.

Öyle bir durumdan bugünkü duruma gelindi. Birbirini takip eden süreli işler kendini göstermeye başladı. Bu da üretim zorlamasını getirdi. Temel atılacak, zemin çekilecek, demirle döşenecek, beton atılacak, kat çıkılacak, kalıpcı, demirci, duvarcı, fayansçı gelecek şekilde hızla birbirini takip eden bir çalışma sistemi oluştu.

Ağır bir iş kolunda çalışıyorsanız belirli bir çalışma saatleri olması lazım. Normalde 8 saat çalışma süresi ama zorunlu mesai ile 11-12 saate çıkarıyorlar, ki havalimanında bunu yaşadık. Birçok şantiyede de bunu yaşıyoruz. Bizim 8 saatten bile az çalışmamız lazım; çünkü fiziksel güce dayalı, çok efor gerektiren bir iş yapıyoruz. Tehlikeleri çok fazla. İş kazalarına bakın en yoğun yaşandığı saatler bir öğleye doğru olan saatler, bir de akşam iş çıkışına yakın saatler. Çünkü zaten yorgun olan bir vücut çalışmaya zorlandıkça dalgınlık, yorgunluk, denge kaybına neden oluyor. Mesela sabah işe başladığınızda daha zindesiniz, ayağınıza bir taş takıldığında küt diye düşmüyorsunuz. Kendinizi dengede tutabiliyorsunuz. Ama akşam saatlerinde ayak takılmalarında, sağımızda solunuzda bir asansör boşluğu ya da başka bir boşluk varsa oradan aşağı düşebiliyorsunuz. Merdivenlerden yuvarlanabiliyorsunuz. Bunlar çok başımıza geldi.

İş cinayetleri, iş kazaları bu seri ve yoğun çalışmanın bir sonucu olarak karşımıza çıkıyor, yoğun fiziksel güç gerekiyor ve bu

noktada beslenme de önemli bir faktör diyebilir miyiz?

Elbette. Bir fabrikadaki bant sistemi gibi birbirini takip eden iş sistemini inşaat uygulamaya başladılar; kısmen başarılı da oldu. Ama arkasından bu sıkıntıları getirdi. Zaten sağlıklı beslenme söz konusu değil. Sağlıklı barınma yok, sağlıklı çalışma ortamı söz konusu değil. İş kazalarının böyle artması çok normal.

Beslenme koşullarına gelecek olursak... Eğer siz bir işçiye günlük yemeğini veriyorsanız, çalışması için gerekli kalori ihtiyacını gidermeniz gerekiyor. Bu koşullar hangi şantiyede sağlanıyor. Bırakın kalori hesabı yapılmasını, ölçmesini, sağlıklı bir yemek dahi çıkmıyor. Do-yabileceği bir yemeği olmuyor çoğu zaman. İnşaatçılar derler ya, ekmeğe abanıyorlar diye, çünkü doyması lazım adamın. Başka türlü doyması imkansız verilen işi yapabilmek için, o masadan doymuş olarak kalkması gerekirken, aksine zehirlenmeler kendini gösteriyor.

İSİG Meclisinin Beslenme Komisyonu'nun yaptığı araştırmalara göre, ağır iş kolunda çalışan işçiler için, ki inşaat iş kolu buna giriyor, ara öğünlerin olması gerekiyor. Ben kendim de yaşıyorum bunu. Kahvaltı yapıp çıkıyorsunuz, öğle yemeği 12.00'de. Saat 09.30'da, 10.00'da acıkmaya başlıyorsunuz. Bir ara öğün ihtiyacı hissediyorsunuz. Saat 12.00'ye geldiğinde bayılacak gibi oluyorsunuz. Tansiyonunuz falan düşüyor. Yemeği yiyorunuz geliyorsunuz, o şekilde iş başı yapıyorsunuz. Saat 15.00 gibi tekrar bir acıkma kendini gösteriyor. Hiç bir ara yok tabii bu sürede.

Evet, mahalle arası inşaatlarda işçilerin çay yaptıklarına şahit olduk, ama büyük şantiyelerde hiç çay molası olduğunu duymadım. Bir çok iş kolunda sabah ve öğleden sonra bir çay molası vardır çok kasıtlı süreler kolsunsa da...

Evet, eskiden mahalle arası inşaatlarda olduğu gibi oturup çay içemiyorduk. Şantiyelerde çay molası yok. Kendi temin ettiği aletlerle çay yapanlar var. O da kaçak. Patron görmeyecek yani. Biz mesela kahve yapmak için küçük su ısıtıcılarında su ısıtıp bir poşet çay atardık, ya da üçü bir arada kahve koyardık. Özellikle kış aylarında çok soğuk olduğu için bu pratik yöntemlerle çayımızı kahvemizi içimize devam ederdik. Ki bunu da patronun görmemesi lazım. İkinci bir sigara yaksam patron ya da sorunlu kim varsa "Hasan sen ikinci sigarayı yaktın" der. Hemen göze batarsın.

Peki, beslenmenin dışında, işçilerin şantiyelerdeki barınma koşullarına ilişkin sorunlar neler?

Hijyenik ve sağlıklı koşullarda barınıp çalışmıyoruz. Tahta-

kurular var örneğin, hijyenik olmayan koşullarda uyumaya çalışıyoruz, ama hiç bir şekilde uyuyamıyoruz. Sonra o yorgun dinlenemeyen kişiden ağır iş yapmamı bekleniyor. Uykusunu alamamış, sağlıklı beslenememiş, çalışma ortamı da sağlıklı ve güvenli değil; iş kazasının olması kaçınılmaz yani. Diyorlar ki, bazı şeyler işçilerden kaynaklı. İşçilerden kaynaklı da, işçiler bunu isteyecek mi yapıyor. Ona dayatılan bir çalışma sistemi var. Bundan kaynaklı kazalar artıyor.

Genelde iş cinayetlerinde, iş kazalarında "işçi kusurlu" algısı yaratılmaya çalışılır. Hatta iş cinayeti davalarında "ölen işçi kusurlu"dur. Çok önemli bir nokta bu, biraz üzerinde durabilir miyiz?

İş kazaları yaşamınca diyorlar ki, "İşçiler tedbir almıyor. İşçilere anlatıyoruz, işçiler anlamıyor, uygulamıyor". İyi de işçinin uygulayabileceği bir sistem yok ki. Taşeron sistem dediğimiz, ki buraya ayrıca da geleceğiz, en sıkıntılı mevzulardan biri. Siz bir şirketseniz, örnek veriyorum, 3. Havalimanı'nda 700 tane kayıtlı taşeron var. Alt taşeronlarla 2000'i bulan bir rakam söz konusu. En üstteki işi yapacak. Taşeronları çağırıyor. Boya badana ekibi üzerinden konuşalım. Diyor ki, bu boya badana işini ne kadara yaparsın. O diyor ki, metre karesini ben bir liradan yaparım. Alıyor işi metrekaresi 1 liradan. Çağırıyor Ahmet'i Mehmet'i, diyor ki metrekaresini 70 kuruştan size vereyim. Tamam diyor alıyor. O da kendi alt ekibine resmi olmayan, şirketi olmayan kendi bünyesi altında çalıştırdığı ekibine elli kuruştan alıyor. Adam şöyle bir masada milyonlar kazanıyor. Hiçbir işçisi yok kendisine kayıtlı. Sadece bir şirket var ortada. Bir kaç tane muhasebecisi var, mühendisi mimarı varsa var, ihtiyacı olduğu kadar. Ofis üzerinden şantiye yapıyorlar. Şantiyeye adımını atmadan inşaatı bitiren şirketler var. Bir lira alan, 50 kuruşa alana iniyor. 50 kuruşa alan da o işten 50 kuruşu kazanabilmek için birçok şeyden feragat ediyor. Mesela iş güvenliği tedbirini almıyor. Diyor ki, ben oraya iş güvenliği şeridi çekene kadar beş dakikada 2 metrekaresi iş yaparım. Dakikalarla yarışıyor. Yemeğini yiyor, dinlenmesi lazım. Diyor ki, benim kendi isim, götürü almış; dinlenmeyeyim yarım saat fazla çalışayım. Yarım saat yemekte gitti zaten. Yarım saat fazladan iş başı yapayım. Fazla iş çıkartayım diyor. İşçi bunların hesabını yapıyor, yapmak zorunda kalıyor

Evet, büyük şantiyelerde değil ama dış cephe boyamalarda çoğu zaman görüyoruz. İskele üzerinde boya yapıyorlar, başlarında bazen kask görüyoruz, ama kemer takan görüldü diyemem. Söylediklerinizde işçiler bu riske girmek zorunda mı bırakılıyor?

Elbette. Dış cephede çalışan arkadaşlar, (iskelede çalışan arkadaşlar) tehlikeli bir iş. Binanın dışında binaya monte edilmiş bir iskelede çalışıyor bu arkadaşlar. Yukardan halatların sarkıtılması lazım. Bu arkadaşların kemerlerini giymesi lazım. Kemerleri bu halatlara bağlaması lazım Çünkü o iskenlenin de binadan kopup devrilme ihtimali var. Kendinizi ona bağlayamazsınız, binaya bağlamanız gerekir bu nedenle. Böyle de bir durum söz konusu. Taksim'de koca iskele yolun ortasına devrildi hatı-

larsınız.

Bir arkadaşla konuşuyorum, diyorum ki "Kemer giymişsin, ama kendini binaya bağlamamışsın!" Sadece görünmelik giymiş. "Niye bağlamadın, buradan düşersen ne olacak, bu senin güvenliğinin için sonuçta. En azından kendini iskeleye bağla". Diyor ki "Ben bunu takıp çıkarmakla uğraşsam günlük verilen işi yetiştiremem". İşçi bu noktada riske itiliyor çünkü patronuyla sıkıntılar yaşamaya başlayacak. Ustalıği sorgulanmaya başlar. Aldığı ücret sorgulanmaya başlar. Ya ustalığında bir sıkıntı var, ya çalışmada bir sıkıntı var. Bir kayıtarma söz konusu falan. Patron sana direkt bu şekilde davranıyor işinin devamı da riske giriyor. O zaman işçi güvenliği almadan, biraz dikkat ederek çalışırım mantığıyla bakıyor. Ki işçilere bu düşünme tarzı, bu yaklaşım tarzı dayatılıyor. Ondan sonra da deniyor ki, "İşçiler anlamaz, dikkat etmez". İşçiler anlamaz tabii, dikkat de edemez işçilere dayatılan budur sonuçta.

İşçilerin bu kazaları yaşamaması için nasıl bir çalışma ortamı olmalı?

Ona dayatılan koşulları değiştirmek lazım ki, gerekli önlemleri dikkate alabilsin. İşçinin şundan emin olması lazım: Güvenliğimi alarak çalışacağım, ne kadar iş çıkırsa sıkıntı yok işime devam ederim... Bunun güvencesini alması lazım. Ki böyle bir güvenceyi kimse vermiyor.

Eskiden daha rahat, free çalışan arkadaşlar, şimdi inşaatı gidin bakın, koşarak çalışıyorlar. Aldığı işi yapması için bildiğin koşarak çalışan işçiler var. Akşam da özellikle çok dikkat ediyorum ben. İş çıkış zamanlarında yakınımda bir şantiye varsa bir bakın, işçiler şantiyelerden bildiğin sürünerek çıkıyorlar. Yorgun, bitkin. Otobüste bile gördüğüm zaman tamam diyorum bu adam inşaatçı. Ya montunda boya lekeli oluyor. Ya toz lekeli oluyor. Ya ayakbaskısı tozlu oluyor. Bir beden işçisi yani belli. Adam otobüste uyumaya başlıyor. Eve gidince de "Yemeği yiyip çayımı içip direkt yatıyorum" diyor bir çok arkadaş. Çünkü ancak o zaman yarın işte çalışabilecek duruma gelir.

Benim için böyle bir şey söz konusu değil. Ben işten çıktuktan sonra sendikal çalışma da yapıyorum. Eve gitmem 22.00-23.00'ü buluyor. O arada bir şeyler yediysem yiyorum. Geç uyuyorum sabah yorgun başlıyorum işe. Mecburen de o işi çıkarmam lazım. Bir sürü sıkıntı yaşıyorum. İnsan sağlığını çok kötü etkileyen bir durum söz konusu.

Peki, biraz da meslek hastalıklarını konuşalım. İnşaat sektöründe hemen hiç istatistiklere yansımıyor, genel olarak öne çıkan meslek hastalıkları neler?

Türkiye'de meslek hastalığı yok. Hiç bir insan meslek hastalığı yaşamıyor. Çünkü bunun kaydı tutulmuyor. Türkiye'de (İstanbul'da) iki meslek hastalıkları hastanesi vardı, onlar da normal hastaneye çevrildi sadece poliklinik olarak hizmet veren bir yer var. O da ne kadar yeterli olabilir ki, meslek hastalıklarını inceleme ve tespit etmede.

İnşaat sektöründe en çok rastlanan meslek hastalıklarından biri bel fitiği. Büro, tekstil, metal ve daha pek çok sektörde olduğu gibi. Bu hastalık kendiliğinden gelişen

bir şey değil, yapılan işin sonucu ortaya çıkıyor.

Bir başka hastalık, dizlerde menisküs, özellikle de dizlerinin üzerine yüklenmek zorunda kalan fayansçı, mermerci benzeri işleri yapan arkadaşlarda görülüyor.

Bir diğeri de şantiyelerdeki aşırı tozdan kaynaklı silikozis hastalığı, ama bu belki de en az farkına varabildiğimiz meslek hastalığı.

Eklem rahatsızlıkları inşaat sektöründe en çok görülen rahatsızlık. Romatizma bir çok inşaat işçisinde vardır. Şantiyelerde kış çok çetin geçer, ağırılık taşımak da etken tabii... Ama romatizmayı hastalaktan saymıyorlar bile. Kışın şantiyeler inanılmaz derecede zorlu. İnşaatı o kadar yıldırdı çalışırım, hala zorlanırsınız. Kat kat giyimeler, içlikler, soba yakmalar ateş yakmalar ki, artık ateş yakmak yasak, belirli bölgeler dışında sigara içmek yasak bazı şantiyelerde. Bu tarz yasaklar getiriyorlar, sanki çok uyulacakmış gibi. Yapması gerekenleri yapmıyor, işçiye zül gelecek yasaklar getiriyorlar sürekli.

Biraz da taşeron çalışmaya değebilir miyiz? İnşaat taşeron çalışmanın en yaygın olduğu iş kolu sanırım? Belki parçalı işler olması, birbirinin akrabası, tanıdığı olan ekiplerden oluşması da etkindir. Bu konuda ne söyleseniz?

Taşeron sistemi patronun kendini koruma altına aldığı bir sistemdir. Aslında sizin altınızda bir sürü işçi çalışıyor ama hiçbirisi size bağlı değil. O işçilerin başına bir şey geldiği zaman sizi bağlayan bir şey yok. Ücretler konusunda alt işveren üst işveren gereği bir sorumluluk. Bu zaman patronu koruma sistemi. Tamen yanysan en büyük sıkıntısı örgütlenmektir. İki açıdan bize yansımaları sıkıntılı. Hem ekonomik açıdan işçileri bölen bir sistem hem de kültürel açıdan işçileri bölen bir sistem. Aynı iş kolunda yine boya badana, alçıpan boya diye tabir ettiğimiz ekip üzerinden gidelim. Üst taşerona bağlı iki ayrı taşeron var. Onun maaşları farklı, onun maaşları farklı. İşçiler, aralarında bir sürüşmeye yaşıyorlar. Patronlarla bir sürüşmeye yaşıyorlar. Onun dışında iki ayrı taşeron, biri Güneydoğu Anadolu Bölgesinden gelen bir ekip, ötekisi Karadeniz Bölgesinden gelen bir ekip. Kültürel olarak da işçileri bölüyorlar. Aslında işçilerin ne kültürel, ne ekonomik anlamda birbirleriyle bir sıkıntılı yok. İşçilerin arasında kardeşlik bakış açısı tamamen hakdim. Ama taşeron sistem onları bu açıdan bölüyor. Onlar Laz, bunlar Kürt deniyor araya böyle bir rekabet konuluyor en başından. Örnek veriyorum kalıpcıyla demirci karşı karşıya kalıyor. Kalıpcılar genelde Karadenizli ekiplerden oluşuyor.

Evet ekipler genelde aynı bölgeden, şehirden hatta akrabalarından oluşuyor ama böyle brans ayrımları var mı bölgelere şehirlere göre gerçekten?

Var tabii. Alçıpançılar, boyacılar genelde Vanlılardır. Yani demirciyle kalıpcı arasında sürekli bir gerginlik vardır. Kalıpcılar çekilir, demirini döşer falan. Aralarında zaten bir iş yarışı var bir de farklı etnik yapılardan olunca... Ee Türkiye'nin gündemi belli, işçiler arası bölünmeler yaratılıyor. Bu taşeron sistemleriyle beraber patronların işine geliyor.

Devamı 2. sayfada